

AMB EL PAPA, A LA SAGRADA FAMÍLIA

Benet XVI: «L'autèntic amor no anul·la les diferències legítimes sinó que les harmonitza en una realitat superior»

Falten
4
setmanes

BARCELONA ACULL LA TROBADA PER LA PAU DE SANT'EGIDIO AMB EL LEMA «CONVIURE EN UN TEMPS DE CRISI»

Paraules i gestos per la pau

Agustí Codinach

Del 3 al 5 d'octubre Barcelona ha esdevingut capital mundial de la pau, del diàleg i de la convivència entre els pobles. La Trobada per la Pau, organitzada per la Comunitat de Sant'Egidio i l'arquebisbat de Barcelona amb el lema «Convivre en un temps de crisi. Família dels pobles, família de Déu», ha convocat responsables polítics i líders religiosos d'arreu del món per dialogar sobre qüestions com l'aportació de les religions a la pau. La jornada inaugural va comptar amb moments plens de simbolisme, com la

missa a Santa Maria del Mar, en què el cardenal Lluís Martínez Sistach es va abraçar emotivament amb el metropolita ortodox del Patriarcat de Moscou. La cerimònia es va tancar amb un altre gest simbòlic ple de significat. Els líders religiosos assistents van sortir a la façana principal de Santa Maria del Mar per llençar junts enlaire coloms de pau. En el pròxim número, *Catalunya Cristiana* dedicarà un ampli reportatge a aquesta 25a edició de la Trobada per la Pau. **P 2 i 7**

Coincidint amb la campanya electoral encetem una nova secció setmanal en què els candidats polítics responen les preguntes de persones de relleu de l'Església i la societat catalana **P 26-27**

ELS CANDIDATS RESPONEN A...

DR. JOAN MARTÍNEZ PORCELL
Degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL)

MN. ANTONI M. ORIOL TATARET
Expert en Doctrina Social de l'Església

L'artista de l'esperit

A mig camí entre la pintura i l'escultura, les obres de Josep Cárceles (Barcelona, 1957), algunes de les quals ara s'exposen a la Llibreria Claret, destaquen per la seva capacitat d'interpel·lació. Són obres agosarades que, per la seva naturalesa i sobretot pel seu fons, volen transcendir el temps... Obres que van més enllà, que interpel·len, que sacsegen, que cerquen en l'espectador un diàleg

a cor obert que no el deixarà indiferent. **P 20-21**

L'Església es mobilitza de valent contra la crisi econòmica

En aquests temps de crisi són moltes les iniciatives i projectes que des de l'Església es posen en marxa per intentar pal·liar en la mesura del que és possible els efectes devastadors d'una economia en fallida. Les Càritas parroquials i diocesanes ho saben millor que ningú. No són, però, les úniques entitats eclesials que treballen per dignificar la vida de moltes persones que pateixen greument les conseqüències de la crisi. Hi ha altres entitats socials, congregacions, ONG o grups de persones privades que s'han abocat en favor dels més pobres, així com algunes comunitats parroquials que, unides entre elles, han volgut oferir alguns serveis als qui l'administració no arriba. **P 3-5**

Sumari

P 17 Nova secció: «Notícies dels lectors»

P 22 Urgell recorda Mons. Martí Alanís

P 24 «Escrips pastorals» del bisbe Traseria

P 30 Cicle de cinema sobre els Papes i Barcelona

P 32 La poesia de signe religiós de Joan Maragall

Editorial

Honor a l'Església Oriental

El doctorat *honoris causa* que la Facultat de Teologia de Catalunya va conferir dimarts passat al metropolita i professor rus Hilarion de Volokolamsk, honora alhora la màxima institució docent de l'Església a Catalunya. El doctorat li ha estat conferit en el marc de la XXV Trobada Internacional de Pregària per la Pau que aquests dies ha aplegat a Barcelona i a d'altres ciutats catalanes dos-cents líders religiosos polítics i intel·lectuals d'arreu del món i restarà com un fruit acadèmic d'aquest magne encontre. La figura d'Hilarion, actual president del Departament de Relacions Exteriors del Patriarcat de Moscou, és la d'un bisbe oriental del segle XXI: fidel a la tradició i alhora jove (nasqué el 1966), dinàmic i amb formació europea, format a Oxford i a París, que agermana la pràctica del culte amb el conreu de la cultura. Malgrat les seves múltiples ocupacions acadèmiques Hilarion continua cultivant la música, i va arribar a estudiar la poesia de Federico García Lorca. Hilarion s'ha endinsat en el coneixement dels Pares de l'Església on hi ha trobat una visió unificada del cristianisme, una teologia al mateix temps trinitària, cristològica, pneumatològica (relativa a l'Esperit Sant), eclesiològica, escatològica i antropològica. Segons la *laudatio* del Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, «Hilarion ha mostrat el lligam indissoluble entre teologia i vida espiritual, entre reflexió i contemplació, entre el discurs intel·lectual i les mocions que venen del cor». Hilarion, en l'aula magna del Seminari de Barcelona, s'ha distanciat d'aquells que es dediquen a

vetllar pel patrimoni bizantí i rus «vigilant amb atenció les tendències modernes infeccioses». I, en aquest sentit, encara ha afegit —en unes paraules que es poden aplicar també a cert sector de la nostra Església Occidental— «temerosos de qualsevol repte plantejat per la modernitat i gelosos de tot allò que consideren l'ensenyament tradicional de l'Església Ortodoxa». I ha afegit que «ens trobem davant d'una tasca realment ingent: no tan sols hauríem d'estudiar les obres dels Pares, sinó que també haurem d'interpretar-les a la llum de l'experiència actual». Recordem que els Pares de l'Església van ser definits amb encert per P. Verbracken, en una obra clàssica, com a «llevat dins la pasta».

El metropolita i professor Hilarion és una esperança per al diàleg ecumènic i el seu paper obre la possibilitat que la visita del Sant Pare a Moscou, amb tota la seva càrrega simbòlica i ecumènica, sigui més propera. L'ecumenisme es fa també a través de signes: els més grans recorden bé la icona emblemàtica que va representar a ulls del món l'abraçada de Pau VI i Atenàgores o el fet que Joan Pau II en una magna trobada ecumènica, recités el *Crec en un Déu* ometent el *filioque*. Cal agrair al Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia i col·laborador habitual de *Catalunya Cristiana*, la important feina de dinamització que està realitzant en aquesta emblemàtica institució docent. Des d'ara la Facultat tindrà en Hilarion un membre insigne del seu claustre que el farà més ecumènic i universal.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: José A. Almuzara, Pilarín Bayés, Lluís Bertran, Joaquim Blanch, Cinto Busquet, Lucía Caram, Carles Duarte, Enric Frigola, Francesc Gamis-sans, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Jesús Renau, Josep Rius-Camps, Francesc Roig, Peio Sánchez, Lluís Serra, Pere Tena, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

Parròquies unides en el projecte Caliu

El 12 d'octubre s'inaugura un nou espai d'acollida a persones en situació de pobresa alimentària al barri barceloní d'Horta

Samuel Gutiérrez
Barcelona

En aquests temps de crisi que vivim són moltes les iniciatives i projectes que des de l'Església es posen en marxa per intentar pal·liar en la mesura del que és possible els efectes devastadors d'una economia en fallida. Les Càritas parroquials i diocesanes ho saben millor que ningú. Les demandes s'han duplicat o triplicat en l'últim any i, ara per ara, res no sembla anunciar una mica d'esperança al final del túnel. No són, però, les úniques entitats eclesials que treballen per dignificar la vida de moltes persones que pateixen greument les conseqüències de la crisi. Hi ha altres entitats socials, congregacions, ONG o grups de persones privades que s'han abocat en favor dels més pobres, així com algunes comunitats parroquials que, unides entre elles, han volgut oferir alguns serveis als qui l'administració no arriba.

Un cas paradigmàtic d'aquest compromís social que des de les parròquies es concreta envers els més desfavorits és l'espai d'acolliment Caliu, que s'inaugura aquest 12 d'octubre al carrer Campoamor de Barcelona. Aquest servei vol ser la resposta eficient i ambiciosa a les intuïcions de cinc comunitats parroquials barcelonines del districte d'Horta-Guinardó: Sant Joan d'Horta, Mare de Déu del Mont-Carmel, Sant Antoni de Pàdua, Sant Marcel i Santa Teresa de Jesús. Preocupats per la situació de pobresa alimentària que pateixen un nombre cada vegada més considerable de persones en aquests barris, sorgeix en les comunitats parroquials de la zona la idea d'oferir un servei més als qui ho necessiten.

En el marc d'aquesta crida interparroquial, es va generar aviat un petit grup de treball i el que inicialment era tan sols una petita idea, de mica en mica es va anar perfilant fins a concretar-se en l'espai d'acollida Caliu. «La situació que vivim converteix la solidaritat en un valor més necessari que mai —explica Sònia Núñez, psicòloga i ideòloga del projecte—. Davant de l'augment de l'atur, de la pobresa alimentària, de la solitud o de la necessitat de continuar sentint-se persona... l'objectiu d'aquest nou projecte és la creació d'un espai de curta durada en què persones en situació de pobresa alimentària, sigui del tipus que sigui, puguin rebre esmorzar de dilluns a diumenge en un ambient càlid i d'acompanyament, a través d'una atenció individualitzada per part dels voluntaris que ja participen en el projecte.» Més a mitjà o llarg termini, en el marc d'un pla més ampli, aquest espai pretén també donar una resposta més integral a les necessitats que es vagin derivant de les situacions crítiques i de risc d'exclusió social per les quals passa un nombre molt elevat de persones de la zona d'influència de les parròquies generadores del projecte.

Una bona tassa calenta de cafè amb llet o de cacau donarà la benvinguda cada matí, a partir de les 8.00 h, a

La parròquia de Sant Joan d'Horta ha cedit uns locals, que s'han reformat convenientment, per acollir el projecte Caliu.

aquelles persones que necessitin aquest servei. Hi haurà també galetes, pa de pessic, pa amb mantega, així com un entrepà i una peça de fruita perquè s'ho puguin menjar a Caliu o emportar-s'ho per tenir un segon àpat durant el dia. Inicialment, el pròxim 13 d'octubre l'espai obrirà per primera vegada les seves portes amb una oferta inicial d'una cinquantena d'esmorzars, encara que segons les necessitats aquest nombre podria augmentar i fins i tot fer més d'un torn. «Per a nosaltres —afirma Núria Font, coordinadora de Caliu— alimentar el cos és el vehicle que ens permetrà donar un altre aliment, un que no és consistent, però que omple. Volem aconseguir generar vincles de confiança, fer augmentar l'autoestima dels qui passen moments difícils... Voldríem que els nostres voluntaris es convertissin en referents vàlids i aconseguir, de mica en mica, apropar aquestes persones a la xarxa normalitzada de recursos socials.»

Juntament amb el suport dels rectors de les respectives parròquies i l'empenta de comunitats parroquials ben compromeses socialment, el projecte Caliu no s'hauria pogut fer realitat sense la gent que ja s'ha compromès a atendre directament les persones que hi acudeixin. Una quarantena de voluntaris esperen ja l'inici d'aquest servei, en el qual també hi haurà, per hores, aportacions de professionals. «La seva principal motivació —explica Sònia Núñez— és l'amor pels altres, la solidaritat, la crida a fer costat aquells que ho passen més malament.» La presència dels voluntaris, cadascú en la mesura de les seves possibilitats, és

el que farà que Caliu pugui ser fidel al seu nom. «El caliu —continua dient Núñez— és aquella miqueta de brasa que encara dóna escalfor entremig de la cendra i és just això el que nosaltres volem oferir: l'escalforeta que ens pot fer sentir bé..., encara que a vegades sembli que el foc ja està apagat.» I afegeix convençuda: «Un dels nostres reptes és contagiar esperança. Volem transmetre a les persones que per molt que a vegades ens pugui semblar que tot està perdut, sempre hi ha una esperança que pot fer que tot torni a anar bé.»

El projecte Caliu neix al districte d'Horta-Guinardó, barris de gent treballadora, amb una taxa d'atur que creix per moments i que ha fet que el nombre de famílies que demanen ajuda a les parròquies s'hagi triplicat en els últims mesos. Un nombre cada vegada més gran de persones en situació de risc són persones de més de 65 anys que viuen soles, amb un bon percentatge d'immigrants.

Pocs recursos, molta il·lusió

Conscients que els recursos són limitats i que no es podrà arribar a tothom, res no desanima l'equip que ja està posant a punt les instal·lacions que el pròxim 13 d'octubre obriran per primera vegada. «Tenim pocs recursos econòmics, però molta il·lusió perquè sabem que estem fent una cosa molta necessària», confessa Núria Font. «L'entusiasme, la voluntat i l'alegria que posem en aquest projecte —afirma la coordinadora— fa que estiguem segurs que donarem tant com rebrem, perquè, per a nosaltres, compartir ens fa tenir el doble!»

Com a iniciativa clarament parroquial, aquest projecte s'emmarca també en el nou pla pastoral diocesà 2009-2011 de l'arquebisbat de Barcelona, sobretot pel que fa al seu segon objectiu: «Crèixer en la solidaritat enmig de la crisi econòmica.» Amb aquest objectiu, des de l'arquebisbat es proposava «d'una banda, ajudar les persones que més pateixen l'actual crisi econòmica». I de l'altra, «la crisi ofereix una oportunitat per fomentar una educació en els valors de l'austeritat i la solidaritat, afavorint la cultura del ser enfront de la del tenir.»

L'espai d'acollida Caliu és un signe eloqüent de l'aposta que des de l'Església, en aquest cas des de les seves bases parroquials, es vol fer pels més pobres. «No podem descuidar el servei de la caritat —reclama Sònia Núñez, ànima del projecte—, que tal com ha dit el Papa es troba al mateix nivell que els sagraments i la paraula.» «Són tasques —acaba dient Núñez tot citant al Sant Pare Benet XVI— que s'impliquen mútuament i no poden separar-se l'una de l'altra. Per a l'Església, la caritat no és una mena d'activitat d'assistència social que també es podria deixar a d'altres, sinó que pertany a la seva natura i és manifestació irrenunciable de la seva pròpia essència.»

COL·LABORA AMB EL PROJECTE CALIU!

Amb només 10 euros al mes, una persona podrà rebre un esmorzar complet durant 15 dies

Més informació:
nuria@espaicaliu.org
www.espaicaliu.org

Manresa es mobilitza contra la crisi

Un grup d'entitats promogut des del convent de Santa Clara impulsa la creació d'una fundació solidària amb els més desfavorits

El Patronat de la nova Fundació.

Samuel Gutiérrez
Manresa

La religiosa dominica Lucía Caram, del monestir de Santa Clara, i col·laboradora de *Catalunya Cristiana*, necessita molt poc per mobilitzar-se de valent en favor dels més desfavorits. És un «cor inquiet» que no pot evitar la interpel·lació constant davant de la injustícia social. El crit dels pobres l'empeny a gastar i desgastar la seva vida en favor dels altres, no només a través de la pregària, sinó també a través de l'acció i de l'acollida. «No puc cercar el rostre de Déu —afirma convençuda— si tanco els ulls al sofriment dels preferits del regne: els més pobres. Per a mi, seguir Jesús és carregar amb el pes de la creu dels crucificats que passen per la meua vida i confiar en la vida que brota dins nostre quan creiem en l'amor.»

Dins d'aquesta exigència evangèlica amb els més desfavorits són diverses les iniciatives que Caram ha impulsat des de Manresa en els últims anys. La més recent, encara que probablement no l'última, té a veure amb la crisi econòmica i les greus conseqüències que està provocant en la població, circumstàncies que ella mateixa

ha pogut constatar personalment. Després d'organitzar, conjuntament amb altres entitats i voluntaris, diverses recollides d'aliments, Caram i un grup d'estrets col·laboradors van decidir a mitjans del 2009 crear la Plataforma Ciutadana de Solidaritat, formada per tota una sèrie d'entitats i congregacions religioses de la ciutat, la majoria d'inspiració cristiana, que han comptat també amb el suport de la Creu Roja, Càritas parroquial i la Fundació Althaia. Es va crear així el Banc dels Aliments de Manresa.

En pocs mesos la demanda d'aliments va passar de 40 a 200 famílies, i el local que els havia cedit Caixa Manresa aviat es va quedar petit. «El mes de desembre del 2009 estàvem absolutament desbordats —assegura la religiosa— i va ser aleshores quan la família Tous, amb la qual teníem alguns contactes, ens va cedir un local de 300 metres quadrats per poder oferir els serveis amb més garanties.» Va ser l'inici d'una bona relació que s'acabaria consolidant mesos més tard amb la posada en marxa de la Fundació Rosa Oriol, rere la qual hi ha el suport total, sobretot econòmic però també humà, de la família Tous. «Calia donar una estructura jurídica a

El Banc dels Aliments de Manresa és un dels projectes de la nova entitat.

tot plegat —explica Caram—. Volíem ser no només un recurs puntual per pal·liar la crisi, sinó anar a les arrels dels problemes i plantejar espais i estructures que donin oportunitats a les persones. Necessitàvem donar respostes més profundes.» Així, després de mesos de discerniment i diàleg, es va anar configurant el projecte d'una fundació amb «l'objectiu de prevenir, detectar i atendre la població en risc i actual situació d'exclusió social així com també de fomentar la sensibilització i la integració d'aquests col·lectius».

Fundació Rosa Oriol

La presentació oficial de la Fundació Rosa Oriol, que ha rebut el nom de l'empresària manresana per tot el seu suport i la seva confiança, va tenir lloc el 28 de setembre passat al Teatre Kursaal de Manresa. Davant de la crisi, davant de tantes famílies en situació de vulnerabilitat, davant de l'augment de les noves pobreses... la Fundació vol assumir el compromís de treballar per generar oportunitats des de la societat i crear espais d'integració, acollida i convivència. El punt de partida ha estat un

banc d'aliments, amb tot un bon grup de voluntaris que hi col·labora, però la Fundació ja treballa també en altres projectes molt ambiciosos: suport escolar, pisos d'acollida, programes d'inserció social, sensibilització ciutadana... Són serveis que també s'ofereixen des d'altres entitats, i fins i tot des de l'administració pública, però la Fundació Rosa Oriol vol oferir-los amb un valor afegit: «Acollir amb el cor.» Aquest ha esdevingut el lema d'una entitat que, abans que res, «vol oferir una acollida amb caliu, personalitzada, a través de la qual sapiguem descobrir, no només les necessitats de les persones, sinó sobretot, les seves possibilitats».

Tot i que l'ànima mater de la Fundació és la dominica Lucía Caram, aquest somni mai no s'hauria fet realitat sense en el suport incondicional de Rosa Oriol (Tous). «En un moment crític, ella ha cregut en nosaltres —explica Caram—; és, a més, una manresana de tota la vida, molt estimada per tothom...» El logo, que és una rosa, evoca aquest tarannà de l'empresària bagenca al mateix temps que recorda, amb la seva forma d'espiral, la voluntat de créixer cada vegada més...

Nou centre de Càritas a Balaguer

Patricia Navas / Balaguer

A Balaguer, Càritas està concentrant ara esforços en el projecte d'un nou centre que integri al mateix espai —l'antic convent de Sant Domènec de Balaguer— totes les activitats i serveis que proporciona i que alhora permeti ampliar la seva assistència, crear nous projectes (com ara una empresa d'inserció laboral) i millorar la gestió.

Aquesta és la ciutat que aplega la major part d'activitats i programes amb que Càritas diocesana d'Urgell està responant a la pobresa i les necessitats de les persones, agreujades a causa de la crisi econòmica. De fet, Càritas Balaguer compta actualment amb sis treballadors i vint-i-tres voluntaris. En el que portem d'any ha atès 797 persones. Al servei d'atenció a persones drogodependents, vol afegir un espai social que atendrà unes vint-i-cinc persones, tallers d'integració inicialment per a seixanta persones i un servei de reforç escolar, per a vint nens i nenes.

El servei de premsa de Càritas Urgell explica que

El convent de Sant Domènec acollirà el nou centre de Càritas a Balaguer.

en aquests moments calia resoldre la manca d'espai físic i la minsa adequació dels centres que Càritas tenia dispersos a Balaguer. Al mateix temps, constata l'esforç que requeriran la necessària rehabilitació i equipament del nou centre d'activitats.

es van iniciar l'octubre de l'any 2009, però es van aturar el passat mes d'abril. A l'octubre es reinicien i Càritas preveu finalitzar-les el proper mes de desembre i poder iniciar l'activitat del nou centre al febrer de l'any vinent.

En concret, el projecte té com a objecte la reconversió de la zona de residència i l'hort del Convent de Sant Domènec en la nova seu d'activitats de Càritas Diocesana d'Urgell. L'edifici, cedit pel Bisbat d'Urgell per cinquanta anys, es troba situat en un lloc cèntric de la ciutat de Balaguer. La remodelació comprèn l'acondicionament general de l'exterior (l'antic hort del convent), la creació d'un nou accés i la reforma de la planta baixa i del primer pis amb una superfície total de 550 metres quadrats.

Càritas preveu habilitar en aquest gran espai una pista de bàsquet per als alumnes de reforç escolar de l'anomenada Unitat d'Escolarització Compartida i per a les activitats de l'espai social, una aula informàtica i diverses classes i sales. El pressupost de la reforma ascendeix a 600.000 euros. Les obres

Aposta per l'acompanyament de les persones

Nou model d'acció social a les Càritas parroquials de Tarragona

Francesc Roig / Tarragona

En aquests moments, Càritas diocesana de Tarragona ha vist la necessitat de donar un major suport a un nou model d'acció social, que significa prioritzar les accions i donar més dedicació a projectes de suport, acompanyament i sensibilització a les Càritas parroquials. La realitat actual fa que les Càritas parroquials es trobin en una situació complicada i desbordada per les demandes existents. Els voluntaris de l'entitat atenen gairebé el doble d'usuaris.

L'organització funcional de la diòcesi de Tarragona és de 105 Càritas parroquials constituïdes (200 parròquies) agrupades en 8 arxiprestats i 3 Càritas interparroquials. El nombre total de voluntaris a la diòcesi és de 934 i el nombre de treballadors contractats de 34. Aquest nou model d'acció social en el qual ja es treballa està basat en l'acompanyament de les persones, a

La situació actual dels immigrants planteja nous reptes.

En el cas de la immigració, en aquests darrers anys hi ha hagut un augment de famílies i persones immigrants que ja havien aconseguit la seva regularització administrativa, autorització de residència i treball. Amb la crisi, s'han quedat a l'atur i en no poder renovar l'autorització temporal de residència i treball estan en greu risc de passar un altre cop a la irregularitat.

Els terminis per trobar feina per aquestes persones s'esgoten. Aquesta situació fa que molts immigrants continuïn demanant ajuda a Càritas, perquè la irregularitat en què es troben condiciona no només el treballador sinó també tot el seu nucli familiar.

Des de Càritas, i amb el nou plantejament d'acció social al territori, l'objectiu immediat és el de donar més suport al voluntariat que treballa a les Càritas parroquials a través de l'acció dels treballadors socials per tal de millorar l'atenció a les persones immigrades. El servei de migració s'ha descentralitzat i d'aquesta manera les persones amb pocs recursos no es veuen amb la necessitat de desplaçar-se del seu propi entorn. Així es garanteix una atenció més individualitzada i més integral.

El projecte «Mare Fèlix» atén 150 famílies a Lleida

Jordi Curcó / Lleida

A la parròquia de Sant Martí de Lleida funciona des del setembre del 2009 l'anomenat projecte solidari «Mare Fèlix», que actua com a Banc d'Aliments per a 150 famílies necessitades. El rector de la parròquia, Mn. Vicenç Alfonso, explica que aquesta acció solidària i caritativa va sorgir ara fa un any

Alonso explica que les portes del banc d'aliments s'obren quinzenalment els dijous al vespre per repartir els aliments a les famílies que acudeixen a la parròquia. Els lots d'aliments se subministren mitjançant les aportacions del Banc d'Aliments de la demarcació de Lleida i la col·laboració d'institucions com el departament d'Agricultura, amb excedents de fruita, o la subdelegació de Defensa. També compta amb la col·laboració d'una superfície comercial que cedeix els aliments que els que hi van a comprar deixen en uns recipients destinats al Banc d'Aliments de Sant Martí.

Mn. Vicenç Alfonso està satisfet per la resposta tan positiva i solidària de la comunitat parroquial i dels voluntaris de la Confraria que atenen totes les peticions: «Fins avui no ens han faltat aliments per compartir i això cal agrair-ho.» El rector assegura que el projecte continuarà fins que sigui necessari: «Ha estat una resposta puntual a una necessitat puntual davant de la crisi que patim, a la qual els cristians hem de donar també resposta.» Fins avui prop de 2.000 persones han fet ús d'aquest Banc d'Aliments.

El projecte porta el nom de «Mare Fèlix» com a homenatge a la religiosa Maria Fèlix, amb arrels a la diòcesi de Lleida i fundadora de la Companyia del Salvador i dels col·legis Mater Salvatoris.

Mn. Vicenç Alonso, rector de Sant Martí.

com a resposta de la comunitat parroquial davant de la crisi i les necessitats, també d'aliments, que patien moltes famílies del barri, amb un alt nombre de població immigrada: «Tot i que també s'atén molts ancians i aturats que son del barri de tota la vida.»

El projecte, coordinat amb Càritas, està a càrrec de la Confraria del Sant Crist de l'Agonia, que té la seva seu canònica a la parròquia: «Com a confreres tenen l'acció caritativa com un pilar fonamental de la seva raó de ser, per això van veure amb bons ulls engegar conjuntament amb la comunitat parroquial aquest projecte solidari.» Mn.

promoure la proximitat al territori per millorar l'acció social a la diòcesi i a garantir l'autonomia de les Càritas i de les persones necessitades.

1. Adoració Perpètua

Dia i nit el Santíssim Sagrament està exposat sense interrupció a la Capella de l'Adoració Perpètua. Us invitem a participar-hi una hora al mes. Truqueu al telèfon: 93 417 56 86.

2. Grups de Reflexió de Bíblia

Dissabtes de 11 a 12 hores. Grups de reflexió de la Bíblia per a totes les persones que vulguin reflexionar sobre la Paraula de Déu. Demaneu informació al P. Rector.

3. Missa Expiatòria

Tots els primers divendres us invitem a participar en la **Missa Expiatòria** en el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

A les 18 hores: Rosari, Vespres i Benedicció.

4. Missa Anual de l'Obra Expiatòria dels Difunts

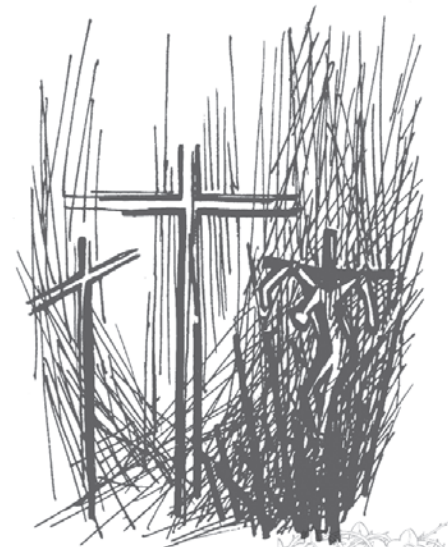
El dia 5 de novembre **Missa Expiatòria Anual** a favor dels Difunts en el Temple del Tibidabo.

A les 17.30 hores des de l'Avinguda de Vallcarca, núm. 14-16 surt un autocar (30 places) cap al Temple.

A les 18 hores: Rosari, Vespres i Benedicció.

A les 19 hores: Missa pels difunts inscrits en l'Obra.

A les 19.45 hores: Tornada a l'Avinguda de Vallcarca.

5. Solemne Vetlla de Crist Rei

El 20 de novembre a les 21 hores **Solemne Vetlla de Crist Rei** amb la presència de Mons. Renzo Fratini, Nunci de S.S., amb motiu del **50è Aniversari de la fundació de la Secció Nocturna del Tibidabo** i la presència dels Consells Nacional i Diocesans de Catalunya. Tots esteu convidats a participar-hi.

106.6 Barcelona
93.7 Catalunya Central
100.6 Tarragona
90.1 Tortosa
96.8 Garraf
91.3 Vic
103.4 Girona
91.5 Lleida
104.4 La Cerdanya
105.0 La Seu d'Urgell
107.5 Andorra

 RàdioEstel

Fes que RàdioEstel sigui més escoltada!

RàdioEstel és a punt de renovar els equips emissors per tal d'aconseguir una cobertura més gran arreu del territori català. Els nous equips costen 80.000 euros i per fer front a aquesta despesa necessitem l'ajuda dels nostres oients i de tots els que simpatitzen amb l'emissora.

Podeu fer els vostres donatius per a la renovació dels equips emissors de RàdioEstel al compte de "la Caixa" 2100 3013 25 2200406287 indicant el vostre nom i cognoms i el concepte «Donatiu RàdioEstel»

«Les comunitats eclesials han incorporat des de fa temps els mitjans de comunicació com a instruments ordinaris d'expressió i de contacte amb el propi territori, tot instaurant sovint formes de diàleg encara de major abast»

Missatge del papa Benet XVI amb motiu de la XLIV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

Barcelona esdevé capital mundial de la pau

La Comunitat de Sant'Egidio porta el seu tarannà dialogant amb motiu de la 25a Trobada per la Pau

Carme Munté

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Als qui diuen que les religions són font i causa de conflictes, Andrea Riccardi els diu que «el nom de Déu mai no pot justificar l'odi i la violència; només la pau és santa i no la guerra». Als qui davant l'amenaça terrorista consideren que la guerra és l'instrument eficaç per defensar la pau i la seguretat, Andrea Riccardi els diu que «la guerra no millora el món (...) i que la guerra és l'aspecte més inhumà de la història dels pobles».

Davant del deteriorament de l'esperança de construir un món més humà, Andrea Riccardi recorda que «l'esperança és el motor dels progressos de la humanitat per a cada generació».

Als qui focalitzen les seves pors i inseguretats en una ètnia concreta, Andrea Riccardi els diu que «cal evitar la dramatització de les diferències, que és un joc perillós tot i que electoralment pugui semblar rendible». «D'aquesta manera», afegeix, «la presència dels gitanos no és una amenaça, sinó un problema per afrontar amb paciència i compromís».

Als qui pregunten per què cal dialogar, Andrea Riccardi els respon: «Aquests anys ens han convençut que sense diàleg aquest món estaria molt pitjor. No en podem calcular els resultats. El diàleg és com la pregària. Què canvia la pregària? Però què seria d'aquest món sense la pregària... Com hauria estat l'experiència de Guinea sense la pregària que porta al diàleg? Com hauria acabat Costa d'Ivori sense l'encontre entre homes religiosos que han fet possible la transició en el

Assemblea inaugural al Palau de la Música Catalana.

diàleg?»

Als qui se'n riuen de les religions o als qui volen deixar-les de banda en l'escenari públic, Andrea Riccardi els parla de la seva convicció: «Creiem que amb la força dèbil de la fe es pot construir amb valor un món que sigui família dels pobles.»

I, de fet, aquest és el lema de la Trobada per la Pau que se celebra del 3 al 5 d'octubre a Barcelona convocada per la Comunitat de Sant'Egidio i l'arquebisbat de Barcelona: «Conviure en un temps de crisi. Família dels pobles, família de Déu.»

Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant'Egidio, no va poder ser present en l'assemblea inaugural a causa d'una indisposició lleu, però les seves paraules van ressonar en boca

de l'actual president de la Comunitat de Sant'Egidio, Marco Impagliazzo. El discurs de Riccardi va marcar les pautes d'aquesta 25a Trobada per la Pau i va ser un dels moments més emotius de l'acte celebrat al Palau de la Música Catalana.

Els aplaudiments van ressonar en diverses ocasions de l'acte celebrat al Palau de la Música, però potser el moment més emotiu el van posar els ministres israelià i palestí amb la seva significativa encaixada de mans.

Israel i Palestina

No és per casualitat que la primera taula rodona de totes les que se celebren en diversos indrets de Barcelona hagués tingut com a tema *Israelians*

i palestins: aspiracions comunes de pau, o que hagués comptat amb les intervencions de Mahmoud Al-Habash, ministre de l'Autoritat Nacional Palestina, i de Yuli Yoel Edelstein, ministre israelià. No és per casualitat que ells mateixos haguessin protagonitzat un petit tast del seu diàleg en l'acte del Palau de la Música. Fa cinquanta anys que el món segueix amb angoixa el conflicte entre palestins i israelians i és testimoni de tanta sang vessada. La violència a Terra Santa continua sent avui dia una interpel·lació per a tot el món.

El diàleg entre Mahmoud Al-Habash i Yoel Edelstein, moderat pel periodista Mario Marazziti, va permetre visualitzar *in situ* la capacitat de mediació que caracteritza la tasca de la Comunitat de Sant'Egidio arreu del món.

El periodista Marazziti, membre de la Comunitat de Sant'Egidio, va anar canalitzant el diàleg entre els dos ministres, que van destacar que malgrat els obstacles hi ha signes per a l'esperança. Va ser, però, la causa palestina la que va despertar més aplaudiments entre totes les persones aplegades al Palau de la Música Catalana el diumenge 3 d'octubre al vespre. El ministre Al-Habash va defensar el dret del poble palestí a la llibertat i a poder comptar amb un Estat propi; va dir que la iniciativa àrab per la pau a Beirut havia reconegut el dret d'Israel a existir com a estat jueu, i va alertar que és de persones sense seny no acceptar la mà estesa del món àrab, perquè «potser el futur serà més fosc del que ens podem imaginar».

L'assemblea inaugural de la 25a Trobada per la Pau va comptar amb les intervencions de Maria Teresa, gran duquesa de Luxemburg; del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona; de Jordi Hereu, alcalde de Barcelona; de l'arquebisbe Renzo Frattini, nunci apostòlic a Espanya; de José Montilla, president de la Generalitat de Catalunya; de Dimitris Christofias, president de la República de Xipre; de Rabiathou Serah Diallo, presidenta del Consell Nacional de transició de la República de Guinea; de Filip Vujanovic, president de la República de Montenegro; de Yona Metzger, rabí en cap d'Israel; del cardenal Geraldo Majella Agnelo, arquebisbe de San Salvador de Bahía (Brasil), i de Mahmoud Zakzouk, ministre d'Afers Religiosos d'Egipte.

Tots ells es van referir a les dificultats actuals d'un món en crisi econòmica i en crisi social i de valors. Van parlar de les veus que titllen el diàleg d'ingenu i que veuen la guerra com l'única sortida dels conflictes. Van alertar que en un món en crisi les diferències es veuen com a perilloses i que les persones tendim a replegar-nos en nosaltres mateixes i a envoltar-nos només dels que pensen i senten com nosaltres. Es va recordar que la convivència només és possible quan hi ha un reconeixement dels drets humans autèntic i universals. I es va agrair molt efusivament la tasca de la Comunitat de Sant'Egidio, visualitzada amb aquestes trobades que se celebren a diferents ciutats i que per segona vegada han arribat a Barcelona.

Abraçada de pau a Santa Maria del Mar

Samuel Gutiérrez / Barcelona

El metropolita Filaret, del Patriarcat de Rússia, i el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, van protagonitzar en la inauguració de la Trobada Internacional per la Pau un d'aquells gestos simbòlics que valen més que mil paraules. En el decurs d'una eucaristia solemne a Santa Maria del Mar, amb més de 3.000 assistents, i després de fer conjuntament l'homilia a les lectures del diumenge, els dos líders religiosos, trencant tot el protocol, es van aixecar tímidament i es van fer una calorosa abraçada que va despertar els aplaudiments de tothom. Minuts abans, en les seves respectives homilies, tant el cardenal barceloní com el metropolita rus van convidar els participants en la trobada a no defallir en el seu treball insistent per la pau. «La fe pot fer el miracle de convertir el propi cor i canviar el món», va exclamar el purpurat catòlic. I va afegir més tard l'exarca de Bielorússia: «Germans, portem a la pràctica els manaments de Jesús. Així, arreu del món serem reconeguts com a deixebles de Crist si ens estimem els uns als altres com Déu ens ha estimat.»

L'Eucaristia, celebrada en un clima de gran recolliment

i pregària, amb una nombrosíssima presència d'italians, va comptar al presbiteri amb membres de gairebé totes les confessions cristianes. La cerimònia es va tancar amb un altre gest simbòlic ple de significat. Els líders religiosos assistents van sortir a la façana principal de Santa Maria del Mar per llençar junts enlaire coloms de pau.

Vicenç de Paül i Lluïsa de Marillac, models de caritat per avui

Es clausura l'Any Vicencià a Roma

Zenit
Roma

Sant Vicenç de Paül i la seva principal col·laboradora, santa Lluïsa de Marillac, «van ser pàgines de l'Evangeli viscudes amb intensitat». Ho va assenyalar el prefecte emèrit de la Congregació per a les Causes dels Sants, el cardenal José Saraiva Martins, el 24 de setembre a la missa celebrada a la sala de l'Agustinianum, a Roma, en la inauguració del congrés sobre el tema *Caritat i missió*.

Els tres dies del congrés, en què van participar unes 500 persones, van servir per segellar l'Any jubilar convocat amb motiu dels 350 anys de la mort dels fundadors de la Família Vicenciana. «Van ser dos grans mestres de caritat perquè van ser en primer lloc dos grans mestres de vida espiritual», va dir el purpurat. Després va destacar que «els carismes són un do de l'Esperit Sant concedit a la comunitat cristiana perquè tingui la valentia d'evangelitzar, ensenyar i curar, però sobretot donant testimoni, estimant». «Al segle XVII —va continuar—, per respondre a la fam de Déu, l'Esperit Sant va donar a llum sant Vicenç i santa Lluïsa, que es van comprometre en la construcció d'una nova societat basada en la solidaritat i la caritat. Ells van saber implicar-hi tothom, benestants i pobres, rei i reina, grans i petits.»

Sant Vicenç de Paül, nascut el 25 d'abril del 1581 a Pouy, al sud-oest de França, va donar vida a les Dames de la Caritat (després Voluntariat Vicencià), a la Congregació de la Missió i a les Filles de la Caritat, compromeses en hospitals i escoles. Fonamental en la realització de la seva obra va ser la contribució de santa Lluïsa de Marillac, nascuda a París l'any 1591 i pertanyent a una de les famílies més cèlebres de la cort del rei de França. Dona i mare, Lluïsa va començar a dedicar-se intensament a les obres

«L'Esperit Sant va donar a llum sant Vicenç i santa Lluïsa, que es van comprometre en la construcció d'una nova societat basada en la solidaritat i la caritat»

de solidaritat després de la mort del seu marit i, en particular, va ser activa en la Companyia de les Dames de la Caritat sota el guiatge de sant Vicenç.

Segons el cardenal Saraiva Martins, sentien un amor pels pobres «que no neix d'un sentiment paternalista» i «van treballar amb valentia tenint intuïcions profètiques, vivint el seu compromís com una veritable i pròpia exigència de la fe». «L'Església i el món necessita la vostra obra», va afegir, adreçant-se als centenars de vicencians presents a

la sala de l'Agustinianum. «La caritat vicenciana —va concloure— no és de rendició sinó de resistència!»

Per part seva, el dissabte 25 de setembre el prefecte de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, el cardenal Franc Rodé, va presidir una missa a la basílica de Sant Pere en presència dels participants al congrés *Caritat i missió*. El purpurat va destacar l'exemple dels sants fundadors i va assenyalar que «la demanda d'amor és tan insistent avui com ho era al segle XVII, sinó més gran».

«Ser vicencià avui —va dir— significa seguir de nou Crist, l'evangelitzador dels pobres, i la seva missió; significa ser missioners, "inflamar" el cor dels homes amb un estil de vida senzill, humil, amable, mortificat, curós.» En aquest sentit, va explicar, «un vicencià ha de tenir un plus d'amor i de coneixement dels pobres: el veritable vicencià coneix Crist, el posa al centre, coneix sant Vicenç, santa Lluïsa i els sants vicencians i coneix els pobres. Es deixa evangelitzar i canviar per ells i actua i treballa per ells. Un vicencià és en primer lloc tot de Déu i al servei de tothom».

Mons. Ricardo Blázquez, visitador apostòlic de Regnum Christi

Zenit / Ciutat del Vaticà

L'arquebisbe Velasio de Paolis, delegat pontifici per a la Legió de Crist, ha confirmat els noms dels consellers que l'assistiran en el compliment de la missió que li ha encarregat Benet XVI. Es tracta del pare Agostino Montan (religiós josefí de Murialdo), vicari episcopal per a la vida religiosa de la diòcesi de Roma; Mons. Mario Marchesi, vicari general de la diòcesi de Cremona; el P. Gianfranco Ghirlanda, *s.i.*, antic rector de la Universitat Gregoriana de Roma, i el bisbe Brian Farrell, *I.c.*, secretari del Consell Pontifici per a la Unitat dels Cristians. Seguint les disposicions del comunicat emès pel Vaticà l'1 de maig, Mons. De Paolis també ha confirmat el nomenament de Mons. Ricardo Blázquez, arquebisbe de Valladolid, com a visitador per a Regnum Christi. Mons. Blázquez prestarà especial atenció als consagrats d'aquest moviment d'apostolat, nascut dels Legionaris de Crist.

Segons especificava el decret emanat pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat, firmat el 9 de juliol, els «consellers personals» de Mons. De Paolis «l'assisteixen en el compliment del seu encàrrec» i «poden ser encarregats de tasques específiques, en particular per a les visites *ad referendum*». Segons el decret, el delegat pontifici ha rebut «l'encàrrec de governar», en nom del Papa, la congregació religiosa «durant el temps que sigui necessari per realitzar el camí de renovació i portar-la a la celebració d'un capítol general extraordinari que tindrà com a objectiu principal acabar la revisió de les Constitucions». Per aquest motiu, el delegat pontifici ha d'«emprendre, acompanyar i realitzar la revisió de les constitucions», de la congregació, motiu pel qual s'haurà d'instituir «una comissió per a la revisió de les constitucions, en els diferents nivells de l'Institut, amb la participació sobretot dels membres del mateix institut, que s'han de sentir responsables de la revisió i reelaboració del propi projecte de vida evangèlica, sempre en harmonia amb l'ensenyament de l'Església».

El Vaticà defensa la transparència de les seves finances

Zenit / Ciutat del Vaticà

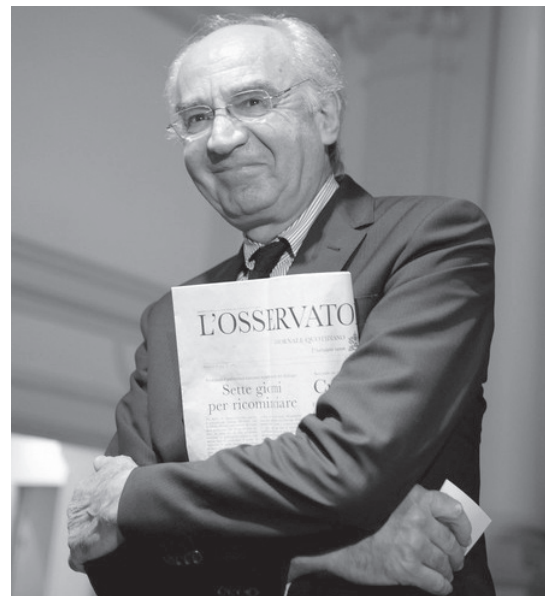
Hi ha hagut un simple «malentès» entre institucions financeres, ja que el Vaticà respecta amb la màxima transparència les normes internacionals sobre el blanqueig de diners. Així ho afirma el director de l'oficina de premsa vaticana, el pare Federico Lombardi, en una carta adreçada al diari britànic *Financial Times*, sobre les indagacions de les quals han estat objecte els representants de l'Institut per a les Obres de Religió (IOR) per part de la Fiscalia de Roma. Entre altres qüestions, explica el portaveu, l'IOR «no és un banc en el sentit estricte del terme. És un institut que administra els béns de les institucions catòliques

l'objectiu de les quals és apostòlic i caritatiu en l'àmbit internacional».

El pare Lombardi assegura que les activitats de l'IOR es desenvolupen en àmbit internacional, i que el seu president, Ettore Gotti Tedeschi, «és una figura molt respectable i ben coneguda en el món de les finances internacionals». «Des del dia del seu nomenament, d'acord amb el mandat explícit de les més altes autoritats del Vaticà i del Comitè d'Inspecció de l'IOR, el president Gotti Tedeschi s'està dedicant amb gran impuls a assegurar l'absoluta transparència de les activitats de l'IOR i el seu respecte a les normes i procediments que permeten incloure la Santa Seu a la Llista Blanca».

«Per això, la Secretaria d'Estat del Vaticà manifestava la seva perplexitat i astorament per la investigació de la Fiscalia de Roma, que ha tingut lloc precisament quan aquesta tasca i aquests contactes estaven en marxa, amb la millor bona voluntat d'arribar aviat a solucions estables», aclareix. L'IOR està situat al territori de la Ciutat del Vaticà, explica el portaveu, cosa que el situa «fora de la jurisdicció i vigilància dels diversos bancs nacionals».

Lombardi reitera a la carta que el Vaticà «reafirma tant la seva confiança absoluta en els dirigents de l'IOR, com la voluntat de transparència plena en les operacions financeres que porta a terme aquest institut».

Ettore Gotti Tedeschi, president del banc del Vaticà.

Madrid

«La visita del Papa serà molt positiva espiritualment i econòmicament»

Mons. Martínez Camino presenta l'exhortació pastoral «Benvingut, Sant Pare!»

Rosa María Jané Chueca
Madrid

«No cal preocupar-se gaire perquè aquest viatge del Papa a Santiago i Barcelona sigui un malbaratament. Serà molt positiu espiritualment i econòmicament. Sempre que el Papa va a un lloc és un negoci econòmic i espiritual, sobretot. A nosaltres ens interessa molt l'eficàcia espiritual que té la presència del Papa, però que els crítics econòmics estiguin tranquils perquè ningú no hi perdrà diners i no es farà cap malbaratament. Serà beneficiós per a tothom.» Amb aquestes paraules el portaveu i secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), Mons. Juan Antonio Martínez Camino, tranquil·litava els periodistes en la roda de premsa posterior a la CCXVII reunió de la Comissió Permanent de la CEE.

El portaveu de l'episcopat va comparèixer davant dels mitjans de comunicació el 30 de setembre passat per presentar l'exhortació pastoral *Benvingut, Sant Pare!*, amb motiu de la pròxima visita del Papa a Espanya el 6 i 7 de novembre. En la roda de premsa es va preguntar a Mons. Martínez Camino pel cost de la visita papal a Santiago i Barcelona, per la qual cosa el prelat va assenyalar que «els costos dels actes que organitza l'Església són sempre, generalment, molt austers. Mirem fins al darrer euro i es realitzen a través de voluntaris, de persones que donen el seu treball. I aquí trobem els costos més grans, en el treball de les persones». I insistia: «És un cost molt reduït en comparació amb el benefici que suposa un acte com la visita del Papa: benefici espiritual, primerament, però també benefici econòmic. Per a una ciutat com Santiago o Barcelona, la visita del Papa també té una repercussió econòmica

positiva que és molt difícilment avaluable perquè és molt alta, altíssima. El rendiment espiritual, social i apostòlic, de les visites papals són molt importants, tot i que compremem que sorgeixi una vegada i una altra, de forma cansada, la crítica del que costa.»

En l'exhortació presentada per Mons. Martínez Camino, els bisbes animen a aprofitar espiritualment la visita de Benet XVI: «Sabem bé que on hi ha Pere, allí hi ha l'Església catòlica, amb tota la seva bellesa i la seva força de salvació divina. Santiago i Barcelona podran experimentar-ho de manera més viva i directa. Però totes les diòcesis d'Espanya estan cridades a beneficiar-se també de l'impuls de la catolicitat que significarà la visita del Sant Pare.»

El 6 de novembre, en ple Any Sant Compostel·là, el Bisbe de Roma visitarà com a pelegrí Santiago, «on es guarda el sepulcre i la memòria de l'apòstol, el primer que va vessar la sang per amor a Crist, després d'haver evangelitzat

les nostres terres d'Espanya», escriuen els bisbes. «Des d'aquí la fe cristiana s'escamparia després per Amèrica, en una de les empreses evangelitzadores més grans de la història de l'Església. Abans, sant Jaume havia actuat com a pol d'atracció per a innumbrables pelegrins, al pas dels quals s'havia anat forjant la unitat espiritual d'Europa, de la qual Benet XVI ha parlat de nou en el seu recent viatge al Regne Unit. El Papa arriba a un dels llocs apostòlics més emblemàtics de les arrels cristianes d'Espanya, Europa i Amèrica.»

El 7 de novembre, a Barcelona, el Pontífex consagrarà el temple expiatori de al Sagrada Família. «Allí es donen la mà», assenyala l'exhortació pastoral, «l'autèntica inspiració artística i la veritable devoció religiosa. La impressionant arquitectura és expressió d'un amor diví; de l'amor, en concret, a la família de Natzaret, on Jesús, Maria i Josep posen davant dels ulls del món el profund significat de tota família humana com a canal i expressió de

l'amor de Déu per cada persona. A finals del segle XIX, quan es projecta el temple, l'Església advertia ja que la família natural i cristiana, basada en el matrimoni, constitueix una cèl·lula bàsica de la societat, a la qual l'Estat i l'Església han d'oferir una atenció prioritària, posant-se al seu servei, sense preterir-la ni suplantar-la».

A més de la visita del Papa, en la roda de premsa es van tractar altres assumptes, com la relació entre el Vaticà i Espanya. Mons. Martínez Camino va tornar a recordar que «l'Església no vol crear una opinió ni imposar res a ningú, sinó ajudar a crear llum, a valorar les coses bé, a informar bé del que succeeix perquè es puguin revisar situacions que són lesives dels drets fonamentals de les persones i que no poden donar lloc a situacions positives per a la vida social i per a la vida en comú».

Una altra qüestió que va sortir a la llum va ser que els bisbes no es pronuncien davant de la dura situació social que viu Espanya. Davant d'aquesta acusació, el portaveu de la CEE va remarcar que «els bisbes, tant a les seves diòcesis, com conjuntament en la Conferència Episcopal, han demostrat ja juntament amb la tasca de l'Església en general, no únicament amb paraules retòriques, sinó amb els fets, la seva preocupació per les persones. No es pot dir que els bisbes no s'interessin per la greu situació social que estem vivint al nostre país».

Finalment, va sortir en roda de premsa l'assumpte dels abusos sexuals a menors per part de capellans. El secretari general de la CEE va assegurar que «hi ha poquíssims casos en la història de l'Església a Espanya i gairebé sempre s'ha actuat amb gran agilitat en aquests casos, és a dir, denunciar davant del fiscal un delictes reconegut per l'autor. Quants casos com aquests hi ha hagut en la història de l'Església? Els podem comptar amb els dits de les dues mans, a tot estirar». No obstant això, va emfasitzar que «delictes d'aquesta mena, un de sol que hagi pogut succeir, són intolerables. Es massa i no pot succeir que una persona obligada per les seves responsabilitats pastorals i apostòliques caigui en aquests delictes. Cal prendre les mesures necessàries».

Santiago de Compostel·la

Acompanyar el pelegrí en el camí de la vida

Redacció / Santiago de Compostel·la

El 30 de setembre va finalitzar al Palau de Congressos de Santiago el II Congrés Mundial de Pastoral de Peregrinatges i Santuaris, on es va destacar la necessitat del pelegrí de ser acompanyat en el seu camí vers el santuari i en el camí de la vida. Entre les conclusions, es va indicar que l'acompanyament que comporta la condició de pelegrí pot donar-se des de l'inici del camí o a l'arribada al santuari. Per això, «el santuari es mostra així com un temps i un espai privilegiat per descobrir una cosa que Déu ja ens ha donat, com un dels camins que Ell empra per sortir al nostre encontre».

Durant tres dies, del 27 al 30 de setembre, els 250 participants de 70

països van confirmar que existeix una gran diversitat de pelegrins: de generacions, de nivells de formació religiosa i del sentit que es ve a buscar en el cor del santuari. Així, el congrés va classificar les motivacions dels pelegrins en tres tipus: «Els qui només vénen a encendre una espelma, tocar una imatge, beure l'aigua del santuari, complir una promesa o demanar una gràcia, manifestant així una religiositat popular que és comuna a moltes tradicions; valorant i acompanyant aquestes manifestacions, d'altres aniran una mica més enllà en les seves expressions religioses, vinculades

Miguel Castaño

a les devocions més tradicionals de l'Església, com són la de resar el Rosari, participar en les processons o fer el via crucis i altres pràctiques devocionals. Finalment, un tercer grup de persones motivades i compromeses eclesialment que fan de la celebració de la reconciliació i de l'Eucaristia el centre del seu pelegrinatge.»

Això no obstant, per a aquest congrés el pelegrí té una meta: l'encontre amb Déu mitjançant Crist, en el qual totes les aspiracions troben resposta i com indica Benet XVI, «la celebració de l'Eucaristia bé pot considerar-se la culminació del pelegrinatge».

Sevilla

Sevilla s'aboca en la beatificació de la Mare Maria de la Puríssima

Més de 50.000 fidels participen en la cerimònia

SIC
Sevilla

La Mare Maria de la Puríssima, de la Companyia de les Germanes de la Creu, va ser beatificada el 18 de setembre passat en una solemne missa que va comptar amb la presència de la imatge de la Mare de Déu de l'Esperança Macarena i la mirada i expectació de més de 50.000 fidels. Sevilla es va abocar amb gratitud i admiració en la beatificació de la Mare Maria de la Puríssima, antiga superiora de les Germanes de la Creu.

Aquesta beatificació és la segona de les Germanes de la Creu en la seva història de poc més d'un segle. El trasllat de la Macarena des de la seva basílica, d'on va sortir cap a les 3.00 de la matinal, fins a l'estadi de La Cartuja, on

va arribar a primera hora del matí, va ser acompanyat per desenes de milers de fidels.

Les Germanes de la Creu mantenen una estreta vinculació amb la Macarena, a la coronació de la qual van assistir com a testimonis i el pas del qual s'atura cada Divendres Sant davant de la casa mare d'aquesta companyia quan torna a la seva basílica després de la seva estació de penitència. Per això, la Macarena llueix el vestit de la seva coronació i va ser rebuda al peu de l'altar per unes cinc-cents Germanes de la Creu, que li van cantar una oració.

A aquesta beatificació van assistir els cardenals Carlos Amigo Vallejo, Antonio M. Rouco Varela i Agustín García Gasco; el prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, Angelo Amato;

el nunci a Espanya, Renzo Fratini, i una trentena d'arquebisbes i bisbes, i sis-cents preveres.

L'arquebisbe de Sevilla, Mons. Juan José Asenjo, va destacar que les Germanes de la Creu, «amb el seu pobre i tosc saial, són l'admiració de Sevilla i de totes aquelles poblacions d'Andalusia, Espanya, Itàlia i Argentina on tenen les seves cases perquè viuen l'Evangelí químicament pur, amb tota la seva bellesa i radicalitat».

La nova beata, Maria Isabel Salvat Romero (Madrid, 1926), va deixar als 18 anys la seva adinerada família per ingressar a les Germanes de la Creu, de les quals va ser mare general en tres ocasions a partir del 1977 i fins a la seva mort, el 1998. El 5 de novembre del 1982 va ser un dels dies més destacats de la seva vida, ja que Joan Pau II va presidir a Sevilla la beatificació de sor Àngela de la Creu, la fundadora d'aquesta companyia de monges humils que avui suma 53 cases repartides per Espanya, Itàlia i Argentina.

La ràpida beatificació de la Mare Maria de la Puríssima va ser possible després d'haver-li estat atribuïda la curació miraculosa de la nena Ana María Rodríguez Casado, que va néixer sense la vena cava inferior i amb una cardiopatia congènita el 2001 a la Palma del Condado (Huelva) i que va rebre la seva Primera Comunió a l'estadi de La Cartuja entre els aplaudiments dels milers d'assistents.

Així, la lectura del decret pel qual s'inscriu la Germana de la Creu al llibre dels beats, a càrrec de l'arquebisbe titular de Sila (Itàlia) i prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, Angelo Amato, va atorgar tocades les 11.00 hores la beatificació a la Mare Maria de la Puríssima davant del clamor i els aplaudiments prolongats dels fidels, alhora que es descobria una imatge de la ja beata rodejada d'àngels elevant-se al cel, així com el repic de les campanes de

«Les Germanes de la Creu són l'admiració de totes aquelles poblacions on tenen cases perquè viuen l'Evangelí químicament pur, amb tota la seva bellesa i radicalitat»

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebuin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 230€	☐ Missioner	☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 308€	☐ Missionera	☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu	☐ Domiciliació bancària	

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Església a Espanya

Oviedo

Mons. Jesús Sanz lliurarà la seva nòmina a Càritas per ajudar els miners

Redacció / Oviedo

L'arquebisbe d'Oviedo, Mons. Jesús Sanz, va expressar durant l'homília de la missa de Sant Mateu la seva preocupació i afecte per les famílies mineres que fa més de tres mesos que no reben el salari, alhora que va revelar que algunes d'elles mantenen el seu compromís amb Càritas, fins i tot enmig de les dificultats perso-

nals que travessen. Mons. Jesús Sanz va anunciar que lliurarà la seva nòmina durant els pròxims tres mesos a Càritas com a ajuda voluntària per pal·liar la situació de tantes persones que no cobren o que estan a l'atur. Mons. Sanz va reiterar la seva proximitat als miners asturians i va reclamar de les autoritats imaginació i generositat per pal·liar la penúria de la gent en aquests moments.

la Giralda mostrat per les pantalles i una pluja de pètals de colors que queien des del capdamunt de l'estadi olímpic, on es va dur a terme l'esdeveniment.

Mons. Angelo Amato va manifestar en la seva homília que «l'estadi olímpic és la segona catedral de Sevilla, amb les atletes de la santedat» —en referir-se a les Germanes de la Creu—, paraules que van ser contestades per la massa amb una ovació. A més, va expressar que «Sevilla és la ciutat de la gràcia, però amb aquest acte ha esdevingut la ciutat de la gràcia divina». L'import total de la col·lecta feta durant la missa va sumar 83.762,63 euros, que es destinaran en la seva totalitat a les obres caritatives de les Germanes de la Creu.

Programació 2010

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatge a Terra Santa

Del 3 al 10 desembre

Vols veure la teva fotografia publicada al calendari 2011 de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana?

Ara pots participar en el concurs fotogràfic del Club+amics sobre el tema **“jovent: valors i Església”**.

Envia'ns una o més fotografies per correu electrònic a info@clubmes.cat o a l'adreça postal Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 de Barcelona.

Tens temps fins al 17 d'octubre

Les fotografies seleccionades seran publicades al calendari juntament amb el nom del seu autor, i rebran com a premi un cap de setmana al balneari Rocallaura i una subscripció durant 3 mesos al setmanari Catalunya Cristiana.

Per a més informació 934092770

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Punt de vista

Lluís Bertran i Saura
Advocat i MBA per ESADE

El repte de Catalunya

Al bell mig d'una greu crisi econòmica i encara recent la retallada de l'Estatut d'Autonomia del 2006, Catalunya es troba en un moment de desànim, de desconcert, de desorientació, de manca de relat, sense un full de ruta on agafar-se, sense un horitzó en el qual projectar-se. Aquesta és, si més no, la realitat que reflecteix l'opinió publicada.

Si això és així, cal que alcem el cap, deixem els laments, i reprenguem el camí de la feina ben feta, que és el que ha fet de Catalunya un lloc de progrés material, social i humà. No hi ha temps per perdre. El món és cada dia més competitiu i global. Al costat de les nacions més nostrades que han estat un far de cultura, civilització i progrés en el darrer segle, ressegueixen països fins fa uns anys marginals en el context econòmic internacional. Parlem de la Xina, el Brasil, l'Índia, i aviat de Mèxic i Turquia. Alhora, fruit dels fluxos migratoris, altres cultures i religions van arrelant cada dia amb més força a casa nostra. Paral·lelament, i ja dins d'Europa, observem com la Unió Europea ha acollit països amb un nivell econòmic inferior que els fa creditors de subvencions que fins no fa gaire rebíem els catalans.

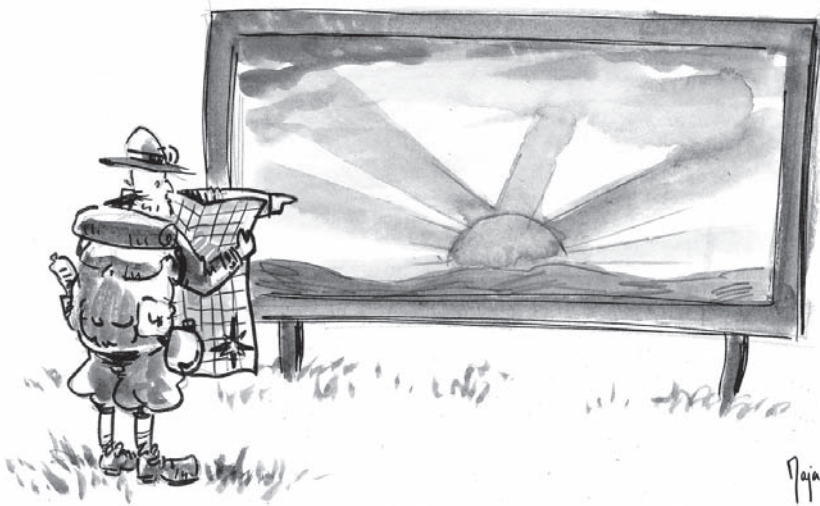
Finalment, Catalunya, d'acord amb les lleis actuals, ha d'aportar un 9% del seu producte interior brut a la hisenda estatal que no torna ni com a inversió ni com a servei. Aquest percentatge és el doble del que es donava en els anys vuitanta i el doble del fixat a Alemanya com a topall per la solidaritat interterritorial entre els diversos *land*.

Davant d'aquesta realitat, hi ha espai per al desconsort i la paràlisi?

Els catalans del 2010 tenim un repte ineludible: fer de Catalunya un dels principals motors europeus i mundials en les vessants econòmica, social, medi-

ambiental, cultural i humana.

Des d'avui mateix hauríem de posar-nos a treballar de valent en els centenars o milers de petits projectes que faran possible que aquest país sigui un país de futur i de progrés per als nostres fills. No cal esperar cap solució màgica ni grandiloqüent que ens duguï a assolir aquest objectiu d'una tacada. Negociem amb determinació i sense esquerdes un tractament fiscal equitatiu per a Catalunya, obrim-nos amb major decisió a la internacionalització de la nostra economia, desburocratitzem l'Administració, ajudem els empre-

nedors, reforcem la societat civil, siguem fidels de fet i de paraula a la nostra cultura alhora que mostrem respecte per totes les altres, desenvolupem xarxes i infraestructures de comunicació i coneixement punteres, prioritzem la formació, revifem la cultura de l'esforç, i fem tot això i molt més amb il·lusió i confiança, sota la llum dels valors que dignifiquen la persona humana i que constitueixen els pilars del projecte comú europeu.

Catalunya té un gran repte, un gran repte multidimensional que ens ha d'esperonar a tots i a totes, i que demana seny, esforç i valors.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Fonamentalismes i New Age (1)

Vaig descobrir fa poc que a Barcelona s'ha establert una botiga per a clientela jueva. Estava convençut que hi trobaria productes que, sense que jo en sigui, em podien interessar i hi vaig anar. Em va acompanyar Mn. Dasquens, que té unes aficions i unes experiències per Terra Santa semblants a les meves. La primera pregunta que ens vam fer era a quina hora obrien la botiga. Vam constatar que la botiga encara estava tancada. Eren les 9 del matí i, en aquest barri, tot estava tancat. Tot, evidentment, menys una cafeteria, on regeixen criteris diferents, per aprofitar els que hi entren abans d'anar a treballar.

Hi vam entrar, doncs, a passar una estona. Vam pensar que l'aturada ens podia ser útil per a altres recerques. Volíem saber on hi havia les restes d'una de les sinagogues antigues, a més d'una làpida en hebreu. Teníem la certesa que el lloc on érem corresponia a l'antiga jueria o call. Un barri de carrers estrets i viarans inversemblants, eren senyals que ho certificaven. La cafeteria la dirigia una noia amb un accent argentí inconfusible, la qual cosa ja donava confiança. Suposo que hi ha llatinoamericans antipàtics, però jo no n'he conegut gairebé cap. El fet que algú vulgui el café exprés i, un altre, descafeïnat de màquina, és un motiu senzill per iniciar un diàleg que no se sap on pot arribar. Li vam preguntar si sabia on es trobaven les restes de la sinagoga, va somriure sorpresa i ens va interrogar. Un client va intervenir i ella es va tornar a interessar perquè també volia saber on es troba l'actual sinagoga, si és que existeix. Fa anys jo hi vaig acompanyar una jueva fidel, recordo que ploria a bots i barrals però no el nom del carrer. La jove de la cafeteria no era jueva, ens va advertir, nosaltres, evidentment, tampoc. En vam sortir amb l'ànim impregnat per la cordialitat de la conversa breu, amanida de la dolça veu argentina.

Vam trobar amb facilitat l'establiment, atès també per un de la mateixa nacionalitat. De seguida va captar que érem cristians i va donar per descomptat que sacerdots. Em va sorprendre trobar-hi objectes que m'interessaven, fets a Israel, però a un preu inferior al d'allà. L'única clienta que era a l'establiment en va marxar, així que va ser fàcil entretenir-nos en una xerrada breu. Vaig comprar-hi alguna cosa i me'n van interessar d'altres. Ens va informar del lloc exacte de la sinagoga que freqüentava. Quan en vam sortir vam anar a explicar-ho a l'amiga de la cafeteria. Quan ens va veure entrar ens va somriure i ens va explicar que ja havia trobat l'adreça per internet i que s'havia informat per telèfon.

Tot i la gran diferència d'edat que ens separava, el to de la conversa em va permetre fer-li una pregunta sense que semblés un interrogatori policial. Era jueva? Va tornar a somriure. No, però sí, d'alguna manera. Una àvia, que recordava amb molt d'afecte, ho era. Volia fer una pregària en memòria seva. En tenia moltes ganes. Sense que jo li ho preguntés, ens va dir que una altra part de la família era radicalment catòlica. La seva sinceritat exigia, per part meua, que li preguntés què se sentia ella. Sense perdre el somriure, va confessar que no es considerava compromesa amb cap de les dues creences. Continuaré.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

5+5 accions per promoure les vocacions (i 2)

La setmana passada, vam tractar la primera part d'aquest tema. És una proposta de la Comissió Episcopal per al Clergat dels Estats Units. Ens referirem a les cinc primeres accions de les deu proposades. Eren realitats a l'abast de tots els catòlics. Avui, reportem les altres cinc accions per als qui consideren la possibilitat de la vocació. Són aquestes:

- 6) *Practica la fe.* És una necessitat primordial, en les nostres vides, créixer en la nostra relació amb Déu. Necessitem una experiència profunda, íntima i amorosa. El primer graó per a qualsevol jove a fi de discernir la vocació.
- 7) *Entra en el silenci.* El silenci és imprescindible per actuar amb seny i plenitud. Podem sentir la veu de Déu si restem callats. «Treu-te els auriculars del teu iPhone, iPod, i iTunes, i escolta Déu, el més gran "Jo sóc". Els joves haurien de provar d'estar uns quinze minuts en oració silenciosa cada dia, on es poden començar a rebre directrius clares en la seva vida.»

- 8) *Sigues un bon deixeble.* «Un bisbe diu: "No tenim pas una crisi de vocacions; sinó una crisi de discipulat." Els joves poden arribar a ser vertaders seguidors de Jesucrist, servint aquells que els envolten. Descobrint la teva crida al discipulat, també descobriràs la teva crida particular en l'Església.»

- 9) *Pregunta a Déu.* Què desitja per a la teva vida? Només desitja el que és bo per a tu. «Si, de fet, estàs cridat al sacerdoci o a la vida consagrada, serà la senda vers una gran alegria i satisfacció.»

- 10) *Fes-ho.* El text acaba així: «Amb les paraules immortals d'un famós fabricant de sabatilles esportives: Fes-ho! Si sents que Déu t'està convidant a "seguir-lo", presenta la teva sol·licitud al seminari o a un orde religiós. Recorda que el seminari o el convent és un lloc de discerniment. Durant una colla d'anys, no seràs ordenat ni et demanaran que facis els vots religiosos, et proporcionaran una àmplia oportunitat d'explorar la possibilitat d'una crida al sacerdoci o a la vida consagrada.»

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Comunitats d'inserció

Permeteu-me que avui us parli d'un tema que potser queda lluny de molts lectors: la vida comunitària en un barri marginat. Fa anys que la vida religiosa ha fet passes per acostar-se al món, sortir dels seus convents i viure inserida enmig de la gent, especialment en llocs de frontera: barriades més populars o, fins i tot, marginades. Aquest pas ha esdevingut una gràcia de Déu que no podem agrair mai prou. En el cas de la meua comunitat del Raval gaudim des de fa prop de quinze anys d'aquest privilegi. Quantes coses hem après i quantes hem entès vivint enmig d'aquells i d'aquelles que sovint passen dificultats desconegudes en altres indrets de les grans ciutats! Des que hi vam arribar vam tenir molt clar que, més important que el que fèiem, era estar-hi. I us asseguro que aquest *estar-hi* implica moltes coses: conèixer i estimar la gent, viure els esdeveniments del barri, els dolors, les penes, les alegries, les festes, les manifestacions... En una paraula, participar de la vida del barri des de la nostra senzilla presència. He de reconèixer que aquí he descobert la riquesa del veïnatge com no l'havia viscut mai. Dues anècdotes ajudaran a entendre més bé el que vull dir.

Es parla molt —potser una mica massa— de la manca de seguretat del Raval. I, certament, n'hi ha molta. Però això no es pot adjudicar a la gent del barri que estimem i que ens estimen. Davant de casa hi acostumen a passar moltes hores del dia i de la nit homes que, a causa de l'atur, fan petar la xerrada, i consumeixen alguna cosa... N'hi ha de les cases veïnes que prefereixen el carrer que no pas el petit espai d'uns pisos sobrecarregats. Per a nosaltres —deixant de banda el soroll i alguna altra molèstia— són una seguretat per la defensa.

Una nit que jo arribava molt tard d'una conferència, veient l'espectacle i el lloc on havia de baixar, el taxista que em portava, molt amable, em va dir: «Esperi, senyora, que l'acompanyo fins a la porta; aquests llocs són perillosos perquè hi ha molts delinqüents.» Va baixar del taxi i caminava al meu costat, quan, de cop i volta, un d'aquells homes, es va dirigir al taxista «protector» i li va dir: «No s'amoïni, perquè nosaltres ja la vigilem i l'acompanyem.» El taxista em va fer una ullada interrogant i jo li vaig fer que sí amb el cap. L'home del meu carrer no em va deixar fins que no em va veure dins la meua porteria tancada.

Una cosa semblant li va passar a una altra germana de la meua comunitat. A ella sí que se li van acostar dos nois desconeguts amb no gaire bones intencions. Però, es van aturar de cop quan van sentir els crits i les amenaces dels nostres amics: «Eh, a aquesta ni tocar-la.»

La inserció es tradueix en això: estimar i ser estimats. I el que dic de comunitats es pot aplicar a qualsevol col·lectiu, començant per la família.

Zoom

Amb un pes de 800 grams i tan sols 28 setmanes de gestació, va néixer la setmana passada a l'Hospital de Santa Anna de Torí una nena somalí que ha rebut el nom d'Edil. Així es deia també la seva mare, una dona de 28 anys morta cerebralment el 6 de setembre però que va ser mantinguda artificialment amb vida durant 22 dies per fer possible que la seva filla pogués néixer. Després de la intervenció i el part per cesària, la petita Edil resta actualment ingressada a l'Hospital de Torí en força bones condicions. La seva mare, finalment, pot descansar en pau.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
lserrall@gmail.com

L'ús polític de la por

Els estratègics electorals cerquen influir en la persona a través de tots els ressorts a l'abast. L'objectiu és aconseguir que la papereta que el ciutadà diposita a les urnes porti les sigles del partit per al qual treballen. Busquen incidir en els tres centres que configuren la decisió dels electors. Es vota per idees, per sentiments o per vísceres. Tot i que, gairebé sempre, es barregen tots tres. Estem orgullosos de la il·lustració i de l'imperi de la raó, però en les eleccions la ment està emmordassada pels sentiments i els instints. N'hi ha que no distingeixen entre l'exercici democràtic del vot i l'afició per un equip de futbol. L'actitud és la mateixa. A mort amb els seus, malgrat que baixin a segona o a tercera divisió o encara que portin al país al desastre. Actitud racional, cap ni una. Aficionat pur. N'hi ha molts que afirmen que els electors no s'equivoquen mai. N'hi ha prou fent un cop d'ull als llibres d'història per adonar-se que no és veritat. Hi ha hagut errors que s'han pagat amb sang, amb molta sang. N'hi ha prou de recordar que l'opinió pública té raó quan la tenen els que la fabriquen.

Els missatges més utilitzats, al marge de casos excepcionals de polítics que saben entusiasmar un poble amb horitzons nous d'esperança, es dirigeixen als sentiments i als instints. La por s'endú la palma i l'instint de conservació es torna determinant. Els autoproclamats progressistes, com els polítics de dretes, apunten també l'instint de conservació per obtenir un nombre de vots més gran. Encara més, incideixen sobre la por que arrela en la supervivència. Èxit assegurat, tot i que sigui un triomf trist. Veurem els lemes de les campanyes, però s'albiren els camps de batalla. Al «si tu no hi vas, ells tornen» (explotació d'una por irracional a un retorn apocalíptic), el comença a substituir «la independència és la decadència» (l'enfonsament irracional als abismes tràgics). La dreta ha vist ara envaït per l'esquerra el seu terreny habitual de moviments, que és l'eix nacionalista (identitat i llengua), i s'ha llançat pels camins de la xenofòbia més descarnada (la por indiscriminada a ser diferent). Cal des- construir aquests lemes i aquests intents, vinguin d'on vinguin. El debat lúcid i sincer pot desactivar les mines amb les quals els estratègics envaeixen els mitjans de comunicació. Què passa si ells tornen? Què passa si arribem a la independència? Què passa si convivim amb els immigrants? No n'hi ha prou de donar les respostes per sabudes. Cal argumentar-les. Els programes se centren en l'instint de conservació; habitatge, feina, impostos, ecologia, infraestructures... Encara pesa massa el que és políticament correcte, que impedeix el discurs lliure, perquè s'obrin debats clars i racionals.

Amb tot, la por cervical no està tant en els electors com en els mateixos polítics i afins, que tenen por de perdre els càrrecs, els sous i les poltrones. Obrir el govern als millors és una proposta que inquieta els fidels del partit, que es creuen amb més drets per la seva militància, a les verdes i a les madures. Tots sabem que les eleccions posen en joc molts llocs de feina, moltes prebendes, moltes complicitats, moltes contractacions. N'hi ha que tenen poques alternatives laborals al marge de l'aparell del partit. No pensen en el futur del país sinó en el seu propi. La seva por es projecta de manera agressiva sobre l'electorat. Cal estar a l'aguait.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Sumant esforços, multipliquem resultats

El patiment de les multituds de persones que pateixen a causa de la crisi econòmica —o més ben dit, de l'estafa financera— és cada cop més clamorós i flagrant: ja no es pot ocultar; no es pot ignorar, ni tan sols distreure l'atenció per evadir-se del que ens fa mal perquè sens dubte és, com qualsevol guerra, una derrota de la humanitat. No hem sabut aprofitar responsablement els recursos, ens hem tornat consumidors compulsius i, a poc a poc, hem depredat els recursos i les oportunitats per als més febles.

I parlo en primera persona perquè davant de la gravetat de l'hora actual, ningú no pot fugir d'estudi. Tots som part del problema, tots d'una manera o altra hem estat còmplices, i per la mateixa raó, tots hem d'apostar per la recuperació, per la solució, des del compromís personal, els canvis d'hàbits de vida i l'opció per la causa de la justícia i la pau: l'opció per un món més sostenible, més frater i on la causa de la humanitat sigui la causa que ens agermani i ens faci superar les barreres, divisions, estereotips i estigmes.

Per què explico això avui aquí? Perquè aquest clamor, reclam i lament impotent; de vegades resignat, altres desesperat, va arribar al torn del

monestir i va tocar el cor de les meves germanes les monges i no van poder deixar d'acollir. El qui es dedica a contemplar el rostre de Déu i a buscar-lo en la pregària, el troba en la història i no es pot desentendre de la sort dels seus germans els homes i dones, especialment els que pateixen, perquè el gran dret de Déu és que els seus fills visquin amb dignitat.

I obrint el torn, i escoltant, va néixer un banc d'aliments i un espai d'escolta i acollida. Aviat vam passar a acollir, amb l'ajuda de voluntaris en un locutori, que també es va quedar petit. I alhora que creixia el nombre de famílies que s'anaven quedant a la cuneta, creixia també el nombre de voluntaris. I del locutori vam passar a un local al centre de Manresa, i d'allí a un altre de més gran. En un any i mig vam passar d'atendre 40 persones, a gairebé 600 famílies per mes, de dues monges i tres voluntaris a 84 voluntaris i una gran quantitat de persones anònimes que cada dia se sumen per plantar cara a la crisi....

Va créixer la necessitat i, amb ella, l'oportunitat que moltes persones s'adonin que poden fer alguna cosa perquè els altres estiguin una mica millor. A poc a poc, amb un treball constant i callat,

intentant oferir juntament amb els aliments escalf, escolta, acollida, humanitat, va néixer una Plataforma ciutadana de Solidaritat, que es va constituir en Fundació Rosa Oriol. Avui som un equip de persones que estimem la vida, que hem optat per la persona i que volem plegats treballar per defensar els drets de Déu que són els drets dels homes. Seguir Jesús, diu Pagola, i ho faig meu en aquest context, implica posar en el centre de la nostra mirada i del nostre cor els pobres. Situar-nos en la perspectiva dels que pateixen. Fer nostres els seus patiments i les seves aspiracions. Assumir-ne la defensa. Seguir Jesús és viure amb compassió. Espolsar-nos de damunt la indiferència. No viure només d'abstraccions i principis teòrics. Sinó acostar-nos a les persones en la seva situació concreta i desenvolupar l'acollida, no viure amb mentalitat de secta, no excloure ni excomunicar. Seguir Jesús és fer nostre el seu projecte integrador, ensorrar fronteres i construir ponts... Seguir Jesús és eliminar la discriminació i no deixar de definir-nos i prendre partit per por de les conseqüències. Seguir Jesús és carregar amb el pes de la creu de tots els crucificats de la història i confiar en la vida que brota dins nostre quan creiem en l'amor.

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

Dimensió «nodal» de les comunitats cristianes

Ep, no és cap nou concepte eclesiològic! Simplement, es tracta d'una comparació amb el mot *node* que habitualment utilitzem en un context d'astro-nòmia, en relació amb la xarxa de carreres o en terminologia informàtica.

La qüestió és que cada vegada són menys les persones que s'inicien, creixen i viuen tota la seva vida de fe en una mateixa comunitat cristiana de referència. La mobilitat —aquest gran tret que caracteritza la cultura contemporània— incideix en molts dels aspectes de la nostra societat: laboralment o professional, en la realitat universitària, la migració de les poblacions, etc. D'altra banda, aquest fet està ben arrelat i forma part de l'ADN dels més joves. Efectivament, les noves generacions es desenvolupen amb una accentuada mobilitat que viuen quotidianament.

En el marc de la universalitat de l'Església, durant algunes dècades s'ha remarcat el concepte de «comunió de comunitats» apel·lant al seu ric contingut. Sense negar tota aquesta conceptualització i en nom de la universalitat (és a dir, catolicitat!) convindria tenir present allò que s'esdevé com un nou fenomen. I avui, aquesta mobilitat en la universalitat ha d'implacar alguna cosa. Crec que l'analogia amb l'expressió *node* pot servir en primera instància. Així, les comunitats cristianes —com els *nodes*— han d'afavorir l'arribada, l'acolliment i el contacte. Han de disposar d'accessos diversificats per donar resposta a la diversitat de pertinences eclesials. Han d'esdevenir comunitats que s'enriqueixin dels diversos fluxos d'experiències, persones, grups, informacions... El seu batec —que sens dubte ha de néixer de la vivència del seguiment de Crist— ha

de saber aprofitar el dinamisme d'aquest moviment i intercanvi. Donant i rebent, en reciprocitat. I ho han de fer amb velocitat i reflexos. Això, avui és important. També, les comunitats cristianes —com els *nodes*— han de ser clarament orientadores dels possibles interessos, inquietuds o necessitats dels individus, famílies o col·lectius. Han d'ajudar a «aterrar» en un destí, el qual inicialment era cercat. Després —si cal— ja es faran els necessaris ajustaments. I, evidentment, les comunitats cristianes —tot al contrari al seu possible aïllament— han de conrear les relacions amb altres *nodes*, és a dir, amb altres focus eclesials. Primer, per coherència amb allò que són i, en segon lloc, per la necessitat d'oferir als creients contemporanis bons fulls de ruta o bones cartografies que responguin als itineraris que sovint hauran d'iniciar.

Andreu Ibarz

Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna-Universitat Ramon Llull

Mirada al món

El repte de la santedat

El 7 d'octubre del 1990, a Sassello, un poblet dels Apenins lígurs, moria pocs dies abans de fer dinou anys Chiara Luce Badano. Una noia «normal» com totes les de la seva edat, que gairebé ningú no recordaria a hores d'ara si no fos que sabé viure de forma «extraordinària», tant les coses senzilles del dia a dia com la dolorosa malaltia que la duqué a la mort en menys de dos anys. El 25 de setembre passat l'Església l'ha proposada com a model de vida cristiana, declarant-la «beata» durant una cerimònia que va atreure a Roma milers de joves d'arreu del món. Cap a la fi dels seus dies, deia: «Els joves són el futur. Jo ja no puc córrer més, però voldria passar-los la torxa com es fa als Jocs Olímpics. Els joves tenim una sola vida i val la pena gastar-la bé.» A mesura que el seu cos s'afeblia, el seu esguard es feia més i més lluminós, i la seva presència transmetia esperança i parlava de vida. En una

carta a una amiga, transcriu uns versos del poeta turc Nazim Hikmet (1901-1961), que adquireixen una fondària molt significativa citats per una noia en punt de mort: «El més bell dels nostres mars és el que no hem navegat. El més bell dels nostres fills és el que encara no ha crescut. El més bell dels nostres dies encara no l'hem viscut. I el més bonic que voldria dir-te encara no t'ho he dit.» Chiara Luce és un exemple per a joves i menys joves perquè realitzà plenament en la seva vida el que Déu havia pensat per a ella. John Henry Newman (1801-1890), beatificat sis dies abans que ella, ha deixat escrit: «Déu m'ha creat per a una missió concreta. M'ha confiat una tasca que no ha encomanat a ningú més.» Els sants ens conviden a viure la nostra vida com una resposta il·lusionada i generosa a Déu, que ens crida personalment a cadascun de nosaltres a donar el millor de nosaltres mateixos.

Dos dies abans de la beatificació del cardenal Newman, Benet XVI s'adreçà a quatre mil estudiants de les escoles catòliques de la Gran Bretanya amb aquestes paraules: «El que Déu desitja de cadascun de vosaltres és que sigueu sants. Ell us estima molt més del que mai no us podríeu imaginar i vol el millor per a vosaltres. I, sens dubte, el millor per a vosaltres és que creixeu en santedat.» Ens cal el coratge de creure que, amb l'ajut de Déu i dels altres, també cadascun de nosaltres pot arribar molt lluny. Com ha dit Pep Guardiola recentment: «La superació està en l'ésser humà. (...) Quan el repte et crida, tu tires.» El gran repte per a cada cristià, en el fons, és un de sol: creure que si Jesús ens demana de ser perfectes com el Pare del cel és perfecte, és perquè ho podem ser, ja que Déu ho vol. I Jesús, com a bon entrenador, no ens demana l'impossible.

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

Una gran catequesi en pedra

Els coneixedors de la vida de Gaudí ens diuen que un dels seus llibres de capçalera era el titulat *L'Any Litúrgic*, de l'abat dom Prosper Guéranger, un llibre que va tenir una gran divulgació entre els estudiosos i els fidels a l'inici del segle XX a Catalunya.

Gaudí era un admirador de la litúrgia cristiana i de la seva estètica. Això explica que projectés el temple de la Sagrada Família com una gran catequesi de l'Església, talment com aquesta s'expressa en el curs de l'any litúrgic. Si contemplem el temple per fora, amb els divuit campanars i les seves façanes i murs, ens trobem amb la realitat de l'Església: la torre més alta o campanar de Jesucrist; al mig, flanquejant-la, els quatre evangelistes; en l'absis, com a si matern, la Verge Maria; i els dotze apòstols, distribuïts en grups de quatre a cada una de les tres façanes principals: Naixement, Passió i Glòria.

S'ha dit que una de les innovacions genials de Gaudí va ser treure el contingut dels retaules interiors i passar-lo a l'exterior, a les façanes. Per això,

cada façana és com un gran retaule que ofereix al visitant o al fidel la contemplació dels misteris de la infància, la passió i resurrecció del Senyor, el seu missatge de vida en les benaurances i els sacraments, la professió de fe, i la creació i la glorificació de la humanitat (façana de la Glòria). La contemplació continua en els murs i els finestrals, on veiem les figures dels sants i les santes, decorats com a fruits de l'Esperit Sant. I en els finestrals majors, s'hi poden veure els símbols eucarístics. Si contemplem el temple per dins, que és l'espai de la celebració, també hi trobem el misteri de l'Església. La construcció de la nau està inspirada en la visió del profeta Ezequiel —en el capítol 47— i en la visió de la Jerusalem celestial, que trobem en el capítol 22 del llibre de l'Apocalipsi.

Quan el visitant entrarà en la nau es trobarà com davant d'un bosc de palmeres. Però cada un d'aquest arbres —les columnes— està dedicat a una Església particular. En aquest sentit hi són totes les diòcesis, tant d'ací com d'arreu del món. Gaudí va pensar un temple veritable catòlic i uni-

versal, per això hi va simbolitzar els cinc continents del món i té tant sentit que sigui el Sant Pare qui presideixi la seva dedicació.

Encara amb referència a les columnes, cal dir que en conjunt són cinquanta-dues. Són tots els diumenges de l'any. Les que envolten el presbiteri estan dedicades a l'Advent i a la Quaresma; les quatre del creuer, a Nadal, Rams, Pasqua de Resurrecció i Pentecosta; les del transepte, al temps pasqual; i l'espai de les cinc naus als diumenges de tot l'any.

Tot això, ni que sigui dit sumàriament, justifica que puguem dir que la Sagrada Família és un temple únic en el món per la seva simbologia bíblica i litúrgica, i també per les innovacions pròpiament tècniques utilitzades en la seva construcció. La seva simbologia religiosa explica que un nunci del Sant Pare a Espanya, monsenyor Rangonesi, quan l'any 1915 visità el temple i va poder escoltar les explicacions de llavis del mateix Gaudí, al final de la visita li digué entusiasmat: «Vostè és el Dant de l'arquitectura!»

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Pere, pescador i apòstol

Com sabeu, aproximadament d'aquí a un mes rebrem la visita del Sant Pare. Benet XVI, després de visitar Santiago de Compostel·la, arribarà a Barcelona, on el 7 de novembre presidirà la dedicació del temple de la Sagrada Família. És natural, doncs, que vulguem preparar-nos de la millor manera possible per rebre el Sant Pare —vicari de Crist— i per acollir les seves paraules perquè la seva estada sigui molt profitosa per a la nostra santedat. Demano al Senyor que hi hagi un abans i un després per a cadascú i per a l'Església a Catalunya. Si anar a les Jornades Mundials de la Joventut dóna tant de fruit, què no podem esperar de la vinguda del Papa mateix a visitar-nos! Aquestes setmanes, fins a l'arribada del Sant Pare Benet, voldria resseguir algunes idees sobre el ministeri del Papa, sobre el temple de la Sagrada Família i sobre la figura del seu arquitecte, Antoni Gaudí, que ens ajudin a una disposició interior millor.

Per entendre qui és el Sant Pare ens cal anar a l'evangelí i veure qui era Pere, aquell pescador de la Galilea, home creient, jueu observant, que en el seu desig de Déu seguia la predicació de Joan Baptista. Aquell home de caràcter decidit i impulsiu va rebre la crida de Jesús a seguir-lo i la seva barca es va convertir en la càtedra des d'on Jesús ensenyava a la multitud. Acabada la predicació Jesús el va invitar a anar mar endins i calar les xarxes; després de la pesca miraculosa, Pere va acceptar la crida a ser pescador d'homes donant a Jesús una resposta valenta i generosa, un sí definitiu.

Pere sofrirà diverses conversions i confessarà la seva fe fins esdevenir la columna de l'Església naixent. La seva figura ens ensenya que Déu acostuma a triar un camí singular per a la transformació dels cors i del món: el camí del sofriment i de la humilitat. Aquell «segueix-me» de Jesús a Pere i a tots els deixebles ressona també en la nostra vida. Després de la resurrecció, Jesús va preguntar tres

vegades a Pere si l'estimava, com volent-lo portar cap al penediment després de la triple negació. A partir d'aquest fet podem aprendre d'ell a seguir el Mestre amb la consciència precisa de la nostra fragilitat. De l'entusiasme ingenu de la primera adhesió, passant per la negació i el plor, Pere va arribar a fiar-se de Jesús, que el volia cap de l'Església. Com Pere, nosaltres seguim Jesús, però és ell qui s'adapta a nosaltres, qui es conforma amb la nostra bona voluntat. Aquest és un dels grans ensenyaments evangèlics: és Déu qui ens canvia si nosaltres tenim aquest desig d'estimar Déu i els germans.

El Papa que ve a visitar-nos és el successor d'aquell primer deixeble de Jesús, d'aquell Pere que de pescador és cridat a ser apòstol i primer Papa de l'Església universal. Amb aquestes actituds de filial confiança, d'humilitat i de fe acostem-nos a rebre el Sant Pare, que ens portarà una paraula d'esperança i d'alegria cristianes.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Cartes del lector

No han enterbolit l'esperat viatge

El viatge del Papa a Anglaterra, que es va presentar sens dubte com un dels pelegrinatges apostòlics més esperats d'aquest pontificat, va assolir ple sentit a la beatificació del cardenal Newman, el qual amb el seu exemple d'integritat i santedat de vida, els seus escrits i les seves obres, continua essent font d'inspiració per a l'Església i la societat en tants llocs del món. Tot i que malauradament, hi ha gent incapaç d'analitzar serenament la realitat, que han tornat a la càrrega mirant d'enterbolir el viatge del Papa amb informacions manipulades sobre els casos d'abusos sexuals comesos fa dècades al si de l'Església, al fil de les explicacions ofertes, en aquest cas, per les autoritats de l'Església catòlica a Bèlgica.

No treu gens ni mica la gravetat i la responsabilitat de cadascun dels delictes que s'han comès per membres de l'Església, però convé recordar que es tractaria d'un percentatge ínfim sobre un drama que afecta tota la societat. Lluny d'amagar-se o de dedicar-se a difamar altres, l'Església dona una lliçó de com procedir davant la delicada situació. Amb motiu d'aquest viatge, el mateix Papa ha tornat a demanar perdó a les víctimes i que es posin els mitjans per compensar-les. Hi ha altres sectors socials en condicions de poder dir el mateix?

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

El viatge de Benet XVI a Barcelona

Va encertar-la David Cameron quan va dir al comiat a Benet XVI a Anglaterra que el Pontífex «va parlar a un país de sis milions de catòlics», però va ser «escoltat per seixanta milions de ciutadans». Igualment, són molts els mitjans de comunicació que van ressaltar que el viatge de Benet XVI al Regne Unit va superar totes les expectatives.

En poques setmanes arribarà Barcelona la ciutat encarregada de rebre el Sant Pare i esperem que els barcelonins estiguem a l'alçada de les circumstàncies, amb entusiasme, civisme, respecte i col·laboració. Aprofitant, però, aquesta visita papal, ja han sorgit alguns grups minoritaris i gens amicals disposats a intentar el que altres grups cosins germans seus anglesos no van aconseguir: rebentar-la.

Convé tenir en compte que aquests grupuscles cerquen bàsicament notorietat i que aprofitaran la visita del Papa a Barcelona per arremetre de forma intolerant i irrespectuosa contra tot el qui no comparteixi les seves idees o objectius. Addueixen els activistes esmentats que defensaran les seves causes particulars (homosexualitat, ordenació de dones, ateisme...), cosa que ningú no pot prohibir, però haurien de tenir en compte que, a banda del flac favor que fan a Barcelona, seran la mostra fefaent de l'agressivitat i intolerància que poden i arriben a mostrar els que s'anomenen «tolerants».

Ressons i empremta

Pot semblar que el més destacat del viatge de Benet XVI al Regne Unit hagi estat la beatificació del cardenal Newman. Òbviament, una beatificació sempre és un fet important i aquesta amb l'afegit de ser la primera que se celebra en terra britànica, i d'un dels seus conciutadans. Però potser el més colpidor, i el menys quantificable i mesurable a primera vista és el fons, el corrent de reaccions entre Benet XVI i Rowan Williams, primat de l'Església d'Anglaterra, des de fa set anys. Particularment dignes d'esment són les paraules de la Reina, que va manifestar «gran alegria», la qual cosa, per a qui conegui el caràcter i costums britànics, és molt significatiu.

Destaco, així mateix, el paper importantíssim de l'Església catòlica en el seu ministeri amb els pobres i més necessitats de la societat, en l'atenció a les persones sense sostre i en l'educació. Es va referir, també, a la importància de la religió com a element decisiu per a la identitat. Ens distingim com a persones pel que som i creiem. Rowan Williams va assegurar que els fruits d'aquestes trobades seran profunds i sorprenents. La bellesa i dignitat amb les quals s'han fet totes les cerimònies són un testimoni exemplar. Ara que ja és a prop la visita del Papa a l'Estat espanyol, concretament a Barcelona el 7 de novembre per a la consagració de la Sagrada Família, és bo tenir aquests precedents en compte.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Estic segura que l'«actuació» dels inconformistes, lluny d'enterbolir la visita de Benet XVI a Barcelona, serà ocasió perquè la ciutat s'aboqui en mostres d'estimació vers ell.

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

D'un escrit de Francesc Torralba

Llegeixo un escrit titulat: *Déu odia el sexe?* Descriu una conversa serena entre una mare i el seu fill de pocs anys que li fa preguntes sobre aquest tema; la mare li va contestant i aclarint que «Déu estima tot el que es humà, ha creat l'ésser humà perquè visqui el misteri i la meravella de la vida sexual». La mare segueix explicant davant d'una altra pregunta: «I la impuresa, què és?» «És viure d'acord amb l'ego com a divertiment, com a font de plaer. És no tenir en compte els seus desigs, el seu ritme, la seva fragilitat. La impuresa és l'egoisme.»

Jo pensava i em deia a mi mateixa: què n'és de meravellós i gratificant estimar de tot cor una persona que et respecta, perquè t'estima.

BERTA ROVIRA COSTA
Barcelona

Ideals alts davant del relativisme

A l'homilia d'una multitudinària eucaristia a Bellahouston Park, el Papa va parlar de la importància de l'educació i la cultura per a l'evangelització i es va referir a la dictadura del relativisme: «L'evangelització de la cultura és d'especial importància en el nostre temps, quan la dictadura del relativisme amenaça amb enfosquir la veritat immutable sobre la naturalesa de l'home, sobre el seu destí i el seu bé últim.»

També estic d'acord amb la seva recomanació: «Només queda una

cosa: l'amor personal de Jesús per cadascun de vosaltres. Cerqueu-lo, coneixeu-lo i estimeu-lo, i ell us alliberarà de l'esclavatge de l'existència enlluernadora i estimeu-lo, però superficial, que proposa freqüentment la societat actual. Deixeu de banda tot el que és indigne i descobriu la vostra pròpia dignitat com a fills de Déu.»

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

Nota informativa

Davant les informacions que s'han anat donant referents a la crisi de la distribuïdora L'Arc de Berà, voldríem fer constar que les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, que editen cada any gairebé dos-cents títols i set revistes de periodicitat diferent, estan molt preocupades per la situació del món editorial català i per la seva continuïtat, però que afortunadament duen a terme la seva tasca amb tota normalitat.

Des de fa temps, a les Illes Balears s'ocupa dels nostres llibres Palma Distribucions, que no té res a veure amb L'Arc de Berà ni amb les societats que hi estan relacionades. A partir d'aquest mes de setembre, al Principat i al País Valencià les nostres novetats i tot el nostre fons editorial arribaran a les llibreries a través de la distribuïdora Lya.

D'altra banda, tots els nostres llibres i les nostres revistes estan a la disposició de tothom a la Llibreria Abadia, al carrer Ausiàs Marc, 92-98 de Barcelona, i a la llibreria del monestir de Montserrat. Qualsevol persona interessada en el nostre fons pot conèixer-lo i, si li convé, adquirir-lo, a través de la nostra pàgina web (www.pamsa.cat), i pot demanar les informacions que vulgui a través d'aquesta pàgina o per mitjà del telèfon 932 450 303.

PUBLICACIONS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

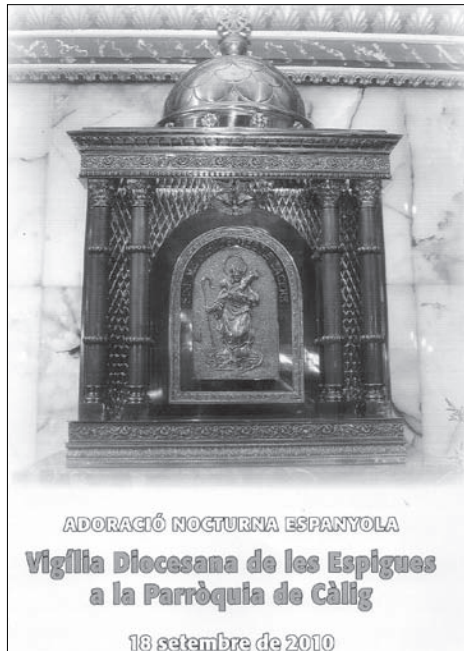
Sanació, ioga

He assistit a unes xerrades sobre tècniques orientals de sanació mitjançant la imposició de mans impartides per una persona que no és cristiana. Vull preguntar si això és compatible amb la nostra fe, com també la pràctica de ioga, perquè algunes persones em diuen que no.

El do de sanació pot ser una gràcia que l'Esperit Sant concedeix gratuïtament a una persona en benefici dels altres. Res no obsta des de la fe al fet que algú posseeixi aquest do. Sant Tomàs d'Aquino té a la *Summa Teològica* una reflexió excel·lent sobre el que s'anomena les *gratiae gratis datae* («dons donats gratuïtament»). Jo crec que no cal acudir a tècniques orientals per a això. És una qüestió que sempre ha estat present en la tradició cristiana tot i que alguns, enduts per un racionalisme escèptic, ho hagin posat en dubte. I aquestes gràcies Déu les pot donar a qui vol, també a persones que no són cristianes i hem d'alegrar-nos-en quan són dons autèntics que s'exerceixen amb esperit de compassió i misericòrdia i no per afany de lucre. En el discerniment d'aquests fenòmens cal tenir en compte els criteris esmentats. L'autenticitat i la bondat de les suposades curacions han de judicar-se no només per l'eficàcia externa sinó també per l'absència de qualsevol manipulació per part de la persona que posseeix aquests dons. Ara bé, jo tinc els meus dubtes que aquests dons es puguin adquirir en uns cursets, sobretot si aquests són de pagament. No tinc cap dubte que es poden ensenyar en cursos tècniques terapèutiques eficaces, però dubto molt que es puguin ensenyar «dons o gràcies». Amb totes aquestes coses suposadament orientals cal anar amb molta cautela perquè fins i tot grans i autèntics mestres de l'orient denuncien que hi ha molts estafadors i manipuladors. I jo afegiria que a occident abunden molt els hipercrítics amb l'experiència cristiana i que després accepten amb una ingenuïtat sorprenent qualsevol teoria estrambòtica que arriba de suposades cultures orientals. I el mateix li dic en relació amb el ioga. Pot ser una excel·lent disciplina personal saludable si es practica amb un veritable expert o pot esdevenir una autèntica escola sectària si el que ho dirigeix és un manipulador i un aprofitat. Cal tenir seny i criteri i com diu l'apòstol, examinar-ho tot i quedar-se amb el que és bo. I un criteri que sempre cal tenir en compte: en el moment en què aquestes pràctiques entren en conflicte amb les grans conviccions de la nostra fe cristiana, deixar-ho immediatament.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Vetlla de l'Adoració Nocturna a Càlig

Mn. Antonio Bordàs
Director espiritual

El dissabte 18 de setembre ens vam trobar un bon grup de l'Adoració Nocturna al poble de Càlig; unes 120 persones. A les nou de la nit va tenir lloc la recepció al convent de les monges Trinitàries i, des d'allí, a les deu, vam sortir en processó, resant el Sant Rosari, per arribar a la immensa església parroquial. S'hi va explicar a tot el grup el motiu de la trobada, que era recordar la secció en la seva

història i donar un nou impuls, si era possible. Així mateix, es va parlar del X Congrés eucarístic de Toledo, al qual vam participar sis membres de la diòcesi de Tortosa. Aquesta vetlla se celebrava fora del temps acostumat, ja que sempre se celebra per la Pentecosta.

Tot seguit, Mn. Manuel Giner Mercé va fer una breu història del grup de l'Adoració de Càlig, la fundació de la qual s'atribueix a Mn. Sol l'any 1891. Al llarg del temps, la secció ha funcionat, però ha tingut alguns alts i baixos, com la guerra civil, amb alguns màrtirs. També es va fer l'elogi dels adoradors entusiastes de l'Eucaristia.

Mn. Josep Lluís Arín, vicari general, va presidir l'Eucaristia i va fer l'exposició amb el Santíssim, davant del qual vam estar una estona d'adoració i vam resar; primer, les vespres i, a continuació, l'ofici de lectura, tal com ens diu el Manual de l'adoració. Va ser una estona de molt fruit espiritual; el Senyor ens va ajudar amb la seva presència. Després, es va poder fer la processó fins a la plaça i amb un toc de campanes, i es va procedir a la benedicció eucarística de totes les persones, camps i propietats, perquè tot sigui a lloança de Déu.

Esperem que amb aquesta vetlla, si Déu vol, es torni a revifar la devoció eucarística i creixi un nou grup de l'adoració nocturna i ajudi també altres grups.

La Mare de Déu de les Sogues, patrona de Bellvís i de la plana d'Urgell

Mn. Josep M. Aresté Miret
Rector de Bellvís

El 26 d'octubre, com cada any, Bellvís celebra la seva Festa Major. Té l'origen en l'aparició de la Mare de Déu, el 26 d'octubre del 1190, a Joan Amorós, veí de Sidamon, quan tornava de Balaguer amb una mula manllevada portant un sac de farina. Al seu pas pel Prat, a prop ja de Bellvís, amb la gran pluja, la mula es va desviar del camí i es va enfonsar en un toll d'aigua. Corria el risc d'ofegar-se i perdre també la farina. Joan Amorós, gran devot de la Mare de Déu, s'hi va encomanar i va demanar-ne ajut, que no es féu esperar.

Tot seguit, va deixar de ploure i va veure prop seu una bella senyora amb un petit infant. Ella li va dir: «Entra en el toll, talla la soga i tira a terra la càrrega; la mula se salvarà i jo t'ajudaré a carregar-la novament.» Així ho va fer i el sac de farina estava eixut. El toll va quedar sec i la mula en va sortir fàcilment. La senyora prengué els trossos de soga, que van quedar units en les seves mans, i va ajudar Joan Amorós a carregar la mula. Li va revelar: «Jo sóc la Mare de Déu a qui tu has invocat. Vés, digues als de Bellvís que edificuin en aquest lloc una església dedicada al meu nom.»

Els de Bellvís van acceptar la invitació de la Mare de Déu i l'1 d'abril del 1191 es va iniciar la construcció del santuari, amb la col·laboració de fidels

de tota la plana d'Urgell, però no en el lloc de l'aparició, que era un fangüissar, sinó a uns cinc-cents metres, al Camí dels Arcs, on van trobar una petita imatge de la Mare de Déu. Va ser inaugurat pel bisbe d'Urgell, Arnau de Preixens.

L'any 1211 va morir Joan Amorós, i poc després també moria la seva esposa, que van ser custodis del santuari durant vint anys. A la seva mort, van ser els successius rectors de Bellvís els que es van encarregar del servei i l'administració del santuari fins al 14 de juliol del 1591, en què el bisbe Andreu Capella en féu donació als religiosos trinitaris, que en van prendre possessió l'11 d'agost del 1595, en virtut de la butlla del papa Climent VIII. Tot seguit, hi van edificar el seu convent, adossat al santuari, que van custodiar

fins al 1835, a causa del decret d'exclaustració. Amb els anys, el santuari es va enderrocar i va desaparèixer.

Va quedar, però, l'antic pilaret en el lloc mateix de l'aparició i, a uns pocs metres, l'ermita del Miracle, construïda el 1528, i visitada constantment pels fidels de Bellvís, de pobles veïns i d'arreu que vénen a venerar la Mare de Déu de les Sogues a la seva ermita, on neix la font anomenada Fonteta de la Mare de Déu, que no deixa mai de rajar. 820 anys després, el poble de Bellvís, des dels més menuts fins als més grans, continua celebrant la visita de la Mare de Déu, amb joiosa devoció en la festa més gran del poble.

XXIII Aplec Internacional de la Sardana a Cracòvia

Gerard Carrión

Recentment es va celebrar la 23a edició de l'Aplec Internacional de la Sardana i Mostra de Grups Folklòrics a la Rynek Glowny —la plaça medieval més gran d'Europa—, situada a Cracòvia (Polònia). Durant tres dies aquesta ciutat polonesa va rebre sardanistes i cobles, però també castellers, diables, gegants i capgrossos, entre d'altres manifestacions de la cultura popular i tradicional catalana.

Enguany van participar en aquest Aplec tres colles sardanistes (Tarragona Dansa, de Tarragona; Sa Palomera, de Blanes, i Aires Gironins del GEiEG, de Girona) i dues cobles (Bellpuig Cobla i Cobla Reus Jove). També hi va haver una ballada de sardanes i un concert de

sardanes i música per a cobla. A més, a Cracòvia s'hi va estrenar la sardana *Un tomb per Cracòvia*, del compositor tarragoní Alfred Abad. Cal destacar la presència de més de mil catalans, entre ells hi havia vuit calongins, com per exemple el matrimoni Juanals (pares d'Ivan Juanals, tenorista de la cobla Contemporània) o l'assistència d'Enric Lloveras.

Paral·lelament, dies abans de la celebració de l'Aplec, el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Joan Manuel Tresserras, i la tinent d'alcalde de Cracòvia, Elżbieta Łęcznarowicz, van inaugurar l'exposició *La cultura popular catalana* en imatges a la Sala de les Pedres del Palau dels Wielopolski, seu de l'ajuntament d'aquesta ciutat. Una mostra de més de seixanta fotografies premiades en di-

ferents biennals de cultura popular tradicional catalana que organitza la Federació Catalana de Fotografia.

Adifolk organitza l'Aplec Internacional de la Sardana i compta amb el suport de la Generalitat de Catalunya per mitjà del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, així com de les quatre diputacions (Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona) i l'Institut Ramon Llull.

L'Aplec Internacional de la Sardana es va iniciar el 1988 a Amsterdam i fins ara s'ha celebrat sempre a Europa. L'any vinent l'Aplec se celebrarà a Grenoble, la ciutat francesa on va néixer l'immortal escriptor Marie-Henri Beyle, conegut com a Stendhal.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II) TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

OCTUBRE

10. DIUMENGE

XXVIII de durant l'any (F), Verd.

Lectures: 2 Reis 5,14-17 / Salm 97 / 1 Tessalonicencs 5,18 / Lluç 17,11-19

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu del Remei. Sants, Tomàs de Villanueva, b.; Sabí, erm.

11. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Gàlates 4,22-24.26-27.31-5,1 / Salm 112 / Lluç 10,25-37. O bé: *Santa Soledat Torres Acosta* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Germà, b. i mr.; Alexandre Sauli, b.

12. DIMARTS

Mare de Déu del Pilar (F), Blanc. Lectures: 1 Corintis 15,3-4,15-16;16,1-2 / Salm 26 / Lluç 11,27-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Serafí de Monte Granario, rel.; Rarimi, mr.; Santes, Domnina, vg.

13. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Gàlates 5,18-25 / Salm 1 / Lluç 11,42-46

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eduard, rei; Santes, Celedònia, vg.

14. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Efesis 1,1-10 / Salm 97 / Lluç 11,47-54. O bé: *Sant Calixt I* (MLI), *Verd*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just, b.; Santes, Fortunata, vg. i mr.; beata Maria Poussepin, rel. i fund.

15. DIVENDRES

Santa Teresa de Jesús (F), Blanc. Lectures: Efesis 1,11-14 / Salm 32 / Lluç 12,1-7

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bru, b.; Santes, Tecla, ab.

16. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Efesis 1,15-23 / Salm 8 / Lluç 12,8-12. O bé: *Santa Hedvig* (MLI), *Blanc*; *Santa Margarida Maria Alacoque* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gal, ab.; Galderic; Bertran, b.

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

No s'hi val a jugar amb dues baralles

L'encapçalament presenta Jesús prenent la iniciativa d'anar a Jerusalem, de travessar entre Samaria i Galilea i d'entrar en certa aldea on hi havia deu leprosos. Xoca que no es mencionin els deixebles, que l'aldea es trobi «entre Samaria i Galilea» i no en l'una o l'altra regió, que mencioni Samaria en primer lloc i que estigui habitada per deu leprosos (el còdex *Beza* ho subratlla: «on hi havia deu individus, leprosos»), quan segons la Llei s'haurien d'haver mantingut als afores. El crit que adrecen a Jesús, guardant les distàncies: «¡Jesús, cabdill, tingues compassió de nosaltres!» (17,13) és semblant al del cec de Jericó (18,38.39). El text normal no dona raó de l'ordre de Jesús: «Aneu i mostreu-vos als sacerdots» perquè els declaraessin purs. El còdex *Beza*, en canvi, la fa precedir d'un verb que connota un estat: «¡Si esteu guarits!», limitant-se a dir-los que es considerin purs i es reintegrin a la respectiva institució religiosa (jueva o samaritana) que els havia declarat impurs pel fet de seguir-lo. No vol deixebles que facin el doble joc. La purificació té lloc mentre s'hi encaminen, és a dir, mentre s'hi reintegren: «Un d'ells, però, en adonar-se que havia estat purificat [millor que «curat»], va tornar enrere, mentre amb veu poderosa glorificava Déu, i caigué de bocaterrosa als seus peus [el text normal afegeix: «donant-li gràcies»] (és que era samarità)» (17,15-16). Com si estiguessin presents els deu, segons *Beza*, «Jesús els digué: "Tots (lit. "Aquests") deu han estat purificats: ¿els altres nou on són? ¿Cap d'ells no ha estat vist tornar enrere que donés glòria a Déu fora d'aquest estranger?» L'escena finalitza, igual que la del cec de Jericó, amb una comprovació: «La teva fe t'ha salvat» (17,19; 18,42), que Lluç reserva per a certs deixebles que per diferents motius s'havien automarginat del camí de Jesús. La fe/adhesió a Jesús del samarità ha prevalgut sobre la condemnaació per l'autoritat religiosa. Lluç no ha mencionat els deixebles perquè considera que estaven prefigurats aquí pels deu leprosos.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVIII de durant l'any

Lectura primera

2Re 5,14-17

L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment a la casa d'Israel. **R.***Naaman se'n tornà cap a l'home de Déu i confessà que el Senyor és l'únic Déu*

Lectura del segon llibre dels Reis:

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permits que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

Salm responsorial

97

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit
[victoriosos.

R. El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra la salvació del nostre Déu.
Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria. **R.**

Lectura segona

2Tm 2,8-13

*Si som constants en les proves,
també regnarem amb el Crist*

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu:

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suporto tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist.

Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

Al·leluia

1Te 5,18

Doneu gràcies en tot.
Perquè això és el que Déu vol de vosaltres en
Jesucrist.

Glòria Monés

Evangeli

Lc 17,11-19

*Només aquest estranger ha tornat
per donar glòria a Déu?*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

La unció de l'altar i de l'església

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Els ritus de la unció

Després de la pregària de dedicació, el Ritual disposa quatre ritus específics abans de passar a la preparació de les ofrenes per celebrar l'Eucaristia en el nou altar, dins la nova església. Són «els ritus de la unció, l'encensació, el recobriment i la il·luminació de l'altar, que manifesten amb signes visibles alguna cosa d'aquella acció invisible que el Senyor realitza per mitjà de l'Església, quan ella celebra els divins misteris, especialment l'Eucaristia» (Ritual, n.16).

El primer dels ritus és la unció de l'altar i de les parets de l'església. «Amb la unció l'altar esdevé símbol de Crist, que és i s'anomena l'«Ungit» per excel·lència, perquè el Pare l'ha ungit amb l'Esperit Sant i l'ha constituït gran Sacerdot, per tal que en l'altar del seu cos ofereixi per a la salvació de tothom el sacrifici de la seva vida. La unció de l'església significa que aquesta és dedicada del tot i per sempre al culte cristià. Segons la tradició litúrgica es fan dotze uncions, o, si sembla millor, quatre, amb les quals se significa que l'església és una imatge de la santa ciutat de Jerusalem» (Ritual 16, a).

Aquestes uncions es fan amb el Sant Crisma, l'oli perfumat consagrat pel bisbe en la missa crismal, amb el qual se significa sempre el «toc» de l'Esperit Sant sobre les persones i les coses. És amb el Crisma que s'ungeix sobretot el que ha estat batejat, per confirmar-lo amb el segell del do

de l'Esperit Sant. També amb el Crisma s'ungeix el cap del bisbe en la seva ordenació, i les mans dels que són ordenats preveres. Aquestes uncions refereixen les persones a Jesús l'Ungit, i d'una manera semblant signifiquen que l'altar i l'església són santificats com a llocs dedicats a Déu.

«Que el Senyor santifiqui aquesta casa i aquest altar»

Abans de començar les uncions, el bisbe, dret davant l'altar, diu en veu alta: «Que el Senyor santifiqui amb el seu poder aquesta casa i aquest altar, que ungim exercint el nostre ministeri, perquè manifestin amb un signe visible el misteri de Crist i l'Església» (Ritual n. 64).

Tot seguit, ungeix amb el Crisma tota la mesa de l'altar, i ell mateix, o altres, ungeixen les dotze o quatre creus distribuïdes en les columnes o les parets de l'església. Els textos dels cants proposats pel Ritual per a aquest moment són ben adients per subratllar el sentit del ritu: aquesta casa no és una casa qualsevol, sinó «el tabernacle de Déu amb els homes»; l'Església que té aquí la seva casa és, en Crist, el temple on Déu habita, i aquest «temple és sant, és una construcció de Déu, una edificació de Déu».

A través del ritu de la unció es visualitza el que s'ha dit en la pregària de la dedicació sobre el misteri de l'Església: edificada sobre el fonament dels apòstols —les dotze uncions—, amb la pedra

angular que és Crist —l'altar—, profecia de la nova Jerusalem de l'Apocalipsi, 21: ciutat quadrada —quatre uncions— però amb dotze portes —dotze uncions—. Quan Gaudí va dissenyar la Sagrada Família va assumir aquest simbolisme. Les uncions amb el Crisma destaquen l'aspecte «descendent» de la benedicció de Déu, la seva acció consagrador, que correspon a l'acció dedicadora de l'Església. Per això també es parla gairebé indistintament de «dedicació» i de «consagració» de les esglésies.

Les actituds i els gestos de la pietat

L'educació cristiana i litúrgica ha ensenyat durant molts segles de quina manera els fidels entren i romanen a l'església, sobretot durant les celebracions. Certament, l'església no és el lloc de les converses i dels comentaris. Sant Joan Crisòstom parla del costum de besar les portes de l'església en entrar-hi. Encara avui, els fidels toquen amb reverència el pedestal de la imatge de sant Jaume, a la catedral de Compostel·la, o besen el peu de la imatge de sant Pere, al Vaticà. Són gestos lloables de la pietat cristiana, com ho és l'actitud de respecte, de silenci, de pregària i d'adoració que correspon als fidels mentre romanen dins l'església. «Aquest lloc és sant!», canta un dels textos de la dedicació. Nosaltres n'estem convençuts, i obrem en conseqüència.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Gal

- ✓ Nascut a Irlanda a la segona meitat del segle VI
- ✓ Evangelitzador de l'Europa central
- ✓ Va viure com a ermità a Suïssa
- ✓ Va morir cap a l'any 630

Després de la desaparició de l'imperi romà, l'Europa occidental s'havia fragmentat en diversos territoris governats per pobles germànics de religió pagana. Només Irlanda s'havia salvat de la invasió i va ser des d'aquesta illa que entre els segles VI i VII centenars de monjos van emprendre nombroses missions per reevangelitzar les terres de l'antic imperi romà i el centre d'Europa.

Un d'aquests monjos va ser sant Gal. Juntament amb dotze companys més, encapçalats per l'abat sant Columbà, van predicar durant anys per terres de l'Europa occidental. Des del nord de França fins a Suïssa passant per l'oest d'Alemanya, sant Gal i els seus companys van predicar el cristianisme, van evangelitzar nombrosos pobles germànics i van fundar diversos monestirs. Després de Suïssa el grup va continuar la missió fins arribar a Roma, però sant Gal no els va poder seguir per problemes de salut i es va quedar en terres alpines. En aquestes circumstàncies el nostre sant viatger va començar a dur una vida d'ermità molt ascètica que aviat va fer escola entre els fidels del lloc, i en pocs anys va tenir nombrosos deixebles. La fama de sant Gal va ser tanta que poc després de morir es va construir a l'indret on havia viscut un monestir, l'abadia de Sant Gal, que avui continua sent un dels centres més importants del catolicisme suís.

LA LLIBRERIA CLARET EXPOSA ACTUAL I RETROSPECTIVA DE L'ARTISTA CATALÀ

Josep Càrceles,

«Pax Tecum Domine» (2010).

«Foc» (2010).

«Gate of Heaven» (2010).

«Qui escolta la veu del silenci» (2010).

Samuel Gutiérrez

Amb humilitat, fugint de la temptació de fer-se, perquè sí, l'artista català Josep Càrceles (Barcelona, 1957) confessa a mitja veu que la seva és una obra en quatre dimensions. Sí, en 4D, perquè, per a ell, tan important com les tres dimensions físiques és la quarta dimensió: la dimensió temporal. En aquest temps de pensament feble, gairebé líquid, on l'art és sotmès sovint a les més baixes passions, les obres de Càrceles, a mig camí entre la pintura i l'escultura, són obres agosarades que, per la seva naturalesa i sobretot pel seu fons, volen transcendir el temps... Obres que van més enllà, que interpel·len, que sacsegen, que cerquen en l'espectador un diàleg a cor obert que mai no el deixarà indiferent. Josep Càrceles esdevé així l'artista de la profunditat, del volum, fins i tot es podria dir que de l'esperit, a la recerca sempre d'un valor afegit que atorgui a les seves obres una empremta d'eternitat.

En aquesta llarga trajectòria artística que va començar amb només 8 anys, Càrceles es reconeix abans que res com a missatger. «Sóc un missatger —assegura— entregat totalment a la meua obra perquè aquesta pugui transmetre els valors que tots tenim arrelats ben endins però que no sempre afloren a la nostra superfície: fraternitat, pau, amor, respecte...» En el fons d'aquesta crida artística que ell viu clarament i

sense embuts com a vocació hi ha una fe ben arrelada, viscuda en família i en comunitat, que l'empeny a anunciar amb les seves obres la Bona Nova de Jesús: «Em sento com un apòstol, un catequista que evangelitza amb el seu art.» I afegeix: «Sóc un artista molt simbòlic, però no barrejo coses rares: la meua inspiració és la Bíblia, la Santa Mare Església i els pares del desert...» Així i tot, no defineix el seu art com a religiós, sinó més aviat com a espiritual. «M'agrada pensar que els meus relleus escultòrics, alguns de

«L'art és qualsevol expressió que desperta els sentiments més nobles de l'ésser humà»

<http://josepcarceles.blogspot.com/>

«Eloi, eloi, lema sabactani» (2009).

mida monumental, són els retaules del segle XXI, plens de simbologia i missatge, i a vegades fins i tot amb un to una mica reivindicatiu.» En la seva obra no falten referències contínues a la vida, el silenci, la creu, el cosmos, la felicitat... Algunes destaquen per la seva bellesa visual, o pel seu equilibri, mentre que altres criden l'atenció, més aviat, pel seu to clarament reivindicatiu. És el cas d'obres com ara «Let me live», en contra de l'avortament, o «Eloi, eloi...», la preferida de Càrceles, que penja sempre que pot a les seves exposicions per reivindicar la presència pública dels crucifixos. L'artista, però, per tal de respectar la pròpia natura de l'art abstracte, no sempre ofereix tots els nivells d'explicació. Vol deixar a l'espectador el repte d'interpretar cada obra, que es deixi interpel·lar, que sigui l'obra la que parli i dialogui amb ell: «L'obra fa la seva feina.»

Exposició a Barcelona

Amb més de 40 anys d'experiència en el món de l'art, amb temps més prolífics i d'altres no tant, Josep Càrceles viu actualment un moment dolç i de gran producció artística en la seva carrera. Acaba d'exposar a l'antiga capella de l'Hospital de Malgrat de Mar, municipi on té el seu estudi, i des del 20 de setembre passat exposa una retrospectiva de la seva obra a la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret. Entre exposició i

ALMENT UNA ÀMPLIA

art en 4D

Icones?» (2010)

«Let me live» (2010), contra l'avortament.

«Una menina... anomenada virtut» (2010).

«Cavall i home» (2009).

«Tota bona obra necessita un fons espiritual»

Com ha estat el seu camí fins aconseguir aquestes obres seves tan peculiars, minimalistes i abstractes, a mig camí entre la pintura i l'escultura?

Vaig començar a pintar amb 8 anys. Al cap d'un temps de saber barrejar colors i fer servir pintures a l'oli, vaig veure que no en tenia prou... Necessitava buscar la profunditat a les obres. Al principi ho vaig aconseguir barrejant serradures i sorres en l'obra, però com que encara em faltava més relleu buscant aquesta tridimensionalitat, als 30 anys vaig canviar totalment el registre de les meves obres i vaig començar a fer relleus escultòrics, incorporant fustes i altres materials per aconseguir aquesta tridimensionalitat que la pintura no em permetia.

És vostè, doncs, un artista en tres dimensions?

Jo diria que en quatre... [riure] La quarta dimensió és el temps, perquè vull que les meves obres tinguin un sentit d'eternitat. Són obres fetes amb molta cura, molt d'amor, sense pressa, que tenen la pretensió de transcendir el temps.

Com definiria el seu art?

El meu art és totalment modern... Faig servir elements del cubisme, quadres molt estètics, molt decoratius. Però, a més, vull donar-los un valor afegit: un missatge. Art modern, actual, amb colors contrastats..., però rere el qual sempre hi ha un contingut de valors o és clarament espiritual.

Quin paper té la fe, la transcendència, en la seva producció artística?

La fe és un do de l'Esperit Sant, es té o no es té... Jo la tinc i com que la tinc l'he de compartir. Per això es troba tan present la fe a les meves obres. Salvant les distàncies, el meu procés d'elaboració de les obres recorda el del pintor d'icones. La vida de pregària, de recolliment, d'entrar dintre d'un mateix... és per a mi molt important. Tota bona obra necessita un fons espiritual perquè pugui reeixir. Cal un viatge a l'interior. Les meves obres no són producte de la casualitat. Són obres molt pensades, madurades, portades en la pregària... Jo faig

les obres, però és l'Esperit Sant qui em guia, són clarament inspirades. Jo sóc el primer sorprès del resultat!

Com a artista modern, entre minimalista i abstracte, se sent una mica incomprès?

Sí, però això no és conseqüència tant de l'art modern a través del qual m'expresso, com de continguts que intento oferir. És l'adhesió a Jesucrist la que implica anar contra corrent... A vegades fins i tot presento a concursos obres que sé que no guanyaran però que m'interessa sobretot que s'exposin i transmetin valors. Els honors de la terra m'interessen molt poc. M'interessa que l'obra vibri, que l'obra parli... No l'autor, jo només sóc un missatger, el que ha de vibrar és el missatge.

exposició no deixa de «donar a llum» noves criatures, no només artístiques, sinó també literàries... Aviat publicarà el seu tercer llibre, on barreja el seu univers espiritual amb el món de l'art. «Per a mi l'art —afirma— és qualsevol expressió que desperta en contemplar l'obra els sentiments més nobles de l'ésser humà, com ara l'amor, la bellesa, la il·lusió, la pau, la dolcesa, la tendresa, la transcendència... L'art ha de fer elevar l'esperit de les persones. Si una obra artística no desperta aquests sentiments, no és art, és un objecte.»

En el seu cas, perquè tot això sigui veritablement possible, Josep Cárceles creu que la inspiració ha de venir de dalt. L'artista català es declara un enamorat del número tres, que per a ell representa la Santíssima Trinitat. «En gairebé totes les meves obres hi ha tres elements idèntics que la representen.» És això el que la fa vibrar i viure... Per això són obres que tenen ànima, que bateguen amb un cor invisible i que deixen en l'espectador una inesperada sensació de pau. Josep Cárceles és l'artista de la Santíssima Trinitat. Un pintor d'icones modern amagat sota una mirada d'infant, entusiasta i encesa de foc. És el seu secret, la força que fa possible tota una paternitat artística que a Cárceles li agrada englobar sota el nom de Creacionisme. «Tot és creació pura —acaba dient— amb els elements, les corporeïtats, les formes... No són, simplement, obres singulars sinó que s'emmarquen dins d'un nou moviment en la filosofia de l'art.»

Urgell

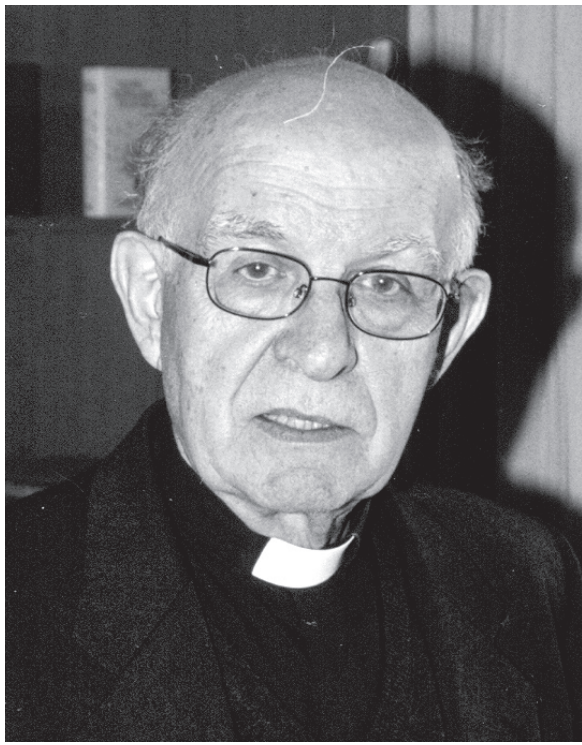
Mons. Vives anima a encomanar-se a l'arquebisbe Martí

Record agraït de la diòcesi d'Urgell en complir-se un any del traspàs del seu pastor

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

El diumenge 10 d'octubre —vespre abans del primer aniversari del traspàs de qui fou bisbe d'Urgell durant 32 anys, l'arquebisbe Joan Martí Alanis—, la diòcesi recorda el seu pastor amb una missa exequial concelebrada, i presidida per l'actual bisbe, a la catedral de Santa Maria d'Urgell, i pregant a les esglésies urgellenques perquè Déu li doni el seu repòs etern en la companyia dels sants. També el dia 11, quan es compleix un any exacte de la seva mort, les comunitats resaran especialment per la seva ànima.

En aquesta efemèride, l'actual bisbe d'Urgell, l'arquebisbe Joan Enric Vives, ha convidat a encomanar monsenyor Martí a la misericòrdia del Senyor, perquè el rebí «al lloc del consol, de la llum i de la pau», i també a donar gràcies a Déu per la seva persona. Però ha anat més enllà, i ha exhortat totes les persones a encomanar-se a ell. Aquesta invitació parteix de la convicció, compartida, que l'anterior bisbe d'Urgell posseeix aquests moments la vida veritable. «La Passió, la Mort i la Resurrecció de Jesucrist han estat eficaces per a ell. Crist ens consola profundament davant el misteri de la

mort, que se'ns emporta les persones que estimem —escriu monsenyor Vives en la seva glossa setmanal publicada al Full Dominical del 10 d'octubre—. I ens assegura que l'arquebisbe Joan, pel qual preguem en el primer aniversari de la seva mort, ha passat de la mort

a la vida perquè va elegir Crist i es va consagrar al servei dels germans.» «Per això, per més que estigués marcat per la fragilitat humana —que ens marca a tots, ajudant-nos a ser humils—, la fidelitat de Crist el farà entrar en la llibertat plena dels fills de Déu», afegeix.

Oficialment no s'ha obert cap procés de canonització de l'arquebisbe Joan. No obstant, moltes persones el citen sovint, monsenyor Vives fa referència a ell també en actes diocesans i fomenta el seu record, i alguns que el coneixien més expliquen que han mantingut la vinculació espiritual amb ell en els darrers mesos i han continuat vivint enriquidores experiències relacionades amb la seva persona.

A un any del seu traspàs, l'arquebisbe Vives assegura que «amb la distància d'un cert temps, la seva figura es va engrandint, i podem projectar més llum sobre el seu llegat pastoral a la diòcesi, a les persones i els sacerdots que tant estimava, al Principat d'Andorra

i a tothom qui el va tractar». «El seu exemple ens ajuda a anar cap a Déu», afirma. Respecte al llegat concret que el doctor Martí Alanis ha deixat a Urgell, destaca la seva lluita per la unitat de l'Església. De fet, el seu lema i el seu escut episcopal, que duia tres roses i una garba relligada, eren ben significatius: «La unitat en la caritat.» L'actual bisbe d'Urgell, el seu successor, el recorda com «pastor bo que mirà d'agermanar-nos en la caritat». «Sofria quan veia desunió —reconeix—. Volia un Principat unit, un país agermanat; unió en la caritat, que és la virtut més excel·lent d'un bisbe, "la caritat pastoral", l'entrega a tots, amb preferència als infants i joves, als ancians i malalts, als més pobres... a imitació del Bon Pastor.»

Són molts els sacerdots a la diòcesi que el recorden vivament perquè ell ha estat el pare i pastor durant molts anys del seu ministeri, o d'ell en reberen l'ordenació sacerdotal o els acompanyà els primers anys del sacerdoci. Alguns recorden com va saber transmetre les novetats del Concili Vaticà II.

«Monsenyor Joan Martí ens va fer entrar amb naturalitat en aquests canvis, sense por i amb esperit ben disposat per ser nosaltres els protagonistes d'aquests canvis; no perquè de fora ens arribaven vents de canvis, sinó perquè nosaltres mateixos volíem canviar la situació de la nostra Església, i això, amb un marcat esperit de diocesaneïtat, amb la denominació d'origen: Urgell», explica un prevere molt proper al bisbe emèrit. Per a ell, «l'arquebisbe Martí va saber fomentar l'esperit d'autoestima en l'acció evangelitzadora de les nostres comunitats i aquesta embranzida donada per monsenyor Joan Martí encara continua».

Dedicació d'una avinguda de Montblanc

Joan Boronat / Montblanc

La vila de Montblanc va viure una jornada especialment emotiva el dijous 9 de setembre, amb l'acte d'homenatge a la memòria de l'arquebisbe Joan Martí Alanis, que va ser bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, consistent en la dedicació d'una avinguda per honorar el record de qui durant deu anys va ser el director del Col·legi Episcopal de la Mare de Déu de la Mercè, de la vila ducal.

L'acord de donar nom al passeig que porta des del Portal del Foradot de la muralla medieval fins al santuari de la Mare de Déu de la Serra va ser pres per unanimitat pel consistori montblanquí. Des d'aquest punt s'albira el santuari de la Mare de Déu de la Serra, tan venerada pels montblanquins, i el Col·legi de la Mercè, on Martí Alanis va dedicar els anys joves del seu sacerdoci, al servei de la docència.

L'acte protocol·lari del descobriment del monòlit va ser presidit per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, metropolità i primat, acompanyat de l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra; Jaume Bartomeu, cap de Govern d'Andorra; Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident de la Generalitat; Josep Andreu, alcalde de Montblanc, i Montserrat Coll, directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat, entre d'altres personalitats. Diversos van ser els parlaments pronunciats per part dels representants dels estaments eclesiàstics i civils. Cal destacar les paraules dirigides

pel vicepresident de la Generalitat, Josep-Lluís Carod-Rovira, el qual sobre Mons. Joan Martí Alanis, més enllà de ressaltar la seva insigne personalitat, com a home d'Església, va posar en relleu la condició «d'home de molta cultura, home d'estat i d'humanista, no només en el sentit de preocupar-se per la cultura, sinó també per les persones, amb un tarannà obert i dialogant». Tot seguit, precedits pel seguici popular montblanquí, els participants a l'acte —autoritats i públic— es van traslladar a l'església de Santa Maria la Major, on es va celebrar la missa en honor de sant Maties, patró de Montblanc, presidida per l'arquebisbe de Tarragona i concelebrada pel bisbe d'Urgell, el plebà de Montblanc i altres sacerdots. En la seva homilia Mons. Pujol

va glossar la figura de l'arquebisbe Joan Martí, com a pastor i estadista i, acabada la celebració eucarística, mossèn Albert Palacín, plebà de Montblanc, va tenir també un record «per qui va saber-se guanyar el cor dels montblanquins». Joan Martí i Alanis va ser el director del Col·legi Episcopal de la Mercè de Montblanc entre els anys 1956 i 1966, una responsabilitat que li fou confiada pel llavors arquebisbe de Tarragona, el cardenal Benjamín de Arriba y Castro, fundador del centre.

A mossèn Martí, tal com l'anomenaven els alumnes, li va tocar esta-

blir les bases per convertir la Mercè en un centre educatiu de referència a la Conca de Barberà, al qual acudien els estudiants de la comarca i fins i tot d'altres indrets, en aquest cas en règim d'internat. Malgrat les dificultats dels inicis, Joan Martí, amb un il·lusionat i competent claustre de professors, format per preveres i laics, va aconseguir, per al col·legi, el reconeixement com a centre d'estudis superiors. Posteriorment va ocupar diferents càrrecs de responsabilitat en matèria d'ensenyament a l'arquebisbat fins que va ser nomenat bisbe d'Urgell l'any 1971. Aquest homenatge de la vila de Montblanc es produeix quan és a punt de complir-se el primer aniversari de la mort de l'arquebisbe Joan, traspassat l'11 d'octubre del 2009.

Tarragona

Diàlegs a Valls

El cicle s'ha organitzat en el marc de l'Any Jubilar de la Mare de Déu de la Candela

Joan Boronat
Valls

L'Any Jubilar, en el centenari de la coronació de la Mare de Déu de la Candela, avança dia a dia fent camí de cara a la preparació de les solemnitats que se celebraran amb motiu de les Festes Decennals 2010.

Cal destacar el cicle que ha organitzat el grup Reflexió i Diàleg, sota l'enunciat genèric de *Diàlegs*, programant tres temes de debat que, per la seva naturalesa, s'emmarquen en la més estricta actualitat, i que es desenvoluparà els dies 7 d'octubre, 11 de novembre i 2 de desembre.

Tres persones de reconeguda solvència respondran les qüestions que els presentaran tres entrevistadors ben avesats en els temes proposats. Es tracta de fer l'aportació per al diàleg, de la manera més atractiva i dinàmica, amb espai obert a preguntes per part del públic assistent a aquestes sessions que es faran a la Casa de Cultura de Valls, a partir de dos quarts de vuit de la tarda.

El dijous 7 d'octubre s'encetava el cicle amb el diàleg sobre *El rept*

Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau de Catalunya i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, responia les preguntes que li feia Francesc Domènech, director de Canal Reus TV.

El dijous 11 de novembre, Jordi Llisterri, director de la revista *Foc Nou*, entrevistarà la germana Teresa Forcades, doctora en medi-

cina i teologia, monja benedictina del monestir de Sant Benet de Montserrat, sobre el tema *El rept de l'Església*. Finalment, el 2 de desembre, Pilar Malla, que ha estat presidenta de Càritas, diputada al Parlament de Catalunya i síndica de Greuges de Barcelona, contestarà les preguntes formulades per Jordi Farré, editor de Cossetània, sobre *El rept dels valors*.

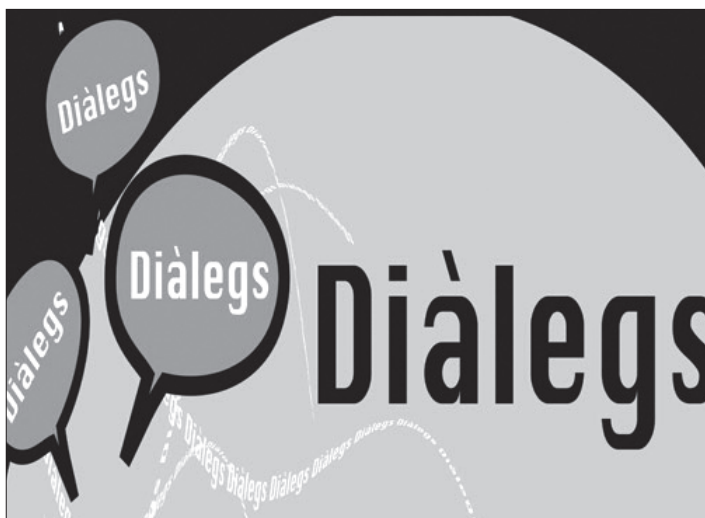
Bisbes i abats, a les novenes

Durant les Decennals, la Comissió d'Actes Religiosos ha concertat la participació d'una bona part dels bisbes catalans, abats i abadesses per dirigir les diverses novenes que se celebraran del 29 de gener al 6 de febrer.

Ja ho han confirmat l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal

Tarraconense, Mons. Jaume Pujol; l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Lluís Martínez Sistach; l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell; el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés; el bisbe de Girona, Francesc Pardo; el bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull; l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler; l'abat de Poblet, Josep Alegre, i l'abadessa de Vallbona de les Monges, Anna Maria Camprubí.

«Jordi Llisterri
entrevistarà la
germana Teresa
Forcades»

Mor als 75 anys Mons. Josep Martí Aixalà

J. B. / Cervià de les Garrigues

El 20 de setembre va passar a la casa del Pare Mons. Josep Martí Aixalà, després d'haver patit una greu malaltia. Les seves restes reposen al cementiri de Cervià de les Garrigues, el poble natal del sacerdot.

El funeral celebrat a l'església parroquial de sant Miquel Arcàngel, de Cervià, el dimecres dia 22 de setembre, va estar presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i concelebrat per setanta sacerdots, entre ells el rector, Mn. Joan Miquel Bravo, amb un temple ple de gom a gom, de gent de Cervià i d'altres pobles on mossèn Josep Martí Aixalà havia exercit el seu ministeri pastoral. Entre els fidels, la germana del difunt, Ramona Martí, acompanyada d'altres familiars i l'assistència de l'alcalde en funcions, Daniel Ninyà.

L'arquebisbe Jaume dirigí una sentida homilia, a través de la qual va glossar la destacada figura de Mons. Josep Martí Aixalà i el seu servei a l'Església, des de les múltiples responsabilitats que

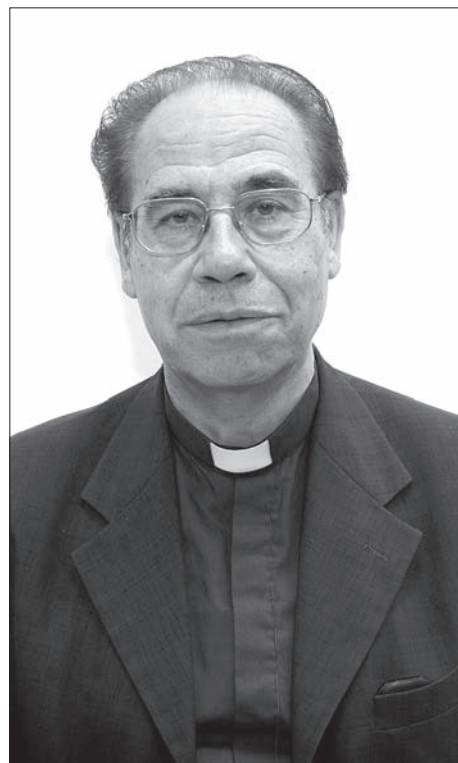
li van ser encomanades, i posà èmfasi en la talla humana i intel·lectual del sacerdot traspasat. Subratllà les paraules pronunciades per Mons. Martí Aixalà durant els mesos de malaltia en els quals afirmà que «de tot el que he après i dels coneixements adquirits, ara tan sols em quedo amb el Pare Nostre i l'Ave Maria».

Monsenyor Josep Martí Aixalà va néixer a Cervià de les Garrigues el 5 de setembre del 1935. Des de ben jove va manifestar la seva voluntat presbiteral i després de cursar els estudis al Seminari de Tarragona va rebre l'ordenació sacerdotal, el 1958, de mans del cardenal arquebisbe de Tarragona, Mons. Benjamín de Arriba y Castro. Posteriorment es llicencià en Teologia, Arqueologia, Sociologia i Filologia anglogermànica.

Després d'exercir en diferents parròquies va ocupar diversos càrrecs de responsabilitat i de govern a l'arxidiòcesi de Tarragona, de la qual va ser designat vicari episcopal el 9 d'octubre del 1973. L'any 1995 va ser creat canonge del Capítol Catedral de Tarragona, on era l'encarregat de Patrimoni. L'any

1995 va participar a les sessions del Concili Provincial Tarraconense, on va deixar constància de la seva capacitat oratòria i erudició, així com de la seva clarividència. Com a docent va exercir al Seminari de Tarragona i fou designat responsable de la secció de Teologia de Barcelona i professor de l'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós. Pel seus coneixements va ser nomenat delegat diocesà per al Patrimoni Artístic i Documental i Art Sacre i va dirigir la Biblioteca del Seminari i el Museu Diocesà, càrrecs que va compaginar amb el de secretari general del Pontifici Institut d'Arqueologia Cristiana de la Santa Seu, per la qual cosa va haver de residir a Roma.

Mons. Martí Aixalà va publicar diversos llibres i articles en revistes internacionals especialitzades, a més de participar en congressos i impartir conferències. En la seva vena poètica va escriure versos en català i va posar lletra a nombrosos goigs, entre ells, els dedicats a Santa Maria, amb motiu de la reposició de la imatge que es venera a l'ermita de les Besses al seu poble de Cervià.

Cursos Bíblics per correspondència

J. B. / Tarragona

Aquesta primera quinzena d'octubre està previst que comencin els Cursos Bíblics per correspondència 2010-2011, que organitza el Secretariat Diocesà de pastoral Bíblica de l'arquebisbat de Tarragona, una oferta que enguany comprèn tres cursos, en les seves respectives versions, catalana i castellana. Tractaran sobre els Fets dels Apòstols, molt adient per a aquelles persones que comencen; sobre els Salms, per assaborir la pregària en tota la tradició bíblica, i també sobre el Llibre de la Saviesa, el centre d'interès del qual són el destí de l'home, l'origen de la veritable saviesa o la lliçó profunda dels esdeveniments de la història; tot plegat vist des de la perspectiva de Déu, principi i fi de cada situació humana, abans, ara i després.

Curs de Formació i Animació Missionera

J. B. / Tarragona

La Delegació diocesana de Missions de l'arquebisbat de Tarragona ha posat en marxa un Curs de Formació i Animació Missionera sota l'enunciat *Evangelitzar arreu és missió de tots*, que va començar el dissabte dia 2 d'octubre. Les següents dates per a les respectives sessions són: el dissabte 4 de desembre, i el 5 de febrer, 2 d'abril i 4 de juny, des de les 10 a les 11.30 del matí, a la Casa dels Concilis, del carrer de les Coques, 1C, de Tarragona. Aquest curs està dirigit per Mn. Jordi Figueras Jové, professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona. El preu de la inscripció és de 10 euros i inclou la carpeta Actualitat de la Missió *ad gentes*, amb els cinc temes i material complementari. El curs pretén donar a conèixer i valorar les missions, amb una aproximació a la realitat evangelitzadora a casa nostra.

Barcelona

Llegat pastoral en forma de llibre

El bisbe Jaume Traserra presenta el volum «Escrips pastorals» mentre espera el seu relleu a Solsona

Carme Munté
Barcelona

«Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi.» Aquest verset de l'Apocalipsi és, segons Mons. Jaume Traserra, el que resumeix l'essència de les Sagrades Escripures i el que ha marcat la seva tasca com a pastor de Solsona al llarg d'onze anys. És aquesta voluntat d'explicar que el Senyor truca a la nostra porta i ens visita, que amb la seva vinguda Crist crea uns lligams de comunió i d'intimitat amb nosaltres, i que la vida cristiana consisteix a viure de manera que no contradiguem aquesta presència del Senyor en la nostra vida.

Part del seu pensament pastoral el trobem ara recollit en el volum *Escrips pastorals*, que aplega un bon nombre de les seves homilies pronunciades especialment amb motiu de la missa crismal i de la festa de la Mare de Déu del Claustre, així com les seves cartes i escrits pastorals.

«Com a bisbe —va dir Mons. Traserra en iniciar el seu ministeri episcopal l'any 2001 a Solsona—, la meua veu a la plaça pública ha de consistir en la predicació de la fe cristiana, en la defensa de la dignitat de l'home amb totes les seves conseqüències i en el suport a les dones i homes cristians que treballen des de diverses opcions per a l'assoliment del bé comú i són testimonis d'Església en els diversos àmbits de la societat civil i de la política.»

El juliol del 2009, en fer els 75 anys, Mons. Jaume Traserra va presentar la seva carta de renúncia com a bisbe de Solsona, i és ara que està pendent del seu relleu —considera que s'allargarà encara mig any més— quan ha volgut publicar aquest llegat destinat als fidels del bisbat de Solsona.

Amb motiu de la presentació del seu llibre *Escrips pastorals*, Mons. Jaume Traserra va compartir un esmorzar de premsa amb els mitjans de comunicació, cosa gens habitual pel seu tarannà més aviat reservat. Va ser el dimecres 22 de setembre a la seu de la Conferència Episcopal Tarraconense, al carrer dels Àngels de Barcelona.

A banda i banda del bisbe Traserra hi havia Francesc Cano, el periodista que signa el pròleg del llibre i un dels seus col·laboradors més directes, així com Júlia Ayala, la delegada de Mitjans de Comunicació del bisbat de Solsona.

Al llarg de la conversa mantinguda amb els representants dels mitjans de comunicació, Mons. Jaume Traserra va parlar del seu llibre (un llibre sense cap pretensió academicista) i va parlar també del seu relleu i de les consultes que es fan a l'hora d'escollir bisbe.

Per a Mons. Traserra, el seu successor al capdavant d'una diòcesi com Solsona «ha de ser del país perquè Solsona forma part de la Catalunya profunda, i ha de ser una persona capaç de fer moltes coses amb pocs mitjans, atent a la manera de ser de les persones».

Agustí Codinach

Mons. Jaume Traserra va presentar el seu llibre durant un esmorzar amb els periodistes.

La dificultat del relleu vocacional va ser una altra de les qüestions sobre les quals va parlar el bisbe Traserra, ja que Solsona, amb 134.000 habitants, compta actualment amb 95 capellans, 49 dels quals tenen més de 75 anys, i només 11 capellans tenen menys de 50 anys. «El futur és incert», va reconèixer el bisbe Traserra, especialment si tenim

en compte que Solsona només compta amb un seminarista al qual li falten cinc anys per esdevenir capellà. Amb tot, el prelat va descartar la possibilitat que Solsona s'uneixi amb alguna altra diòcesi com Vic, perquè seria, va dir, una decisió molt traumàtica per als fidels.

Mons. Jaume Traserra Cunillera va néixer a Granollers l'any 1934. És doc-

«El futur és incert», va reconèixer el bisbe Traserra, especialment si tenim en compte que Solsona només compta amb un seminarista al qual li falten cinc anys per esdevenir capellà

tor en Dret Canònic per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, i està llicenciat en Filosofia, Teologia i Dret.

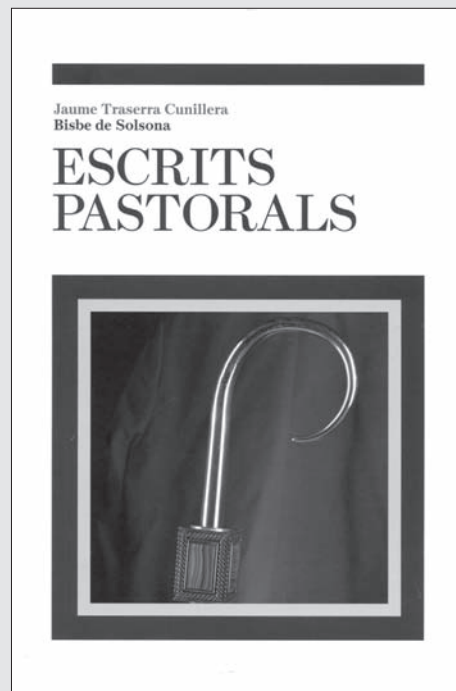
Com a prevere de l'arquebisbat de Barcelona, va ser secretari canceller, vicari general, degà del capítol catedral i bisbe auxiliar del cardenal Ricard Maria Carles des del 1993. Des del setembre de l'any 2001 és bisbe de Solsona, fins al moment que sigui nomenat el seu successor. Aleshores, explica, tornarà a la seva casa natal de Granollers per encarar una nova etapa en la seva vida.

Programa per als capellans

Tal com el periodista Francesc Cano destaca en el pròleg, a través dels textos recollits en aquests *Escrips pastorals* s'expressa clarament la manera d'entendre i viure la fe de Mons. Jaume Traserra, alhora que aborda amb rigor i claredat les qüestions sobre les quals ha fonamentat la seva tasca pastoral.

Són escrits, continua dient el mateix Francesc Cano, que es caracteritzen per la seva narrativa senzilla i efectiva, «del tot allunyada de qualsevol tipus de pretensió academicista, que contrasta obertament amb els seus escrits de caràcter jurídic», i que, sigui dit de passada, també té previst de publicar un cop ja estigui jubilat. Les cartes pastorals aborden els grans temes de la vida de l'Església tant en la vessant doctrinal com en la pastoral. Són vuit cartes pastorals escrites en el període que abraça des del 3 d'agost del 2002, quan va escriure la primera amb motiu de la festa de la Mare de Déu del Miracle, fins al 7 de juny del 2009, quan amb motiu de la solemnitat de la Santíssima Trinitat va escriure la darrera: *Jo sóc cristià*.

En els escrits pastorals (un total d'onze), el bisbe Jaume Traserra ofereix una breu reflexió sobre qüestions concretes de la doctrina cristiana i, finalment, les homilies «ens donen un clar testimoni del seu *ars celebrandi* i, sobretot, de la seva brillant oratòria», tal com diu Francesc Cano al pròleg.

Són un total de 25 homilies pronunciades durant les misses crismals, també amb motiu de les festivitats de Corpus i de la Mare de Déu del Claustre, així com en les misses d'ordenació sacerdotal de Lluís Ruiz, Marc Majà i Lluís Tollar.

És en aquest sentit que aquestes homilies esdevenen un programa sacerdotal per als capellans de la diòcesi. Són una invitació als preveres a ser «ministres de consolació», i per sobre de tot ministres de la Paraula de Déu, dels sagraments i l'eucaristia; a estimar l'Església i parlar-ne bé; a ser homes d'esperança; i a tenir ben present sempre que «la missió de ser testimonis de l'evangeli» continua sent la identitat del prevere i la seva primera obligació.

Són també una invitació a no condemnar el nostre temps ni judicar les persones, tal com va

dir en la missa crismal de l'any 2006: «La nostra mirada ha de ser com la de Jesús, plena de misericòrdia i compassió. Ell mirava les multituds malmenades i en sentia compassió. Ell mirava la seva ciutat i plorava per ella perquè no sabia reconèixer el dia que Déu la visitava. Aquesta mirada i aquests sentiments de Jesucrist han de ser els nostres, són els que Ell vol en els seus deixebles, en els seus apòstols. Precisament, a partir d'aquesta mirada misericordiosa sentirem la nova crida que el Senyor ens fa a confiar en Ell i a presentar-nos amb nou vigor i entusiasme davant de tothom.»

Tortosa

Professió temporal d'una religiosa de la Consolació

Immaculada és una jove de Castelló de la Plana

Víctor Manuel Cardona

Jesús-Tortosa

Immaculada Agost Abril és una jove castellonenca que el 4 d'agost, memòria litúrgica de la Mare de Déu de la Consolació, feia la primera professió temporal a la Casa Mare de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació, a Jesús-Tortosa.

Amb una església de la Casa Mare de la Consolació plena de gom a gom, amb fidels de Tortosa, de Jesús i principalment de Castelló, acompanyant Immaculada i la seva família, aquesta jove va emetre per primera vegada els vots de pobresa, castedat i obediència per als quals es va consagrar a Déu i a l'Església en l'Institut de Germanes de Nostra Senyora de la Consolació, seguint el seu carisma propi marcat per les Constitucions aprovades per l'Església.

A l'altar concelebraven nou sacerdots, cinc dels qual eren oncles o cosins germans de la nova religiosa, i, de fet, qui va presidir la celebració va ser un oncle que l'ha acompanyada i ha tingut cura de la seva vida cristiana i de la seva vocació.

Imma, a la dreta, al costat de la seva provincial.

Bona estudiant del col·legi de la Consolació a la seva ciutat natal, Castelló de la Plana, Imma passa a València a estudiar Medicina mentre treballava com a voluntària en el grup que tenen les Germanes de la Consolació en l'Hospital provincial de la ciutat

de la Plana. En aquell ambient de voluntariat i generositat, de pietat i de formació, Imma va descobrint la seva vocació i madurant-la, fins que arriba el moment, l'1 d'octubre del 2006, de fer el pas i entrar en el noviciat de les Germanes per iniciar el seu camí de

discerniment i formació per arribar a consagrar-se en la vida religiosa.

La primera etapa de formació és el postulantat, un temps d'experiència i de conèixer la vida religiosa, comunitària i congregacional en la qual vol entrar Imma. Aquesta possibilitat la va desenvolupar en la Residència d'ancians de Còrdova que les Germanes de la Consolació dirigeixen.

Un any i mig després passa al noviciat de Granada, on rep la formació pròpia d'aquest temps: espiritualitat, carisma propi, estudis de teologia, aprofundiment en la vocació... a més de realitzar dues experiències apostòliques: una a Ponferrada, on la Congregació treballa en el famós Hospital de la Reina, i una altra experiència a Quintanar de la Orden (Toledo), on les religioses tenen un col·legi d'educació primària i secundària.

Imma està realitzant la seva tasca apostòlica a Còrdova, on al costat d'un grup de religioses està atenent i servint els ancians de la residència que dirigeixen, i ajudant en la pastoral diocesana i parroquial en la qual les Germanes tenen un destacat paper i una missió concreta per desenvolupar.

Pelegrinatge a Sant Giovanni Rotondo

V.M.C. / Tortosa

Un grup de cinquanta pelegrins de diferents pobles de la diòcesi de Tortosa van pelegrinar aquest estiu a Sant Giovanni Rotondo (Itàlia) per venerar sant Pius de Pietrelcina i visitar els llocs més significatius en la vida d'aquest sant italià de gran renom arreu del món. Tots els pelegrins que van participar en el viatge tenen el pelegrinatge i l'estada com un record inoblidable per l'experiència religiosa viscuda i per l'impacte de les obres i la fe del P. Pius, que continuen animant i encoratjant tants cristians a seguir Jesucrist i imitar-lo en la vida de pregària i de servei als necessitats.

De Vinaròs, Benicarló, Traiguera, Sant Mateu, Batea, la Fatarella, Flix, Santa Bàrbara, Castelló i València provenien els membres de l'expedició que, dirigits per Mn. Javier Vilanova, rector del Seminari Diocesà de Tortosa, Mn. Ferran Aspa, Mn. Pasqual Centelles i Mn. Jesús Beltrán, van poder endinsar-se més en el misteri cristià proclamat amb senzillesa i valor en la vida i les paraules de sant Pius de Pietrelcina.

Cal recordar que el P. Pius és un dels grans místics del nostre temps, estimat arreu del món per la seva fe i per haver-la transmesa amb senzillesa i generositat: ensenyava a viure amb generositat i radicalitat l'amor al Cor de Jesús i a l'Església. La seva vida era pregar, sacrificar-se i viure pobrament, així va aconseguir una profunda unió amb Déu.

Famós confessor, es passava al voltant de 16 hores cada dia al confessional i alguns havien d'esperar setmanes per poder confessar-se amb ell. La seva vida, centrada en l'Eucaristia, va rebre dons extraordinaris: la capacitat de llegir els cors i les consciències, els estigmes, etc.

La devoció al P. Pius d'aquest grup de pelegrins els porta a viure amb intensitat la seva vida cristiana destacant especialment la pregària i el servei als necessitats.

Jornada diocesana de catequistes

V.M.C. / Tortosa

En començar el curs, la Delegació diocesana de Catequesi de Tortosa organitza des de fa 35 anys un curset d'engrescament i formació per als catequistes. Aquest any, amb un nou format, una jornada diocesana, el 18 de setembre al Seminari Diocesà, es van reunir prop de 200 catequistes d'arreu de les comarques de la diòcesi tortosina per formar-se i per començar el nou curs sota l'impuls de l'Esperit i de l'alegria de saber-se enviats a evangelitzar. Va ser sota el títol «Calça't i caminem». Un nou format dins dels 35 anys que es va realitzant a la diòcesi del Curset de catequesi que comprenia 3 jornades i que era tot un clàssic en la pastoral diocesana.

La jornada començava amb l'acollida i el lliurament del material: horari, full de la pregària, de cants per a la missa... Al mateix temps s'invitava els catequistes a un cafè i una pasteta, per començar amb bon peu i bona convivència la diada.

La pregària d'inici va ser presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, que va estar present durant tot el dia acompanyant els catequistes i mossens. La Creu va ser el centre de l'oració i el seu significat per a la vida de tot cristià, especialment del catequista, va ser el tema que va configurar aquella estona. Acte seguit, i amb molta brevetat, el delegat diocesà de catequesi, Mn. Xavier Vallès,

El bisbe Salinas va presidir l'Eucaristia.

presentava la Jornada dins del marc del que seria el XXXV Curset diocesà de catequesi. Els tallers van ser el plat central i fort de la reunió. N'hi havia 8 de preparats, se'n van realitzar 6: *Iniciar-se a ser catequista*; *Catequesi per a la iniciació cristiana* (1r any); *Catequesi per a la iniciació sacramental* (2n any); *Catequesi de creixement en la fe* (4t, 5è, 6è EP i 1r d'ESO); *Catequesi en la Pastoral d'adolescents i de joves* i *Catequesi amb adults*.

Després d'hora i mitja de treball en els diferents tallers i del descans necessari va tenir lloc l'Eucaristia, presidida pel bisbe i concelebrada per més de 20 sacerdots. Amb les lectures elegides per a l'ocasió, el bisbe Salinas va centrar les seves paraules en la missió de sembrar la Bona Nova de l'Evangeli que té l'Església i en ella tot cristià i

especialment el catequista. «Ens poden venir moments de desànim quan no veiem els fruits», va dir, «però la nostra missió és sembrar en el nom del Senyor».

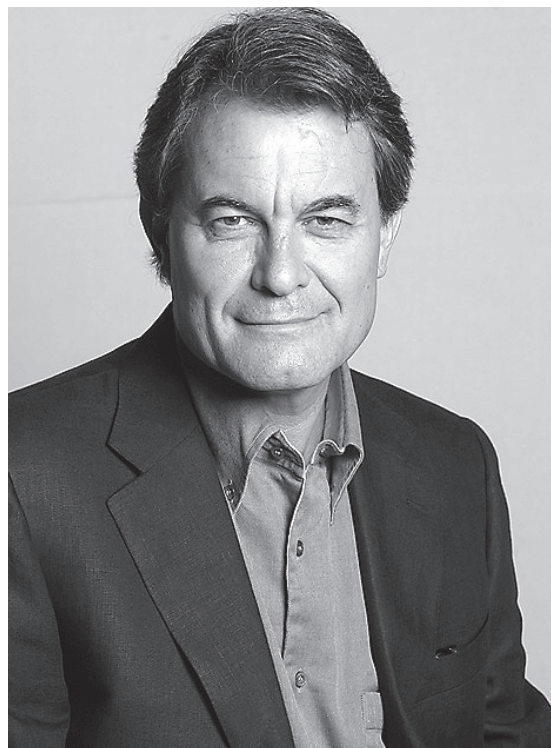
En acabar la celebració va tenir lloc el ritu de l'enviament dels catequistes que va realitzar el mateix bisbe, tot recordant-los que ens hem de «calçar i caminar en el nom del Senyor».

Després del dinar de germanor, que va tenir lloc al menjador del Seminari, van continuar els tallers fins a mitja tarda. Després va ser el moment de preparar el festival de la catequesi en el qual cada catequista i grup de catequistes van mostrar les seves habilitats d'humor, de teatre i de representació, posant així punt final a una jornada bonica i agradable per als catequistes que es van trobar.

Els candidats responen a...

ARTUR MAS

Candidat de Convergència i Unió

❶ Un dels valors més importants del nostre país és la capacitat d'iniciativa, d'emprendre projectes positius i de fer les coses ben fetes per part de la societat al marge dels poders públics. En aquest sentit, proposem un canvi en la manera de fer del Govern per tal que l'administració faciliti aquests projectes i hi treballi en paral·lel. Cal un marc de col·laboració estable que ofereixi unes condicions de tranquil·litat, afavorir el mecenatge i una política de beques el més potent possible.

L'educació superior és un aspecte clau per al futur d'un país. Tots els estudis, els científics, els tècnics, els humanístics, ens permeten disposar d'una societat més formada, més qualificada i més culta. Uns bons resultats de totes les nostres universitats revertiran en el conjunt del país.

Caldrà revisar les ofertes de grau i postgrau amb l'objectiu d'optimitzar la programació universitària atenent les demandes de la societat, ja que els recursos són limitats. És responsabilitat de cada centre fer atractius els seus estudis i potenciar-ne la demanda. Incentivarem les ofertes interuniversitàries i promourem especialment els màsters d'excel·lència internacional.

❷ Catalunya és una nació. Per la seva història, per la seva identitat, per la seva personalitat política, però fonamentalment perquè se'n sent i ho vol ser. Ni abans, ni ara, ni mai, cap llei ni estat ho podran impedir o negar.

Coherents a definir Catalunya com una nació i a situar la democràcia com un valor absolut, apostem pel dret a decidir per assolir les cotes d'autogovern que el poble de Catalunya reclama i necessita. Sense més límit que el que marqui en cada moment el poble de Catalunya. I una de les primeres prioritats d'aquest dret a decidir ha de ser la gestió plena dels nostres recursos econòmics a través d'un model de finançament propi, com ho és el concert econòmic.

Alhora, hem de treballar per a la nació plena: fer que el màxim de catalans possibles se sentin seu el país, s'identifiquin amb un projecte catalanista. De l'èxit d'aquest objectiu, en dependrà l'ambició que li puguem donar al dret a decidir.

Finalment, cal situar Catalunya al món, com a eina al servei de la nostra economia i de la projecció de la nostra identitat.

JOSÉ MONTILLA

Candidat del Partit Socialista de Catalunya

❶ El Govern de Catalunya ha incrementat de manera rellevant el suport a les universitats durant les dues darreres legislatures, tant pel que fa a assignacions a la docència, les inversions patrimonials i la recerca. No hem fet distincions entre les branques dels estudis universitaris, i hem tractat de la mateixa manera els àmbits humanístics que els científics o tecnològics. El programa electoral del PSC pretén sostenir aquest esforç cercant l'excel·lència del sistema, amb l'objectiu de situar les universitats catalanes en els primers llocs dels rànquings internacionals de prestigi. El concepte «Universitat de Catalunya» implica una estratègia de col·laboració, de concertació de recursos i d'aprofundiment dels perfils acadèmics de cada universitat, per tal que potenciïn aquelles àrees on destaquen. Pel que fa al finançament de centres privats i de l'Església, no preveiem un finançament ordinari superior a l'actual. No obstant això, projectes específics que impulsin aquestes universitats poden disposar d'un pressupost creixent que els socialistes volem destinar a aquest concepte els propers anys. El nostre objectiu és que el sistema universitari català tendeixi progressivament a l'excel·lència.

❷ Ho he dit sempre. I ho diu el preàmbul del nostre Estatut. Catalunya ha assolit el seu màxim nivell d'autogovern, el que ens atorga l'Estatut del 2006, de la mà dels governs d'esquerres. El meu compromís és garantir el compliment de la nostra norma, que a banda de ser la llei de lleis catalana és, també, un pacte polític entre Catalunya i Espanya que cal respectar. Així mateix, el meu govern ha treballat per enfortir la nació fent més i millors polítiques socials. Més i millors escoles i hospitals fan més fort el nostre país. Hem posat més metges, més mestres i més mossos al servei del país, per fer-lo més fort. I més quilòmetres d'autovia, nous aeroports, més quilòmetres de línies de metro i un millor finançament, també enforteixen la nació. Treballar per incrementar la qualitat de vida dels ciutadans és la millor manera de fer país. Així ho hem fet i ho seguirem fent.

JOAN PUIGCERCÓS

Candidat d'Esquerra Republicana de Catalunya

❶ La Conselleria d'Universitats ha estat gestionada per Esquerra al llarg dels últims anys. Ens avala una trajectòria prèvia de la qual estem globalment satisfets. Poc sentit tindria que jo ara improvisés una nova manera de fer que no guardés coherència amb els plantejaments que hem fet al llarg de la legislatura. La nostra prioritat és l'ensenyament públic. Però en cap cas menystenint la resta d'universitats, atès que som conscients del seu valor intrínsec i de l'aportació que han fet i fan.

Per Esquerra l'educació és un pilar fonamental per al desenvolupament humà i per garantir l'avenç com a país. Ens hem de plantejar l'educació com un element més de cohesió social perquè promou la igualtat d'oportunitats. Els estudis de caire humanístic són els que millor reflecteixen aquests valors en l'educació, per aquest motiu no només els hem de potenciar en l'àmbit universitari, sinó també en l'ensenyament bàsic.

❷ No és que jo admeti si Catalunya és o no és una nació, ho és perquè així ho sentim els catalans. Aquest és un debat estèril, cap país del món no malbarata energies rumiant sobre si és o no és un país... El que no som és un estat, efectivament. No només no som estat sinó que en tenim un que ens va a la contra. Una situació que no és nova, ve de lluny. De fet, fa tres-cents anys que es així ininterrompudament. El problema és que l'estat s'ha fet cada vegada més fort, té una administració molt poderosa, ara més que mai. Així és que aquesta pressió, de l'estat, i la intromissió en les nostres vides ha esdevingut aclaparadora. Aquest és un dels motius que fa necessari dotar-nos d'estructures d'estat, disposar sobiranament dels nostres recursos, administrar la nostra solidaritat d'acord amb les nostres possibilitats, tenir veu i vot a Europa i participar del procés de confluència europeu com a catalans. El cert és que avui dia a Europa, com a la taula d'en Bernat, si no ets estat no hi ets comptat. El que he fet tota la vida és treballar per conscienciar la gent del nostre país que si ens en volem sortir necessitem la plena sobirania. No tinc cap mena de dubte que estem en el bon camí, en el sentit que l'independentisme té cada dia més adeptes i que a poc a poc anem avançant cap a una majoria social. L'altra qüestió és saber que hem de mantenir la cohesió nacional i social, que som un sol poble, i que hem de fer entendre que un futur de llibertat també redundarà en benefici de la qualitat de vida i el progrés de la nostra societat. I honestament, crec que la feina feta per Esquerra, com a pal de paller de l'independentisme, ha estat determinant.

DR. JOAN MARTÍNEZ PORCELL

Degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL)

❶ *Quin compromís teniu previst adoptar en la qüestió de la inversió en mitjans humans i recursos econòmics per als estudis universitaris de caire humanístic? I d'una forma particular en les universitats privades i de l'Església?*

MN. ANTONI M. ORIOL TATARET

Expert en Doctrina Social de l'Església

❷ *Admet que Catalunya és una nació? Si la seva resposta és afirmativa, què fa i què està disposat a fet per la nació catalana?*

ALÍCIA SÁNCHEZ-CAMACHO

Candidata del Partit Popular de Catalunya

❶ El règim econòmic de les universitats privades —entre les quals es troben les universitats de l'Església— és totalment independent de l'Administració pública. Mentre l'ensenyament d'iniciativa social no sigui gratuït de P3 al Batxillerat, no podem plantejar un finançament públic de la universitat privada. El que podem plantejar és millorar els crèdits financers i les beques que poden rebre els estudiants de les universitats privades i modular els requisits per no deixar-ne fora les classes mitjanes amb rendes més baixes.

D'altra banda, la crisi de les humanitats està motivada per la devaluació que han tingut en les successives reformes de l'ensenyament obligatori i la secundària que han impulsat tant el PSC-PSOE com CiU. Si les Humanitats perden el seu paper bàsic a la formació dels alumnes, això acaba passant factura a les universitats. La resposta està a recuperar el valor de la formació humanística a l'educació de tots els ciutadans.

❷ La nació espanyola és, segons la Constitució, l'única nació política que existeix amb els atributs propis de sobirania. La Constitució reconeix nacionalitats com a comunitats territorials amb una identitat històrica i cultural i amb una voluntat d'autogovern molt arrelada. Avui Catalunya, en el marc constitucional, té un nivell d'autogovern molt superior al de la majoria d'estats federats del món.

Anomenar nació —com proposen els nacionalistes— al que no és una nació segons la Constitució pressuposa o bé ignorar la Constitució o bé proposar-ne la reforma. Ambdues opcions són un atzucac. Hem de treballar en aquestes hores crítiques de profunda crisi a partir del molt que ens uneix, no promovent ruptures i divisions.

En tot cas, un elemental criteri de prudència ens hauria de portar a preguntar-nos si els costos de trencar un país no superen amb escreix els suposats beneficis. Proposar impossibles i jugar amb foc són actituds irresponsables.

JOAN HERRERA

Candidat d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa

❶ La darrera dècada ha vingut marcada per una visió economicista en els organismes internacionals i dels governs europeus que han obert la porta a la comercialització dels serveis afectant de manera clara l'educació. Aquesta visió en ocasions ha anat en contra dels estudis universitaris de caire humanístic.

El sistema universitari d'un país és un element essencial de progrés i ha d'organitzar i dur a terme els ensenyaments de nivell superior, la recerca en tots els àmbits científics, tecnològics, artístics i humanístics, així com la transferència de resultats de la recerca a la societat en general i als sectors productius en particular.

ICV-EUiA entenem també que el model universitari ha de basar-se en els principis d'autonomia universitària i el compromís social, i en aquest sentit és clau l'aposta pels estudis socials i humanístics, entenent que la Universitat va més enllà de la formació i transició dels alumnes cap a l'empresa sinó que és element central que conforma els valors de la nostra societat.

❷ Per a mi és indiscutible que Catalunya és una nació, més enllà del que digui un Tribunal Constitucional sense cap tipus de legitimitat. Catalunya és una nació per la seva cultura, la seva llengua però sobretot per la voluntat que té el seu poble de ser-ho.

Tinc un compromís ferm com a cap de llista d'una força d'esquerres i catalanista de defensar Catalunya i avançar nacionalment com a País. Des d'ICV-EUiA hem presentat un full de ruta per fer front a la sentència del Tribunal Constitucional.

Un full de ruta que passa en primer lloc per recuperar tot l'Estatut, en segon lloc per impulsar una reforma constitucional que reconegui el dret a l'autodeterminació i que permeti a Catalunya esdevenir un estat propi dins un Estat Federal i finalment si això és bloquejat pel PP i el PSOE impulsar una consulta sobre el dret a decidir però que inclogui també l'opció federal.

Entenc que la nostra proposta és valenta des del punt de vista nacional i alhora permet mantenir la cohesió social a Catalunya, recollint l'herència del catalanisme social que va propugnar Josep Benet i que jo tinc ben present.

ALBERT RIVERA

Candidat de Ciutadans-Partido de la Ciudadanía

❶ A Ciutadans (C's) pensem que cal revaloritzar els estudis humanístics a les universitats. Independentment del manteniment i suport a les titulacions humanístiques com Filosofia, Art, Història, Arqueologia, etc., a C's volem que s'estableixin postgraus en temes humanístics i, fins i tot, incloure matèries específiques d'humanitats en totes o moltes de les titulacions.

La formació àmplia i el pensament crític que desenvolupa l'estudi d'aquestes disciplines és cada vegada més valorat per les empreses.

❷ Si ens referim a nació com a sinònim de poble amb una cultura, idioma, història i tradicions podem afirmar que Catalunya és una nació cultural, però no és menys cert que són centenars els anys que el poble català forma part del poble espanyol i els catalans conviuen amb la resta dels espanyols.

Els catalans juntament amb els altres pobles d'Espanya conformen la nació política de ciutadans que és Espanya. Des d'un punt de vista estrictament juridicopolític, nació com a subjecte titular de la sobirania, només existeix la nació espanyola constituïda pel conjunt dels ciutadans espanyols.

El projecte de Catalunya per a C's passa per dos aspectes fonamentals: 1) Reconèixer la pluralitat cultural interna i 2) Fer-la més pròspera. Per a C's disminuir l'atur i millorar la qualitat de vida dels catalans exigeix una administració i una societat compromeses amb la qualitat i l'excel·lència que fomentin la creació i instal·lació d'empreses a Catalunya, eliminant qualsevol barrera que obstaculitzi el desenvolupament de tot el potencial econòmic i de generació de riquesa i prosperitat de la societat catalana per tenir millors hospitals, millors escoles, millors carreteres i millor convivència.

«La llei de l'avortament és anticonstitucional»

Dr. Fernando García-Faria, president de Metges Cristians de Catalunya

Miquel Àngel Codina

«Els metges creients hem de fer formació continuada i actuar segons les nostres conviccions. Si no vivim com pensem, acabem pensant com vivim», afirma el Dr. Fernando García-Faria, president de Metges Cristians de Catalunya. Casat i pare de sis fills, exerceix les especialitats mèdiques de Medicina interna i Medicina familiar i comunitària. També desenvolupa tasques de docència, concretament en la tutoria d'estudiants de medicina i de metges residents.

La llei de l'avortament va entrar en vigor el juliol passat. Què en pensa com a metge i com a cristià?

En aquesta llei sobre «la salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs» hi ha un canvi radical respecte de la llei del 1985. El que era un delicte en la «lleï de terminis» ha passat a un suposat dret de la dona a l'avortament. La nova normativa estableix un període de 14 setmanes per a tots els

casos en què la dona podrà decidir la interrupció voluntària del seu embaràs, sempre que s'acrediti que es tracta d'una decisió lliure i informada. I un segon límit de 22 setmanes en els casos de greu risc per a la salut física o psíquica de la dona o greus anomalies en el fetus. Passat aquest termini de 22 setmanes només és viable la interrupció de l'embaràs en dues situacions excepcionals de perill per al fetus: són el cas de detecció d'anomalies incompatibles amb la vida o detecció de malaltia extremadament greu i incurable en el moment del seu diagnòstic i que consti en informe emès per un comitè clínic. D'aquesta manera, la vida incipient queda desprotegida fins a la setmana catorze i fins a la setmana vint-i-dos sense cap límit. Aquesta llei és anticonstitucional.

El dret a la vida, fonamental i irrenunciable, ha de prevaler sempre sobre el que alguns anomenen «dret a l'avortament»?

La finalitat del metge mai no és matar. Aquesta postura ha de ser la que defensi

qualsevol metge, sigui quin sigui el seu codi de valors. El dret a la vida és pre-cultural i la seva defensa i autèntica protecció legal és primordial per aconseguir la veritable justícia i pau social. Aquesta idea és la que reflecteix la carta dominical de Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, del 19 de setembre passat, on propugna «l'obligació de no obeir en consciència quan les lleis de les autoritats civils s'oposen a les exigències de l'ordre moral» i que, afegeix, «és especialment greu si aquestes lleis van en contra de la vida humana, des de la concepció fins a la seva fi natural». Les lleis injustes com aquesta no s'han d'obeir. La Constitució espanyola ho avala amb la defensa de l'objecció de consciència.

Quines conseqüències pot provocar aquesta situació?

Cal recordar que la introducció en el sistema educatiu de la ideologia de gènere viola el dret dels pares a l'educació moral dels fills. També viola l'autonomia universitària i el dret a l'objecció de consciència quan obliga els estudiants de medicina a formar-se en la pràctica de l'avortament i els professionals sanitaris a realitzar-lo. Per exemple, pel que fa a la píndola postcoital, fa un any eren 935 les píndoles diàries utilitzades i des que els polítics en fomenten l'ús, ja se n'han utilitzat 2.100 diàries.

Quina opinió té sobre la política del Govern en matèria d'educació sexual?

Es basa principalment a trivialitzar les relacions sexuals entre els joves i a educar en la irresponsabilitat, la infidelitat i la manca de compromís. Crec que des del Ministeri de Sanitat, la Conselleria de Sanitat i els col·legis de metges es fan polítiques públiques «desnordades», és a dir, polítiques que no segueixen una orientació correcta, que han perdut totalment el nord. Com és possible demanar que desaparegui la violència en la societat si s'infravalora la vida des del

seu inici? Si totes les administracions treballessin unides, igual com es fa amb la qüestió del tabac, canviaria ràpidament el sentit de la vida i l'objectiu, tan humà, de ser feliç estaria més a prop.

Vostè va ser elegit president de l'Associació de Metges Cristians de Catalunya el novembre del 2005. Quin balanç faria d'aquests cinc anys?

L'objectiu fundacional de l'Associació de Metges Cristians de Catalunya (AMCC) consisteix en la formació de metges, infermeres, farmacèutics, ginecòlegs, llevadores... centrada en la dignitat de l'ésser humà, com a patrimoni d'una societat pluralista i edificada sobre els valors ètics fonamentals. El balanç d'aquests cinc anys al servei de l'AMCC em porten a dir que les polítiques públiques durant aquest període de temps han anat en contra de la família i contra el dret a la vida. La política com a «expressió màxima de la caritat» i com a servei a la comunitat basada en el bé comú és el nostre propòsit.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 117€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 58,50€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

La bona notícia

Talment com és la nostra societat

Francesc Gamissans

És un fet que els mitjans de comunicació social (premsa, ràdio i televisió) es prodiguen en allaus de males notícies: guerres, assassinats, corrupció, violacions, enfrontaments i insults entre els polítics, etc. El producte informatiu genera impotència i pessimisme.

Per informar la realitat amb ulls crítics i criteris objectius, la Fundació Cristianisme i Justícia organitza a Barcelona un curs acadèmic que ofereix orientacions per entendre la nostra realitat social, política, econòmica, cultural i eclesial. El curs és una anàlisi puntual que pretén fomentar el debat en una radiografia autèntica i participativa entre els assistents.

Óscar Mateos, responsable de l'àrea social de Cristianisme i Justícia, és el promotor del curs. En unes declaracions, ha dit el següent: «La crisi que patim ha posat en relleu la complexitat del tema, comprendre mínimament com funcionen les coses, per què es cometent tantes injustícies, per què és tan difícil millorar una mica el nostre món.» Des d'una perspectiva cristiana, el curs, «vol fer una mirada a les causes estructurals de la injustícia actual per tal de disposar de més eines, entendre la realitat i actuar amb conseqüència».

El curs, que té lloc un dissabte al mes, des d'octubre fins al maig, va dirigit especialment a aquelles persones que treballen en els àmbits sociopolític o associatiu, però també als qui tinguin ganes d'analitzar la realitat actual, de repensar el nostre món i de mirar-ho tot amb ulls crítics i esperançats alhora.

Una bona notícia!

Anàlisi

Simbologia en el temple expiatori de la Sagrada Família (II)

José Manuel Almuzara

Arquitecte, president de l'Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí i secretari de l'Associació Amics de Gaudí

Seguint el nostre recorregut pel museu, ens trobem amb objectes i mobiliari litúrgic... Ens aturem un moment davant del pelicà d'alabastre malmès, substituït a la façana del Naixement per un altre fet en marbre. Explico que el pelicà està ubicat a la part alta de la façana, sota el xiprer, acompanyat per dues cries, entre dos àngels que porten una cistella de pans i una àmfora.

El pelicà, segons diuen, és un animal que alimenta les seves cries, en cas de necessitat, amb la seva pròpia sang. Per tant, Gaudí, a través del pelicà, ens recorda que Jesucrist alimenta les seves cries, tots els homes, lliurant la seva vida, oferint-se en sacrifici, vessant fins a la darrera gota de la seva sang. L'Eucaristia és un regal diví. «Déu amagat, ocult veritablement sota aquestes aparences» són paraules de sant Tomàs d'Aquino en el seu himne eucarístic *Adoro te devote*. I afegeix més endavant l'estrofa següent: «Senyor Jesús, Pelicà bo, / neteja'm a mi, immund, amb la teva Sang, / de la qual una sola gota pot alliberar / de tots els crims el món sencer.»

En el nostre recorregut destaca la maqueta funicular esplèndida de l'església de la Colònia Güell, amb fotografies i plànols, la maqueta de Gaudí per a la façana de la Glòria o la reproducció de l'acta de la col·locació de la primera pedra —«Despertí de la seva tebior els cors adormits. Exalci la fe. Doni calor a la caritat. Contribueixi perquè el Senyor s'apiadi del país»—, entre reproduccions de documents i fotos de Josep M. Bocabella i sant Josep Manyanet.

Després de veure l'estudi dels maquetistes, ens aturem en els dibuixos de la façana de la Passió fets per Gaudí.

«La façana actual de la Passió la vaig projectar emmig del dolor, el 1911, quan estava malalt a Puigcerdà, on vaig arribar a estar tan greu que, quan anava al bany, vaig sentir una de les persones que em sostenien dir en veu baixa: "Ha mort!" La convalescència va ser llarga; tenia com a infermer un religiós camil castellà, paisà de sant Joan de la Creu, les obres del qual em llegia. La poesia del sant, el religiós la llegia tan bé que no només em consolava, sinó que anava pujant el meu esperit perquè continués meditant sobre el portal de la Passió, que finalment vaig dibuixar sobre el paper. Com que la convalescència va ser llarga, vaig tenir temps per estudiar i meditar l'esmentat portal» (Isidre Puig Boada, *El temple de la Sagrada Família*, 1982, Ediciones Nuevo Arte Thor, pàgina 150).

Virtuts teològals

Sortim a l'exterior i ens trobem da-

Façana del Naixement amb el pelicà.

Obrer temptat a tirar la bomba Orsini.

Detall de la capella del Roser.

vant la façana del Naixement, amb un triple portal d'ingrés a les tres naus, als quals Gaudí va relacionar amb les tres virtuts teològals: fe, esperança i caritat.

I quin va disposar al centre? La caritat, única virtut eterna, la més important. Per tant, Gaudí va decidir que cada porta contingués escenes evangèliques representades escultòricament segons la virtut corresponent: a l'esperança, la porta del costat mar (a l'esquerra en aquesta façana); a la caritat, al centre, i a la fe, la porta del costat muntanya (a la dreta en aquesta façana).

Una de les màximes expressions de l'amor de Déu cap a les criatures és el

seu naixement. Per tant, Gaudí col·loca el pessebre (sobre la columna genealògica de Jesús) al centre geomètric de la porta de la Caritat, i tot gira entorn aquest esdeveniment que va transformar la història de la humanitat. L'adoració i l'estel dels Reis Mags, l'adoració dels pastors, els àngels cantors, els àngels músics i pregoners de l'esdeveniment.

A l'esquerra del portal central hi ha la porta de l'Esperança, on es representen, entre altres escenes, la fugida a Egipte (tot un Déu i ha de fugir...; esperança que el Messies faci la Redempció i es compleixin les profecies); a la llanterna, rere la representació del monòlit del *Cavall Bernat* del massís de Montserrat, sant Josep pilotant la nau de l'Església, guiada per l'Esperit Sant en forma de colom posat sobre la vela i en el seu pinacle una penya montserratina, símbol de l'esperança, amb la inscripció: «Salveu-nos.»

A la dreta del portal hi ha la porta de la Fe, on es representen, entre altres escenes, Jesús al taller; només per la fe descobrim que el jove treballador és Déu i home. A la llanterna terminal, els misteris més alts de la fe: els penjolls de raïm i espigues de l'Eucaristia, la Mà amb l'Ull vigilant de la Providència, la Immaculada Concepció i el canelobre de tres braços, símbol de la Trinitat.

Una capella amb al·legories

Abans d'entrar a l'interior del temple, visitem la capella dedicada a la Mare de Déu del Roser, a la intersecció del claustre amb la façana del Naixement, costat muntanya, testament de Gaudí d'arquitectura i decoració interior, una capella restaurada després de l'assalt del juliol del 1936 i que destaca per la florida exuberant de roses, entorn la Mare de Déu del Roser que presideix la capella, entre sant Domènec de Guzmán i santa Caterina de Siena.

Als ampits de la porta, David i Salomó, i Isaac i Jacob. Personatges bíblics que van cometre greus pecats i enganys. A més, observem dos capitells que representen la temptació en l'home i en la dona; són dues figures de monstre, mig home i mig dimoni, que ofereix a un obrer una bomba Orsini (l'abús de la violència) i a una dona una bossa de diners (l'abús dels diners, la vanitat). D'aquí, que a aquesta capella també se l'anomeni de les temptacions...

A la capella llegim les paraules: «Ave Maria, *gratia plena...*» i les darreres paraules «*et in hora mortis nostrae, amen*» sobre la representació de la mort del just amb el rosari entre els dits, assistit per Jesús, Maria i Josep.

Fotos: Etsuro Sotao

«El temple de la Sagrada Família és expiatori. Això significa que ha de nodrir-se de sacrificis; si no se'n pogués nodrir seria una obra censurable i no s'acabaria. La paraula *expiatori* és la que provoca sentiments d'indignació en els sectaris. El sacrifici és necessari per a l'èxit de les obres, fins i tot les que són perverses, perquè no es pot estalviar el sacrifici; val la pena emprar-lo en obres bones.» (Antoni Gaudí)

El vincle entre els Papes i Barcelona

S'organitza un cicle de cinema inèdit a l'Estat espanyol amb col·loquis per preparar el viatge de Benet XVI a la Ciutat Comtal

Redacció
Barcelona

L'Associació CinemaNet, la Universitat Abat Oliba-CEU i Signis Espanya organitzen un cicle de cinema acompanyat de col·loquis com a mitjà per contribuir a la preparació del viatge de Benet XVI a Barcelona el proper 7 de novembre. Totes les sessions s'iniciaran a les 19.30 hores a la Universitat Abat Oliba (UAO), situada al carrer Bellesguard, 30, de Barcelona.

Les sessions es van obrir amb una conferència-col·loqui que, sota el títol *Els Papes i Barcelona* i subtitulada *Episodis de la relació i intervenció dels Papes a la diòcesi de Barcelona*, va pronunciar Mn. Josep M. Martí i Bonet, director de l'Arxiu Diocesà de Barcelona, de la Biblioteca Pública diocesana, acadèmic d'honor de Sant Jordi i autor de més de 200 llibres i articles científics sobre temes històrics. L'acte va tenir lloc dilluns 4 d'octubre.

Pel·lícules i documentals

Seguiran quatre sessions amb projeccions de pel·lícules o documentals que repassaran la història i la trajectòria dels darrers Pontífexs, amb col·loquis dirigits per experts. La primera tindrà lloc el 14 d'octubre amb la projecció de *Pío XII, Papa del siglo XX*, documental dels Arxius

Històrics de Cinecittà Luce, de Roma. Dirigirà el col·loqui Javier Barrycoa, vicedegà de Ciències Polítiques i de l'Administració de la UAO i professor de la Universitat de Barcelona.

El 18 d'octubre es projectarà *Juan XXIII, el Papa de la paz*, de Giorgio Capitani. Moderarà el sacerdot Josep

Un dels documentals que s'hi projectarà és «Juan Pablo el Grande».

en Història i professor de la UAO. L'acte tindrà lloc el 21 d'octubre.

El cicle es tancarà el 25 d'octubre amb el documental *Juan Pablo el Grande. Un Papa para la historia*, de Rome Reports, fet a Itàlia per Diana Dorahi, Javier Martínez-Brocal i Susanna L. Pinto. Moderarà Joan-Andreu Rocha, vicedegà de Periodisme de la UAO, professor de Comunicació Intercultural a les universitats Gregoriana, Angelicum i Regina Apostolorum de Roma, i professor convidat de la Universitat de Teheran.

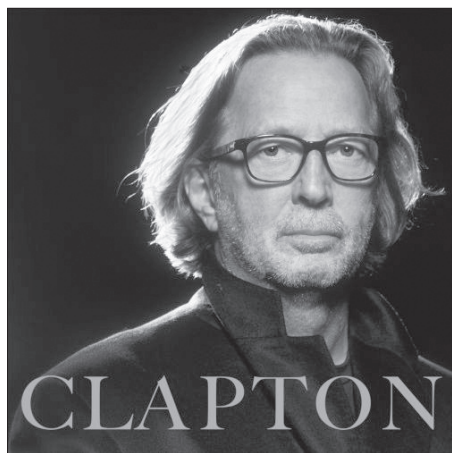
Un gran esdeveniment

Daniel Arasa, director de CinemaNet, professor de la UAO i responsable de l'organització d'aquestes activitats, manifesta que «la visita del Papa, amb la consagració del temple de la Sagrada Família, és un gran esdeveniment, tant religiós com ciutadà». I afegeix: «Des de la societat civil hem volgut fer una petita contribució a la preparació de la visita. Un repàs basat en el cinema de la història i la trajectòria dels darrers Papes dona moltes llums no només sobre l'Església, sinó també sobre la societat i el món modern i ajuda a conèixer el present. Hem pensat que era una via que podia ser útil per preparar la visita del Sant Pare.»

Per a més informació: www.cinema-net.info i www.uao.es.

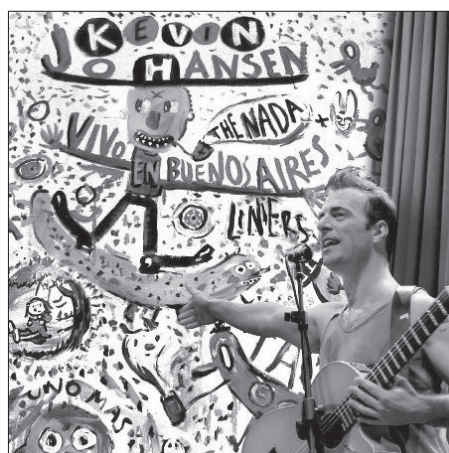
ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

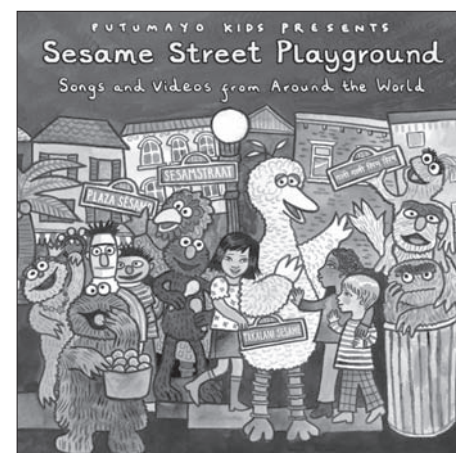
★ **Eric Clapton, Clapton.**
Warner Music.

★ **Peter Roar, Lucky Guri, Carles Benavent, Max Sunyer y Salvador Font, We are digging The Beatles.** Picap.

★ **Kevin Johansen, Vivo en Buenos Aires.** Sony Music.

★ **AA.DD., Sesame Street Playground.** Putumayo.

Un mite etern

El nou àlbum del cèlebre guitarrista, cantant i compositor Eric Clapton és una col·lecció eclèctica de material nou i de versions (*Rocking chair*, de Hoagy Carmichael; *Autum leaves*, de Johnny Mercer, o *How deep is the ocean*, d'Irving Berlin). Hi explora l'àmplia gamma d'influències que van ajudar a construir la seva sensibilitat musical. Es tracta del primer treball discogràfic de Clapton en cinc anys i del seu 19è àlbum d'estudi en solitari.

Àlbum de culte

El 1972 el prestigiós pianista de jazz Lucky Guri va tenir l'encert de gravar un disc amb temes de The Beatles, lluny de la mitificació i la llegenda. Prenent com a referència el jazz i acompanyant-se d'una formació de luxe, va ser un treball pioner, perquè versionava cançons de la mítica banda de Liverpool. El disc es presenta ara totalment actualitzat, remasteritzat i amb les notes i anècdotes respectives.

Veu privilegiada

El 28 de setembre passat, Kevin Johansen va publicar un nou disc, *Vivo en Buenos Aires*, un CD+DVD tan especial com les cançons d'aquest cantautor argentí de veu privilegiada. Gravat en directe al Teatre El Nacional, Johansen està acompanyat per la seva banda The Nada i compta amb la col·laboració especial de diferents artistes, entre ells l'espanyol Kiko Veneno, amb qui interpreta *Desde que te perdí*, el primer *single* de l'àlbum.

Aventura musical

El CD+DVD *Sesame Street Playground* és una emocionant aventura de música adreçada als més petits, on cada cançó i cada vídeo és produït al seu país d'origen: el Brasil, França, la Xina, l'Índia, Israel, Mèxic, Holanda, Palestina, Rússia, els Estats Units, Sud-àfrica i Tanzània. La música és l'instrument ideal perquè els nens puguin conèixer i respectar altres cultures, de la mà dels personatges emblemàtics de Barri Sèsam.

Mn. José Doménech Besalduch publica la seva autobiografia

S'acaba d'editar el llibre «82 años sirviendo al Señor», de 294 pàgines

Mn. Joaquim Blanch

Capellà emèrit
Tortosa

Mn. José Doménech Besalduch va néixer a Sant Mateu el 21 de gener del 1928. Sempre s'ha mostrat cofoi d'haver estat batejat a l'arxiprestal gòtica, on hi ha molts pergamins, lloc de predicació de sant Vicenç Ferrer i lloc significatiu, sobretot a les acaballes del segle XV, del cisma d'Occident.

La seva família, especialment el pare, era profundament religiosa; és més, d'ascendència levítica. El drama al si familiar va esclatar el juliol del 1936, quan van assassinar el pare per raons polítiques i religioses. Va ser el 4 de setembre del 1936. Amb 7 anys, va viure la persecució religiosa. La jovenalla de Sant Mateu es burlava d'ell pel fet de ser fill d'un beat afusellat pels milicians. Tenia 8 anys quan va dir: «Precisament perquè maten els capellans, jo vull ser sacerdot.»

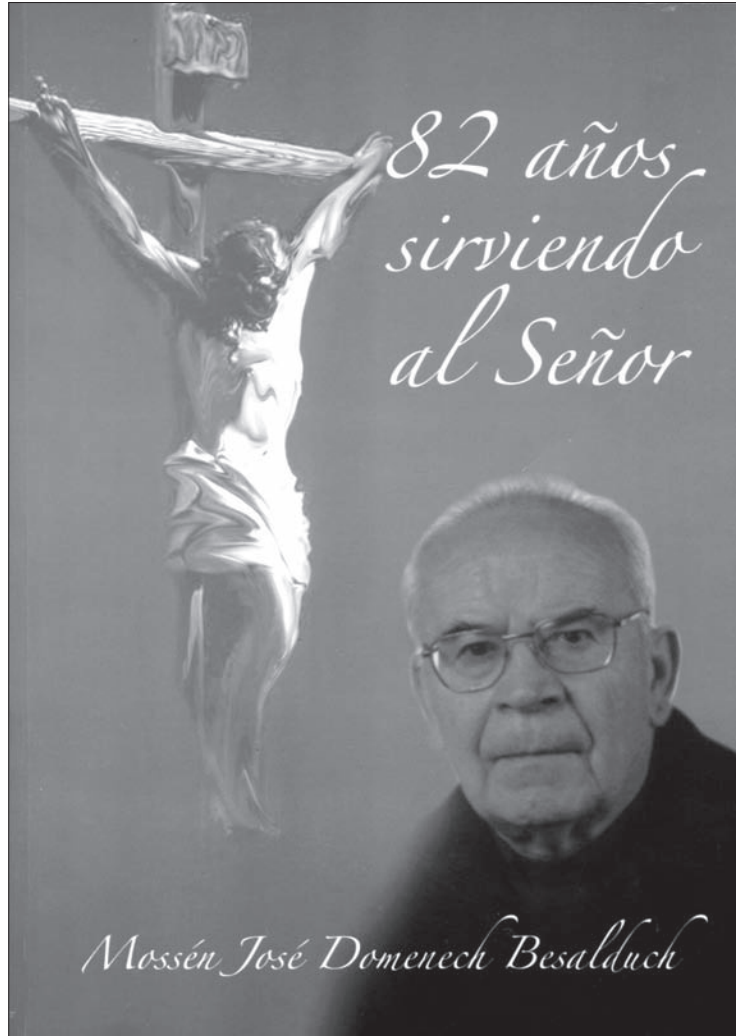
Va ingressar amb 10 anys al Seminari provisional de Castelló, i després se'n va anar a Jesús-Tortosa. Sempre treia qualificacions excel·lents. Acabada la carrera, es va quedar al Seminari Menor com a educador dels primers cursos. Va acabar, però, amb una afonia molt greu. Més tard, el van nomenar rector de la parròquia de Jesús i Maria, al Delta de l'Ebre. Va impulsar la construcció del nou temple i va desvetllar la fe i la cultura a la feligresia rural del seu temps.

El 1960 es divideix la diòcesi de Tortosa de la de Segorb-Castelló. Mn. Ramon Arnau, capellà amic seu, el va encoratjar perquè canviés de bisbat i així ho va fer. Va fer cap a Vistabella només uns quants mesos perquè aviat va sortir cap a Xile, tot responent a la crida del papa Joan XXIII. Aviat iniciaria els Cursets de Cristiandat. Hi va estar cinc anys, segons el pacte signat. Cal recordar que els Cursets de Cristiandat es van iniciar a Tortosa i a Castelló un cop es van experimentar a Creixell (Tarragona).

Vicari episcopal

Segons confessa Mn. José Doménech, entre els anys 1969 i 1978, Castelló va viure un gran període d'esplendor. Als vint-i-cinc anys de sacerdot, el bisbe Pont i Gol el va nomenar vicari episcopal de Missions i Ajuda a l'Exterior. Aquesta responsabilitat el va obligar a viatjar a Safané, a Àfrica, on es va trobar amb el doctor Massotti i la seva senyora. Va retornar a Espanya; temps després va haver de viatjar a Txecoslovàquia, Polònia i Hongria. Va viatjar com a pelegrí a Terra Santa.

La mort de la seva mare, el 19 d'agost del 1977, el va portar novament a Cas-

telló. En el seu llibre es publica l'homilia del funeral. Va retornar a San Juan de la Maguana (República Dominicana), a la parròquia del Redemptor. S'hi va fer càrrec dels Cursets de Cristiandat, que és el seu carisma. Alterna els cursets amb visites a diversos pobles, com ara Guanito, La Guana, Rosario, Vallejuelo i un llarg etcètera.

Casa Betsalem

Per conservar i aprofundir les vivències dels cursetistes, decideix construir la Casa Betsalem, que, en arameu, vol dir «casa de pau». Certament, allí les sessions de plàtiques i pregària aconseguen que la fe engendrís cristians adults. Jo mateix hi vaig col·laborar durant una estada d'un mes, convidat per Mn. Doménech.

A les pàgines 155, 156 i 157 de les seves memòries es recullen diferents testimonis escrits dels exercitants. Entre les pàgines 161 i 185 s'hi expliquen les seves experiències amb la Renovació Carismàtica. El P. Emilià Tardiff el va introduir en aquest moviment, que venia a donar més vida als cursetistes de Cristiandat. Va retornar a Castelló i es va apuntar per tornar a Terra Santa i cursar estudis bíblics. Avui dia és sacerdot jubilat a la diòcesi germana de Segorb-Castelló. Els qui han llegit *82 años sirviendo al Señor* s'han quedat meravellats. Certament, el currículum de Mn. José Doménech Besalduch és d'allò més interessant. De nota li posem un *meritissimus cum laude*.

Un apòstol superactiu

He devorat durant nou dies aquest llibre —no en transversal!—, que m'ha servit també de meditació. Al llarg de les seves 294 pàgines he redescobert la personalitat del sacerdot José Doménech Besalduch com a apòstol superactiu, intel·ligent en la teoria i en la pràctica, que vol i sap treballar en equip (amb laics, capellans i bisbes), que coneix les esglésies de mig món: Catalunya, València, Xile, República Dominicana, Puerto Rico, França, Itàlia, Grècia, Terra Santa, etc. Mai no ha estat un turista, si bé reconeix que li agrada viatjar. Parla, viu i actua en la línia de sant Pau. El bisbat, però, no el va enviar a estudiar a la Universitat Gregoriana de Roma. Això ho va viure en clau providencialista.

Ell mateix escriu el següent al seu llibre: «En relació amb els meus estudis, vaig rebre del meu bisbe una ferida que vaig portar sense cicatritzar molts anys. Des del meu primer curs, la Diputació Provincial de Castelló pagava la beca que cobria la meva pensió al Seminari. Quan jo anava a començar el primer curs de Teologia em van felicitar per les notes i em van oferir passar la beca al Col·legi Espanyol de Roma perquè pogués obtenir graus a la famosa Universitat Gregoriana. Aquesta oportunitat, als meus 17 anys,

m'obria un món. Amb excés d'ingenuïtat vaig anar a Tortosa per entrevistar-me personalment amb el bisbe. Ni tan sols em va rebre. Va contestar a través del familiar que aquest afer jo l'havia de tractar a través del rector. Però quan aquest hi va intervenir, la contestació del bisbe va ser negativa.»

També escriu: «Quan més tard es va haver d'endarrerir la meva ordenació per no tenir l'edat canònica, uns altres hi van intervenir perquè anés a estudiar a Roma, però el bisbe Moll va mantenir el seu criteri.» (...) «Anys després, en un recés per a sacerdots, reflexionant sobre les persones que havia de perdonar, vaig comprendre que una n'era el meu bisbe. Des de la perspectiva de la maduresa, vaig veure clar que, sense jutjar la seva intenció, havia comès amb mi una greu injustícia, però que havia estat providencial per a mi», atès que «he gaudit d'una llibertat de moviments immensa i he pogut viure experiències a molts indrets del món».

I recorda que «d'aquella injustícia treies, Senyor, grans béns per a mi. I encara que no fos més que per aquests béns he perdonat completament. Si vaig a la catedral de Tortosa visito la sepultura del bisbe Manuel Moll i prego per ell».

«Fills estimats! Avui sóc amb vosaltres i us beneixo a tots amb la meva benedicció maternal de pau, i us exhorto a viure encara més la vostra vida de fe, perquè encara sou febles i no sou humils. Us exhorto, fills, a parlar menys i a treballar més en la vostra conversió personal, perquè el vostre testimoni sigui fecund. I que la vostra vida sigui una pregària contínua. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de setembre del 2010

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»

C/ Sant Ignasi, 26 - 1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594

www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

La poesia de signe religiós de Joan Maragall

L'Associació Amics dels Àngels convida el Dr. Ignasi Moreta a fer-ne una reflexió

Mónica García
Barcelona

El 10 d'octubre les lletres catalanes celebren els 150 anys del naixement del poeta de la «paraula viva», Joan Maragall. L'any vinent es commemorarà també el centenari de la seva mort. L'agenda de l'Any Maragall comença a omplir-se de congressos, espectacles, exposicions, conferències, simposis, etc. L'Associació Amics del Àngels va convidar Ignasi Moreta, el 21 de setembre al Seminari Conciliar de Barcelona, per recórrer alguns del més bells poemes de l'il·lustre escriptor. Ignasi Moreta és doctor en Humanitats i especialitzat en l'estudi del pensament de Joan Maragall, al qual va dedicar la tesi doctoral. És també el cofundador i director literari de Fragmenta Editorial i professor de la Universitat Pompeu Fabra.

Malgrat commemorar el centenari de la seva mort, Moreta va afirmar que «avui, Maragall ens parla amb més entusiasme i ens comunica més que als seus coetanis: el seu pensament s'acosta més a la nostra sensibilitat que a la de la seva època». «L'obra ha sobreviscut al poeta; Maragall ja és, per tant, un clàssic», va subratllar el ponent.

Mónica García

Fina Armengol i Ignasi Moreta, durant la ponència.

Referint-se encara a les efemèrides del literat, l'editor es va preguntar de quin Maragall es parlarà al llarg d'aquest any commemoratiu: «Del burgès, del poeta institucional, del poeta serè, de l'amic de Torras i Bages i de Prat de la Riba...? Els de dretes opinaran que el seu llenguatge és tou, de pastisseria, de baix horitzó. Els d'esquerres el consideraran com el rendista burgès que escrivia els diumenges a la tarda...» Segons Moreta, aquestes caricatures no fan justícia a la personalitat complexa, de gran vigor i exigència, de Joan Maragall. Amb la intenció de

copsar la potència del poeta, la seva personalitat intel·lectual i espiritual, el conferenciant va comentar alguns dels poemes de Maragall. *Dimecres de Cendra*, *El mal caçador* o *El comte Arnau*, entre d'altres, van ser els textos triats per construir la imatge de l'autor barceloní.

A *Dimecres de Cendra*, un gran poema amorós, el poeta s'adreça a una noia anònima en un to anticlerical. Maragall se sent profundament incòmode escoltant les paraules del sacerdot: «*Memento homo...*» L'autor, va afirmar Moreta, s'allunya de la religió negadora de la vida, del cos, de la sensualitat per fixar-se en el misteri de l'encarnació redemptora.

Posteriorment, Moreta va comentar *El mal caçador*. Aquest, en el moment de la consagració en què l'Hòstia és elevada, opta per perseguir una «llebre endiastrada». Per aquesta elecció és condemnat, però no privat de la visió

de Déu. El caçador queda sempre meravellat per l'Hòstia que puja més alt en cada celebració del Corpus. Així, a través de la visió eucarística i malgrat el seu pecat, Maragall deixa la possibilitat de la redempció per al mal caçador. Segons Ignasi Moreta, l'autor vol simbolitzar que la mediació eclesial humana i imperfecta —representada per la construcció del temple— es converteix en impediment per elevar sempre més amunt l'Hòstia.

Tot seguit, el xoc dialèctic entre el comte Arnau i l'abadessa Adelaisa va sorprendre els assistents: el cavaller arrogant i immortal vol despullar la religiosa dels seus atributs monacals per fer-hi aflorar els atributs de dona. L'ascètica abadessa vol desposseir el comte del seu orgull perquè, agenollat, es reconegui fill de Déu. Maragall reprèn, doncs, la dualitat platònica amb la qual polemitzarà tota la seva vida. Finalment, Adelaisa guanya el cara a cara tornant-se cap al Crist que presideix el duel: «Mira! Aquest encara és més hermós que tu!»

De la lectura comentada pel Dr. Ignasi Moreta s'intueix un Maragall que s'obre i comparteix la seva experiència religiosa i que dubta dels teòlegs per apuntar que els místics, artistes i poetes han estat capaços de dir coses més interessants sobre Déu... Un Maragall coneixedor també del dolor de la vida i de la contingència de l'ésser humà, i que es rebel·la, però que pensa que és «possible acostar-se a la vida amb la mirada pacífica i amorosa de Déu», va apuntar Moreta.

A la teva parròquia, a més del propi full de la parròquia,

DESCOBREIX:

El full diocesà

(al bisbat de Vic: **Full diocesà**; al bisbat d'Urgell: **Full dominical**; al bisbat de Tortosa: **Vida diocesana**; al bisbat de Tortosa: **Vida diocesana**; al bisbat de Terrassa: **Full Dominical**; a l'arquebisbat de Tarragona: **Full Parroquial**; al bisbat de Solsona: **Full Diocesà**; al bisbat de Sant Feliu: **Full Dominical**; al bisbat de Lleida: **Vida Parroquial**; al bisbat de Girona: **Full Parroquial**; a l'arquebisbat de Barcelona: **Full dominical**)

i el nostre setmanari Catalunya Cristiana

www.catalunyacristiana.cat

Caprabo formalitza la seva col·laboració amb Montserrat

Redacció / Montserrat

L'empresa de distribució alimentària Caprabo i la Fundació Abadia de Montserrat 2025 van signar recentment un conveni de col·laboració per mitjà del qual la primera farà una aportació econòmica a Montserrat per tal que es puguin millorar els equipaments culturals i socials del santuari. D'aquesta manera, Caprabo formalitza la seva col·laboració amb Montserrat, que no és nova: l'any 2000, arran de les destrosses ocasionades pels aiguats del 10 de juny, va contribuir a les tasques de reconstrucció del recinte del santuari.

Entre els projectes als quals anirà destinada l'aportació anual de Caprabo destaquen, entre d'altres, l'ampliació de la Biblioteca del monestir i la seva informatització, la reconversió de l'edifici de Nostra Senyora en el Centre Cultural i Social de Montserrat, la restauració del monestir de Santa Cecília o la millora en l'accessibilitat i la mobilitat per tots els espais del santuari. Com a contra-

partida, Montserrat es compromet a difondre visiblement la col·laboració de Caprabo com a membre col·laborador de la Fundació Abadia de Montserrat 2025 i a incloure la seva imatge a tot el material que es distribueixi a les jornades i activitats que es realitzin,

així com també a la pàgina web de Montserrat.

La signatura del conveni de col·laboració va tenir lloc a la Sala Gassó del monestir, en presència del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, i va anar a càrrec del director general de Caprabo, Javier Amezcaga, i del director general de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, Josep Sinca.

Llibres

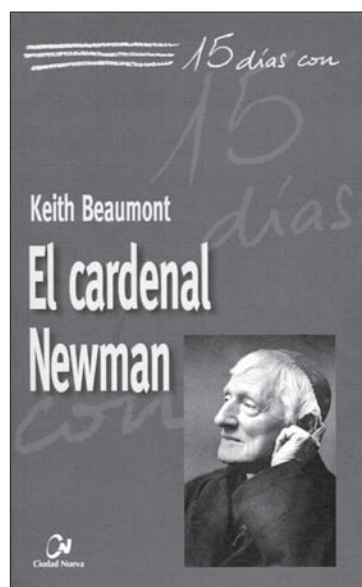
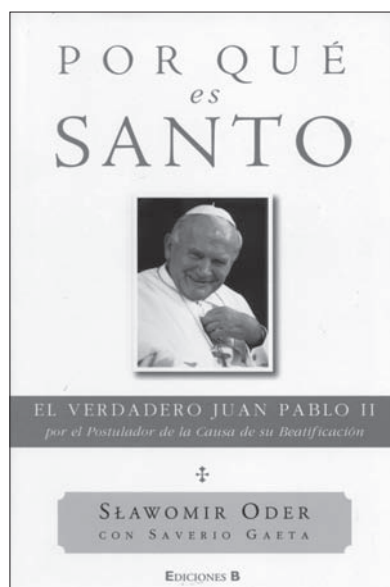

Figura extraordinària

Proclamat beat el 19 de setembre passat per Benet XVI, el cardenal Newman és una de les figures més destacades de l'Església dels darrers segles. Avançat al seu temps, se'l va anomenar «el pensador invisible del Vaticà II». L'autor d'aquesta biografia, Keith Beaumont, és, com Newman, un anglicà convertit al catolicisme i capellà de l'Oratori de Sant Felip Neri. Professor d'espiritualitat, treballa per donar a conèixer el pensament de Newman.

Keith Beaumont, *El cardenal Newman*. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció 15 Días Con, 2010, 126 pàg.

Fama de santedat

L'any 2005, Benet XVI va donar per iniciat el procés de canonització de Joan Pau II i va designar-ne com a postulant Mons. Slawomir Oder. En aquest volum, el prelat ofereix en exclusiva l'entramat del seu treball de recull de documents i testimonis, posant d'aquesta manera llum sobre aspectes ignorats i essencials de la vida de Joan Pau II, que contribueixen a un millor coneixement d'aquesta figura paradigmàtica de l'Església i del segle XX.

Slawomir Oder i Saverio Gaeta, *Por qué es santo. El verdadero Juan Pablo II*. Ediciones B, 2010, 192 pàg.

Font de pau

Em costa perdonar? Guardo rancúnia al meu cor? A través de successos de la vida ordinària, de paràboles de la Sagrada Escripura i de diverses anècdotes, el lector va descobrint què significa estimar, per perdonar i ser instruments de reconciliació. I com que el perdó és la manifestació més elevada de l'amor, és per a tots una font de pau i d'alegria. L'autor d'aquest volum és el prevere Antonio Fuentes Mendiola, doctor en Teologia.

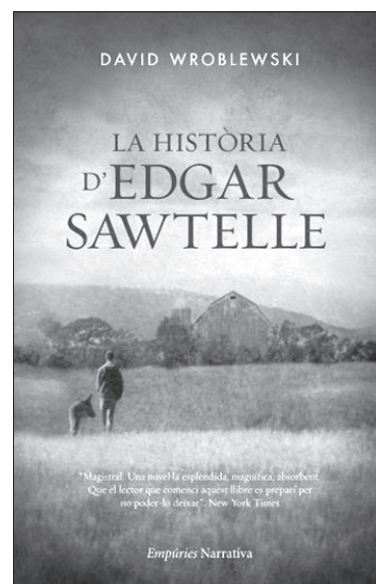
Antonio Fuentes Mendiola, *La alegría de perdonar. El odio superado por el amor*. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Desclee Caminos, 2010, 286 pàg.

Personatges amb ànima

Edgar Sawtelle és un nen mut que es comunica només amb el llenguatge dels signes. Porta una vida tranquil·la juntament amb els seus pares i la seva gossa Almondine, la seva inseparable amiga i aliada, en una granja de Wisconsin. Des de generacions, els Sawtelle han criat una raça de gossos amb uns valors i característiques que els fan uns animals nobles i intel·ligents. Però alguna cosa trencarà la tranquil·la vida d'aquesta família i en canviarà el destí, de forma irreversible, per sempre.

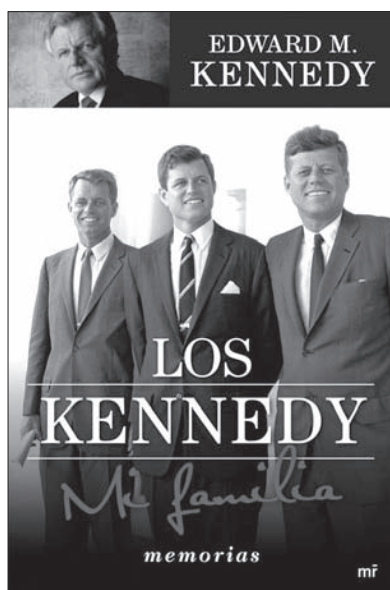
David Wroblewski, *La història d'Edgar Sawtelle*. Editorial Empúries, Col·lecció Narrativa, 2010, 620 pàg.

Obra mestra

Considerada una obra cimera de la literatura autobiogràfica universal, l'*Apologia pro Vita Sua* va suposar per al seu autor, John Henry Newman, l'anhelada oportunitat de defensar-se davant de la incomprensió i el rebuig que havia causat a Anglaterra la seva conversió al catolicisme. Newman ofereix aquí un exemple d'honestat i llibertat en el seu camí vers el catolicisme, que ha influït decisivament en el pensament cristià contemporani.

John Henry Newman, *Apologia pro Vita Sua. Historias de mis ideas religiosas*. Ediciones Encuentro, Col·lecció Memorias, 2010, 422 pàg.

Saga de polítics

En aquestes memòries, el senador Edward M. Kennedy —el menor dels nou fills de Joseph P. Kennedy i Rose Fitzgerald Kennedy— ens introdueix al si de la seva llegendària família, una de les més conegudes i carismàtiques arreu del món. Recrea la vida amb els seus pares i germans, explica l'enorme influència que van exercir en ell i descriu per primera vegada la tremenda angoixa que va patir després dels assassinats dels seus germans John i Robert.

Edward M. Kennedy, *Los Kennedy. Mi familia*. Ediciones Martínez Roca, Col·lecció Memorias, 2010, 608 pàg.

El valor de l'experiència

En aquests temps de presses i estrès, aquesta obra vol recuperar el plaer de la xerrada pausada i amical. El filòsof i escriptor Luis María Llena León vol convidar-nos a reflexionar sobre temes fonamentals i universals, tot i que sigui d'una manera inicial i fins i tot superficial. Un altre dels grans propòsits d'aquestes pàgines és recuperar el valor de la saviesa que només donen els anys. Llena és contertulià del programa *El primer café* de Ràdio Estel.

Luis María Llena León, *El viejo que me enseñó a pensar*. Ediciones Carena, Col·lecció Narrativa, 2010, 134 pàg.

Un gènere en alça

Aquest llibre neix amb l'objectiu de facilitar a professionals, estudiosos i aficionats la documentació necessària per contribuir al coneixement més profund dels espectacles musicals: obres estrenades, fitxes artístiques, fotografies, programes de mà, entrevistes... A més, l'autora, la cantant Mia Patterson, recull notícies i cròniques dels esdeveniments teatrals i socials més importants succeïts a Espanya en els darrers setanta-cinc anys.

Mia Patterson, *75 años de historia del musical en España (1930-2005)*. Ediciones Autor, 2010, 370 pàg.

Joan Triadú: home de país i de fe

Joan Triadú ha estat un home essencial perquè el país tornés a creure en ell mateix després del daltabaix de la guerra civil. Ho va fer apostant per l'impuls de cursos de català per a adults en moments ben adversos. Ho va fer apostant per la dignificació de la nostra vida literària, reivindicant-hi la tradició, però també l'exigència amb què calia afrontar la reconstrucció i el relleuament des de les noves veus que sorgien enmig de l'aclaparador silenci del franquisme. Ho va fer apostant per l'escola com a espai de transmissió de sentit i pertinença, de valors i de confiança en les nostres potencialitats personals i col·lectives. Ho va fer esdevenint un referent de compromís i de lliurament tenaç i generós a una represa que demanava i demana la participació de tots. I sempre d'una manera ferma i honesta, afirmant serenament però sense renúncies el seu catalanisme i les seves conviccions religioses. País i fe. Ell solia definir-se com a pedagog, perquè concedia, amb raó, la màxima importància a la tasca de preparar els infants i els joves per portar el timó de la seva existència dotant-los dels coneixements i de les eines d'interpretació de la realitat que els permetessin créixer i desplegar reeixidament la seva

personalitat. Ho vam constatar de nou en el seu llibre recent (2009) *Textos i pretextos de pedagogia 1938-2008*. Però va ser molt més que un pedagog: va excel·lir com a escriptor, com a assagista i crític literari, com a activista incansable...

Joan Triadú, que va néixer a Ribes de Freser el 30 de juliol del 1921, va rebre la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya l'any 2001, però la Generalitat ja li havia concedit l'any 1982 la Creu de Sant Jordi i, a més, va rebre re-

coneixements civils molt importants del nostre país: el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes de 1992 i el Premi d'Honor de la Fundació Lluís Carulla de 1982. L'any 1959, quan jo vaig néixer, Joan Triadú, que l'any 1938 havia aconseguit el seu títol de mestre de català de mans de Pompeu Fabra, ja feia 15 anys que havia arrencat amb entusiasme i encert

les festes de Cantonigròs, ja havia promogut la revista *Ariel*, apareguda per primer cop el mes de maig del 1946, havia marxat a Liverpool per fer-hi de professor durant dos anys, havia publicat llibres tan influents com l'*Antologia de contistes catalans (1850-1950)* de 1950, l'*Antologia de poesia catalana (1900-1950)* de 1951, la seva traducció d'*Els sonets de Shakespeare* de 1958 o *El Collsacabra* de 1957, i també havia començat l'any 1951 a impulsar una xarxa de professors de català, amb els

cursos del CICF, que després, amb la creació l'any 1961 d'Òmnium Cultural i els exàmens de la Junta Assessoradora per als Estudis de Català (JAEC), convocats per primer cop el mateix any 1961, s'escamparia amb força i aniria arrelant arreu de Catalunya. Podem afegir-hi, és clar, que Triadú havia col·laborat activament amb l'Agrupació Dramàtica de Barcelona, nascuda l'any 1955 com una secció del Cercle Artístic de Sant Lluc i convé que recordem encara el seu prolongat lligam amb *Serra d'Or* i l'*Avui*, la seva direcció eficaç del CIC i de l'escola Thau, la seva intervenció decisiva en l'organització del Congrés de Cultura Catalana... I no ha deixat de treballar dia rere dia, amb entusiasme, intel·ligència i determinació per fer realitat una obra immensa i perdurable. Com a director de la Fundació Lluís Carulla no vull deixar, a més, de fer constar la seva presidència, exercida amb un mestratge admirable, dels nostres Premis Baldori Reixac al llarg de més de vint-i-cinc anys. Joan Triadú ha estat un home savi, sobri i auster, però d'una gran cordialitat; pragmàtic i constructiu però d'ideals pregonament arrelats; un home ètic i amb una visió espiritual del món, un exemple i un estímul.

Carles Duarte i Montserrat

Poeta i director de la Fundació Lluís Carulla

Crítica cinematogràfica

Un regal visual per a una història curulla d'humanitat

THE SECRET OF KELLS

DIRECTOR: Tomm Moore, Nora Twomey.

ANIMACIÓ. 75 minuts.

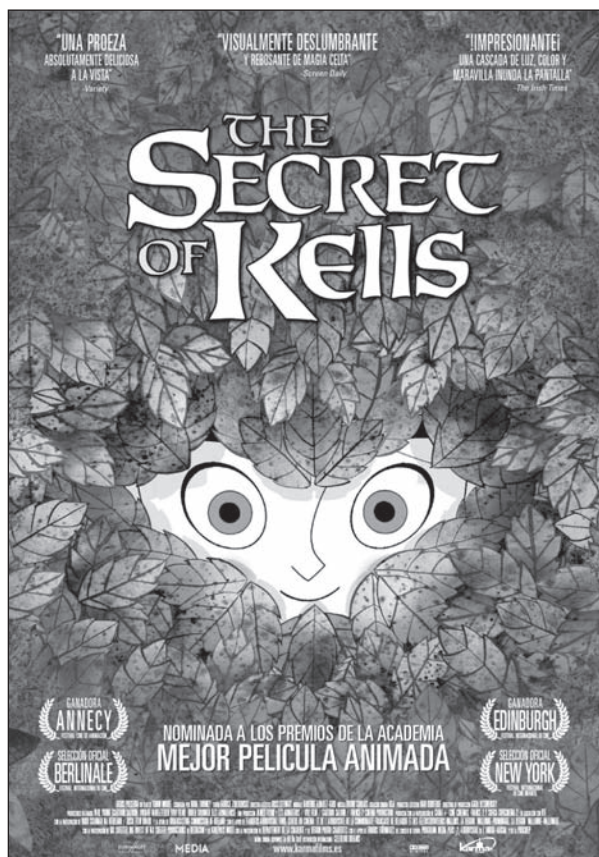
Diferents països, 2009.

QUALIFICACIÓ: 8/10

No és cap casualitat que hagi estat nominada per als Oscar d'animació del 2010. *The Secret of Kells* és una preciosa proposta carregada de valors educatius i amb possibilitats pastorals que és un petit regal per als joves espectadors, que viuran amb el petit monjo Brendan unes aventures plenes de fantasia que permetran aprofundir més enllà de la projecció.

En els temps de la invasió de les 3-D, tres animacions de referència religiosa sobreviuen a l'assalt dels vikings tecnològics són *Azur y Asmar* (2006), de Michel Ocelot, que s'inspira en l'art islàmic, *Sita Sings the Blues* (2008), de Nina Paley, que entre nosaltres només va passar pel Festival de Sitges, i que està basada en el llibre de Ramayana hindú, i *The Secret of Kells* (2009), de Tomm Moore, basada en la il·luminació cristiana del Llibre de Kells.

Realitzada sobre dibuixos fets a mà, té la seva inspiració en el colorit i en els manuscrits il·luminats de l'edat mitjana irlandesa, tot i que també apareixen les influències de Matisse i dels dibuixos de Hayao Miyazaki, quedem sorpresos per la riquesa i el desplegament visual que ens ofereix. L'encreuament de la història irlandesa, les llegendes i la mitologia celta, els temors infantils, les metàfores del nostre temps i una innominada referència cristiana donen lloc a una barreja carregada de significat

i proposta de sentit. Les aventures de Brendan, un noi de 12 anys aspirant a monjo, que viu sota la tutela del seu oncle, l'abat de Kells, ens porta a descobrir l'amenaça dels vikings que envaeixen Irlanda i que en destrueixen els monestirs i la cultura. El petit participa, sense

gaire convicció, en la feina d'emmurallar el monestir per oferir resistència als invasors. Però l'arribada d'un monjo itinerant, el germà Aidan de Iona, descobreix al noi el secret de la feina dels miniaturistes. El llibre de Kells posseeix el secret de convertir la foscor en llum. Però per acabar-lo cal extreure la tinta d'unes baies que només es troben en un bosc molt perillós pel qual serà guiat per la fada Aisling. Quan arriba l'hora de la batalla el monestir troba moltes dificultats però el petit mostra el camí de la veritable fortalesa de la fe.

Tot i que no es tracta d'una pel·lícula de marca cristiana, el mateix guió amaga que el llibre de Kells o Gran Evangeliari de sant Columba és un manuscrit miniat del segle IX amb el text del Nou Testament. A més, exclou qualsevol referència directa al seu Jesucrist tot i que fa servir les seves paraules per indicar que la llum venç la foscor a les paraules de l'Evangeli de Joan. Amb tot, la narració proposa un camí espiritual que assumeix la lluita contra el mal, la bondat més enllà de la violència i la fortalesa de la bellesa que venç les pors interiors i els invasors exteriors.

Els dos mestres del jove representen dos camins diferents, el seu oncle que proposa construir muralles per a la defensa i el monjo mestre miniaturista que el convida a buscar la llum. Entre tots dos magisteris el petit aprèn el valor i la fortalesa que després seran una herència de futur.

The Secret of Kells convida a mirar contemplat els detalls que, en molts moments, omplen la pantalla de manera tan desbordant que arriben a aturar el temps de la història per convidar l'espectador a contemplar la bellesa del dibuix. Els 75 minuts de durada es fan breus però gustosos per a una animació tan treballada i fascinant que els joves i no tant tindran ganes de tornar-la a veure.

Peio Sánchez

Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

Actualitats científiques

L'ADN no explica els secrets de la vida

Vam llegir un article, firmat per Carlo Belloni, a *l'Osservatore Romano* (el diari del Vaticà) sobre el paper que té l'ADN en els éssers vius, que és tan interessant que hem cregut que no ens podíem dispensar de dir-vos-en alguna cosa. Comença fent notar que el coneixement del genoma d'un vivent no n'explica la vida ni la conducta. I cita Eva Verma que deixà escrit: «Com pot una molècula composta de només quatre components originar tanta complexitat? La resposta és senzilla: l'ADN no treballa tot sol.» No n'hi ha prou amb les dades de la genètica, cal pensar en una «epigenètica». I diu, citant Manel Esteller: «No som els nostres gens. No podem dependre només dels gens per a la nostra conducta o per la susceptibilitat a les malalties.» Resumint: qui creu que llegir el genoma és entendre la vida s'equivoca de totes totes. Hi ha alguna cosa més que ens organitza la vida.

L'expressió de la vida, doncs, no depèn tan sols de l'ADN, sinó també de com

aquest reacciona en l'ambient, bo i introduint una harmonia que supera la pura casualitat. Això s'ha de tenir en compte, a més, en l'evolució dels éssers vius. No són mutacions, o canvis a l'atzar, en els gens dels individus els principals motors de l'evolució sinó que cal tenir en compte, més encara, les inhibicions de part de l'ambient de l'expressió d'alguns gens. I cita Enzo Tiezzi (premi Prigogine 2005), que fa notar que l'evolució no és cega, no és una cursa boja, sinó que apareix la possibilitat d'una harmonia en la qual es veu sorprenentment, en comptes d'una despietada competició, una possible col·laboració. Què hi podem dir nosaltres? Que en aquest assumpte moltes vegades s'han fet afirmacions que no estaven pas del tot provades i que cal anar amb peus de plom quan es passa de la simple ciència a l'especulació filosòfica. Però és clar, això sí, que els secrets (o misteris) que implica el fet de la vida no han estat pas revelats per la ciència actual.

La intimitat de la matèria

59. Els físics actuals davant la teoria de supercordes

Ja hem parlat de la postura de Lee Smolin. Aquest físic (nat a Nova York el 1955) és una autoritat. Professor a tres universitats, Yale, Syracuse i Pennsylvania, ha fundat després un Institut de Física Teòrica al Canadà. I, com vam dir, afirma que la teoria de cordes ha fracassat. Com ell d'altres, amb diferents matisos, que els podríem qualificar de pessimistes. Però encara n'hi ha que són optimistes i creuen que s'aniran aclarint els conceptes i es podrà anar endavant. Estan fascinats per la bellesa d'una teoria unificadora i no es pot negar que seria molt bonic obtenir una fórmula de la qual es dedueix tot el comportament del món físic. Però, és clar, una cosa és que això sigui bonic, o meravellós o gratificant, i una altra de molt diferent que aquesta fórmula existeixi. Nosaltres ens limitarem a exposar el que hi diuen els entesos que es poden dividir en els dos grups esmentats.

Raons dels pessimistes

Per què creuen que la teoria de cordes no té sortida? Ja vam veure per què ho diuen Smolin i Daniel Fridan, citat per ell. Però hi podem aportar raons d'altres. Per exemple les de l'espanyol Francisco J. Ynduráin (nascut a Benavente, Zamora, el 1940), catedràtic de Física Teòrica de la Universitat Autònoma de Madrid, que ha estat investigador del CERN i d'altres centres. Ha escrit un llibre (*Electrones, neutrinos i quarks*, Madrid 2006) que cap al final diu (pàg. 282-285) que, si bé hi ha hagut raons per incitar una bona part de la comunitat de físics teòrics a explorar les teories de cordes, l'exploració no s'ha acabat ni té cara d'acabar-se. Tenen el

problema que les prediccions que fan són inobservades i inobservables (com diu Álvaro de Rújula). Les teories de cordes no són úniques, no resolen cap dels problemes bàsics del model, no proporcionen indicacions per als valors de les masses de les partícules, ni de les intensitats de les interaccions, ni del mecanisme de Higgs. Per tot això, diu Ynduráin, «la meua opinió personal al respecte és bastant pessimista». I acaba el judici que en fa dient que el que en pensa «s'inclina cap a la direcció de Feynman-Veltman-Glashow: em resultaria sorprenent que les teories de cordes —almenys en la seva forma actual— proporcionessin una descripció de la realitat física». Com ja vam dir al cap. 56, Feynman i Glashow també veien la teoria amb desconfiança, i pel que fa a Veltman, el mateix Ynduráin cita el final del llibre de Física d'aquest autor: «El fet és que aquest llibre tracta de física i això implica que les idees teòriques que s'hi discuteixen han de tenir fonament en fets experimentals. Ni la supersimetria ni les teories de cordes satisfan aquest criteri. Són figuracions de la ment teòrica. Per citar Pauli, ni tan sols estan equivocades. Aquí no tenen lloc». Fins aquí Martinus J. G. Veltman (nat el 1931, premi Nobel de Física el 1999).

També podem posar aquí el que diu Gerard 't Hooft (premi Nobel de Física amb Veltman, el 1999) en el seu llibre *Partículas elementales* (Barcelona 2008). Després d'explicar l'entusiasme que va provocar el 1984 aquesta teoria —de la qual deien que era la millor després del descobriment de la mecànica quàntica per les coses que arreglava que la feien una precursora

de la «teoria de tot» i que només quedaven uns pocs detalls tècnics per completar-la— afegeix a continuació: «aquests pocs detalls tècnics resultaren ser molt obstinats», perquè hi ha moltes formes d'enrotllar les dimensions extra, a més és una «teoria pertorbativa» (vol dir que no pot donar valors exactes), o sigui que «estrictament parlant no tenim en absolut cap teoria» ja que no es donen respostes fiables per a valors concrets. «Realment —diu—, jo no anomenaria "teoria" a la teoria de cordes sinó més aviat "model", o, ni això, només conjectura.» I fa aquesta comparança: «us dono una cadira tot explicant que encara no té potes i que el seient, el respall i els braços potser us els podré donar aviat; sigui el que es vulgui, es pot seguir dient-ne cadira?»

Podríem citar més autors. No cal. El que tots els «pessimistes» vénen a dir és que la teoria és incompleta, no té cap base experimental i no fa cap predicció comprovable.

Raons dels optimistes

Però hi ha autors, també ben qualificats, que creuen que es podrà arribar a una teoria completa, coherent i que serà una autèntica TOE, teoria de tot. El més optimista de tots és Edward Witten, l'inaugurador de la segona revolució de la teoria de cordes. Ell és sobretot matemàtic i en aquest camp obtingué la medalla Field. Ell veu que és una raó fascinant el fet que la teoria tingui la notable propietat de *predir* la gravetat, «que la gravetat sigui una conseqüència de la teoria de cordes és un dels més grans avenços teòrics de

tots els temps» i diu que descobrir-ho va ser per a ell «l'emoció intel·lectual més gran» de la seva vida. Ha suggerit, fins i tot, que els astrònoms podran veure algun dia una prova en el cel de la teoria de les supercordes. Com? Les cordes primitives, molt energètiques, en el Big bang podien haver tingut una longitud molt superior a la de Planck i haver-n'hi encara alguna que deixi una empremta clara en les dades recollides pels astrònoms. No es pot negar que amb això mostra Witten un optimisme ben admirable. En una entrevista que li fa un tal John Horgan diu també (segons cita Ynduráin, a l'op. cit. pàg. 283) a l'entrevistador: «No crec que us hagi transmès com és de meravellosa (la teoria de les supercordes), la seva increïble consistència, notable elegància i bellesa... Des d'un punt de vista general, totes les idees veritablement grans dins de la física són realment subproductes de les teories de cordes... Algunes d'aquestes idees es van descobrir abans, però jo ho considero com un simple accident degut al desenvolupament (de la física) en el planeta Terra...»

No és estrany que un optimisme d'aquest tipus hagi tingut i tingui encara seguidors, com Leonard Susskind, David Gross (premi Nobel de Física de 2004), Polchinsky, Lubos Motl i altres, que miren esperançats el desenvolupament que encara pot tenir aquesta teoria, que no té cap altra alternativa, diuen, i pot arribar a ser una autèntica «teoria de tot».

Què és més atinat en aquesta qüestió?, ser optimista o pessimista? Nosaltres no sabem què triar i deixem el judici de tot això al lector.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

LA OTRA HIJA *

Director: Luis Alejandro Berdejo.

Guionista: John Travis.

Intèrprets: Kevin Costner, Ivana Baquero, Noah Taylor, Samantha Matis, Gattlin Griffith.

Gènere: *thriller-terror*.

Estats Units, color, 2009. 108 minuts. / Públic: majors de 16 anys.

John James és un novel·lista divorciat de fa poc que decideix traslladar-se amb els seus dos fills, el petit Sam i Louisa, a una solitària granja de Carolina del Nord. Louisa no està gaire d'acord amb aquest canvi de residència i, tot i que al principi la seva actitud és aparentment normal, aviat comença a comportar-se de forma estranya i sinistra. En un antic túmul funeràri proper a la casa hi haurà la terrible res-

posta al seu canvi sobtat de personalitat.

Aquest és el primer llargmetratge de Berdejo, director de diferents curts i un dels guionistes de *REC*. A banda de la presència estel·lar de Kevin Costner com a protagonista principal i de la inquietant presència de la jove i exòtica Ivana Baquero en el paper de Louisa, la pel·lícula reuneix tots els estereotips clàssics dels films de terror: sorolls estranys a la nit, cruixits als graons de les escales, sorolls al soterrani o al pis de sobre... Tota la truculència a què ens té acostumats aquest tipus de pel·lícules, fins al misteriós i dramàtic desenllaç final que justifica l'estranya transformació de Louisa en una altra persona... o en alguna cosa molt pitjor.

La otra hija no és res més que una nova oportunitat perquè gaudeixin els amants de les cintes de terror, però amb aportacions escasses al llarg i ampli historial d'aquest gènere.

Humor: 0; acció: 2; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: dramàtic (qualificacions de 0 a 3).

LA VERDAD SOBRE SORAYA M. ***

Director: Cyrus Nowrasteh.

Guionistes: Cyrus Nowrasteh i Betsy Giffen Nowrasteh.

Intèrprets: Shohreh Aghdashloo, Mozhan Marnò, James Caviezel, Navid Negahban.

Gènere: drama històric.

Estats Units, color, 2008. 114 minuts. / Públic: joves.

Zahara és una dona amb un secret que no pot ni vol guardar. Quan un periodista francoiranià arriba fortuïtament al seu poble, té l'oportunitat de revelar-li el que la resta d'habitants del petit lloc perdut a l'Iran vol callar.

La pel·lícula està produïda per alguns dels

responsables de *La Pasión de Cristo*. Aquest cop han escollit una història que té certs paral·lelismes amb l'argument dirigit per Mel Gibson. Es tracta de l'adaptació d'un llibre escrit per Freidoune Sahebjam, periodista que va conèixer els lamentables fets en un viatge de feina a l'Iran i que després va traslladar al paper.

Malgrat la magnitud de la història, el guió és fluïx, perquè el seu recorregut és lineal en la caracterització de personatges —subratllada excessivament per una realització massa evident i efecticista— i en l'existència d'una única trama. La direcció de Nowrasteh es debat entre ser rigorosament realista amb el paisatge autòcton i cert to al·legòric en alguns moments de fotografia gairebé publicitària.

Crítiques formals a banda, la història de Soraya —trista, injusta i més que lamentable— torna a posar de manifest la diferència entre la persona que es guia per una consciència recta i qui la torça, fins i tot en les seves conviccions religioses, per assolir un benefici personal.

Humor: 0; acció: 2; violència: 3; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

IRON MAN 2 ***

Director: Jon Favreau. / Guió: Justin Theroux.

Intèrprets: Robert Downey Jr., Gwyneth Paltrow, Mickey Rourke, Scarlett Johansson.

Gènere: acció.

Estats Units, color, 2010. 124 minuts. / Públic: joves.

El món ja sap que el multimilionari Tony Stark, hereu d'una empresa armamentística, és el superheroi emmascarat Iron Man. Tony ha esdevingut un personatge aclamat pel públic, però ara és pressionat pel govern dels Estats Units perquè com-

parteixi la seva tecnologia innovadora amb l'exèrcit. Es mostra poc inclinat, però, a desvetllar els secrets de la seva cridanera armadura perquè tem que la informació pugui caure en mans indesitjables.

Iron Man 2 tot just promet entretenir els amants de l'acció fantàstica durant poc més de dues hores, en una pel·lícula que continua dins de l'univers Marvel. Només una advertència per als aficionats al gènere: per ella mateixa, aquesta és una pel·lícula molt correcta, però comparada amb l'intel·ligentíssim *El caballero oscuro* de Nolan, aquest retorn de l'«home de ferro» deixa molt a desitjar.

Humor: 1,5; acció: 2; violència: 1,5; sexe: 0,5; llenguatge: col·loquial.

Característica del DVD: idiomes i subtítols en castellà i anglès, comentari del director.

Cinefòrum: banalització i personatges dicotòmics.

El món de la televisió

LOS PILARES DE LA TIERRA

Dimarts – 20 h. – Cuatro / Públic: adults.

Els germans Ridley i Tony Scott són, entre altres, els productors de l'esperada versió televisiva del *best-seller Els pilars de la terra*. A la barreja d'ambientació històrica amb inventiva portentosa, se li suma la de religió i superstició, i uns personatges molt maniqueus i altament previsibles. El guió, a més, obsequia l'espectador en diferents moments amb escenes paral·leles, suposadament carregades de significat interrelacionat, en les quals es confia massa en la música per imposar el dramatisme que li manca al guió. D'altra banda, crida l'atenció la presència d'anacronismes, ja existents a la novel·la de Ken Follet, que fan riure i una mica de vergonya: plantejaments feministes propis de meitat del segle XX i inexistents al segle XII, anticonvencionalismes morals expressats com a símptoma d'una suposada modernitat i una concepció simplista i ridícula dels eclesiàstics sense fe, més propera a Falcon Crest, al qual també s'assembla en el to de *culebró*. En definitiva, el típic còctel comercial preparat per una indústria que espera respostes automàtiques de l'espectador als ingredients ja esmentats.

Ràdio Estel i la música

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

A Catalunya no hi ha cap altra emissora com la nostra que tingui com a objectiu divulgar el missatge humà i cristià a través dels seus programes. Aquest tarannà és el que marca la nostra diferència en el panorama de la ràdio en català, fet que ens obliga a buscar permanentment noves maneres de difondre aquest missatge. La música sempre ha tingut molta importància en la programació de Ràdio Estel. Els seus pioners van apostar des del començament pel poder màgic de la bona música per tal d'arribar a l'audiència. En part gràcies a aquella aposta la nostra ràdio va esdevenir per a molta gent la ràdio de capçalera, suport i fidelitat, que s'ha mantingut fins ara.

Però com diu la cançó de Lluís Llach, cal saber trobar noves sendes quan hom creu que ja ha arribat a bon port. Nous camins que ens hauran de permetre compartir el viatge amb nous amics. És per això que, sense renunciar per res a l'esperit que va empènyer la creació d'aquest canal, no ens deturem i aquesta temporada hem engegat una nova programació que ens permeti anar una mica més enllà del camí fet fins ara. Una etapa on volem que la música torni a tenir un protagonisme especial.

De dilluns a divendres, entre les 10 del matí i les 18.30, i de les 11 de la nit fins a les 7 del matí, cedim el protagonisme a la música, que embolcalla espais informatius, de reflexió i serveis. En qualsevol de les franges esmentades la música que sona a Ràdio Estel és fruit d'una acurada selecció i d'un important treball de recerca. Volem que el to sigui sempre tranquil i relaxant, i dintre d'aquesta característica, procurem que la selecció musical sigui de categoria. Entre la mitjanit i les sis del matí invitem els nostres oients a escoltar música i pensar. A trenc d'alba donem la benvinguda al nou dia amb una combinació de peces de música clàssica i actual i a partir de les 10, després d'El primer cafè, sonen grans clàssics universals en les millors versions, i d'una manera especial els que són cantats en català.

No manquen, a altres hores, programes dedicats al folk, al jazz, a la cançó d'autor, a les sardanes o a la música popular. I una novetat que esperem que esdevingui ben aviat una referència entre els aficionats a la música religiosa de tots els temps: *Cantate domino*, els diumenges a les 21 hores.

Si sou amants de la bona música, segur que trobareu a la nostra graella el millor programa. Us invitem a descobrir-los i a fer-nos arribar els vostres suggeriments musicals.

Graella de Ràdio Estel

Maria Sierra Rodríguez és des dels primers temps de l'emissora la coordinadora de la programació musical de Ràdio Estel.

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00
	l'Evangeli							
1.00	Dietaris de música i músics							1.00
2.00	Espurna d'Alba							2.00
3.00	Informació							3.00
4.00	Informació							4.00
5.00	Informació							5.00
6.00	L'albada							6.00
7.00	Titulars							7.00
	El Rosari					l'Evangeli		
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30
8.00	El primer cafè					El Campanar		8.00
						Església viva	Església d'Urgell	
9.00						Serveis (Temps)		9.00
						Sons de la terra	Tot sardana	
10.00	Informatiu					Santoral		10.00
10.30	Santoral					A tota costa	Avui és festa	
							La taula de l'Evangeli	
11.00	Informatiu					Trotamundos	Missa Conventual des de Montserrat	11.00
11.30	Informatiu							
12.00	Angelus							12.00
12.30	Titulars					Cinema		
	Informatiu					Trotamundos	En concert	12.30
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat							13.00
						Tenim un problema	Rutes per Catalunya	
13.30	Informació							
14.00	Informació							
14.30	Reportatge					Fora d'àrea		14.00
15.00	Informatiu					Clip de teatre		15.00
15.30								
	Informació					Club+amics	Catalunya Cristiana	15.30
16.00	Informatiu					Clip de cinema		16.00
16.30	Comentari General							16.30
17.00	Informació							17.00
17.30	Racó de premsa					Clip d'art		17.30
18.00	Informatiu						La taula de l'Evangeli	18.00
	Serveis (Trànsit)							
18.30	l'Evangeli						Avui és el dia del Senyor	18.30
18.45	Vespres des del monestir de Montserrat							
19.00								
19.30	Capvespre							
20.00	Nits estel					1 raó per viure	Cantato Domino	20.00
21.00	Informatiu					Clip de teatre		21.00
	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres		Missatge en una ampolla	
22.00	Informatiu Andorra							22.00
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres	Escolta'm	
23.30	Informatiu Andorra							23.00
	Kosmos	Tal com érem	Gent jazz	Escolta'm	Arsènic per compassió	Cantata del diumenge	Gent Jazz	
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari

□ Espais de radiofórmula

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

INTERNET

• **HERALDS DE L'EVANGELI.**— Aquesta associació de fidels impulsa una campanya de suport als 33 miners xilens atrapats. A la pàgina www.mineirossoterrados.arautos.org es poden deixar missatges per als miners que seran lliurats al bisbe de la regió en la qual es troben.

ALTRES BISBATS

• **JORNADA DE VOLUNTARIAT.**— El Departament de Voluntariat del Complex Assistencial Benet Meni a Ciempozuelos (Madrid), convoca la IX Jornada de Voluntariat Hospitalari en Salut Mental amb el tema *Voluntariado y humanización en tiempos de crisis. La Resiliencia*. Serà el **23 d'octubre**. Més informació: Juan Sánchez Arias, tel. 918 930 150.

• **NOVAHUMANITAS.**— Del **28 d'octubre a l'1 de novembre**, a Madrid i Toledo, sessions de dimensió humana sobre *Aprendo a analizarme*, a càrrec de M. Ángeles de los Ríos. Més informació: M. Jesús Martín, tel. 696 386 211.

BARCELONA

• **FESTA MAJOR DE SARRIÀ.**— El **10 d'octubre**, a les 12.00, amb motiu de la festa major de Sarrià hi haurà ball de sardanes amb la Cobla Mediterrània, a la plaça de Sarrià.

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà en la missa conventual del **10 d'octubre**, a les 10.30: entrada, *Si iniquitates observaveris*; ofertori, *Recordare mei* de Palestrina; comunió, *Ece quam bonus* de Hassler; el **17**, a les 10.30: ofertori, *Meditabor* de Guillem Ramiro (estrena, projecte de col·laboració amb el departament de composició de l'Escola Superior de Música de Catalunya); comunió, *Domine Dominus noster* de Lasso.

• **SANTA MARIA DEL MAR.**— Celebra la festa del Pilar el **12 d'octubre**, a les 10.00, missa concelebrada per sacerdots aragonesos residents a Catalunya i sacerdots devots de la Mare de Déu; ofrena floral. Hi participaran els cors de les cases d'Aragó a Barcelona, acompanyats per les seves rondalles.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El **12 d'octubre**, eucaristia a les 12.00 en honor a la Mare de Déu del Pilar organitzada per les associacions de les Damas y Caballeros del Pilar. Al final, cant de l'himne i veneració del Pilar. Basílica de la Concepció (c/ Aragó, 299 – Barcelona); el **14**, a les 20.00, conferència d'introducció a la meditació cristiana. Parlarà el Dr. Marco Schorlemmer. Grup de meditació obert a tot el que busca compartir tant un camí de creixement personal com de transformació social. Trobades de pregària cada dimarts a les 19.30 al cambriol (c/ Llúria, 70 – Barcelona); el **15**, a les 19.30, reflexió a càrrec del professor Guzmán Carriquiry (vicesecretari general del Consell Pontifici per als Laics) parlarà sobre *A l'espera de Benet XVI. Sentit i responsabilitat*.

• **COSMOCAIXA.**— El **13 d'octubre**, a les 17.00, cafè-tertúlia *El Llobregat acabarà portant aigua salada?*, amb Claudi Mans (catedràtic d'Enginyeria Química de la UB); el **17**, a les 12.00, activitat científica per a nens de 7 a 12 anys *Meravellosa química*. C/ Isaac Newton, 26 – Barcelona, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **ACAT.**— El **13 d'octubre**, a les 19.30, Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura organitza la taula rodona *Un altre dret penal és possible*, amb Gemma Ubasart (professora de Ciència Política a la UAB i membre de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB). Casa Elizalde, c/ València, 302 – Barcelona.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— El **13, 14 i 15 d'octubre**, a les 18.45, *Con el Papa en la Sagrada Família*, xerrades del P. Evelio J. Ferreras Galende, o.p.; P. Juan José Gallego Salvadores, o.p.; i P. Antonio García Lozano, o.p. Convent de Santa Caterina dels pares dominics. Més informació: P. José Ángel Liaño, tel. 932 463 300.

Seguiu els preparatius de la visita del Papa a

www.papabarcelona2010.cat
Per apuntar-vos com a voluntaris podeu fer servir el correu electrònic vsp.voluntaris@arqbcn.cat, el telèfon 932 701 012 o el fax 932 701 303, els matins de 10 a 14 i les tardes de 17 a 19.30.

També podeu col·laborar en els donatius per a les despeses de la visita:
2100 5000 54 0200006289

• **CAIXAFORUM.**— El **13 d'octubre**, a les 19.00, conferència de Joakim Enwall (professor del Departament de Lingüística i Filologia de la Universitat d'Uppsala, Suècia) sobre *Escritures d'Àsia oriental: xina, japonesa, coreana i vietnamita*; el **14**, a les 19.00, taula rodona sobre *L'evolució de l'ofici d'editar*; el **16**, a les 18.00, concert *Allegoria Ensemble*; el **16 i 17**, concert per a nens *Teranga. El llegat dels griots del Senegal*; el **17**, a les 19.30, concert de Xavier Sabata i Forma Antiqua. Av. Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 635.

• **VIDA CREIXENT.**— El **14 d'octubre**, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Bienaventurados los pobres de espíritu*. C/ Rivadeneira, 6, 3r – Barcelona.

• **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **14 d'octubre**, a les 20.00, pregària. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 – Barcelona.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **15 d'octubre**, a les 19.30, conferència *Taller de escriptura espiritual*, amb Laia de Ahumada: recorregut i interpretació de textos místics. C/ Anglí, 55 – Barcelona.

• **FESTA DE SANT GALDERIC.**— El **16 d'octubre**, a l'església romànica de Sant Pau del Camp de Barcelona: a les 19.45, benvinguda a càrrec

del president del Patronat de Sant Galderic, Agustí Esteve; a les 20.00, missa solemne amb la participació de la coral Sant Llorenç, dirigida per Conrad Gili. Més informació: tel. 933 521 275.

• **ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ.**— El **16 d'octubre**, a les 21.00, concert amb la Korall Noruega (cor femení), dirigida per Chris André Lund (música tradicional, polifonia sacra i profana); la Chorporation Neudorf (Àustria), dirigida per Stephan Gartner (música moderna, temes de musicals i polifonia sacra) i la Coral Som, dirigida per Enriz Azuaga (diferents temes musicals). C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

• **ORDENACIÓ DIACONAL.**— El **17 d'octubre**, a les 19.00, a la basílica de Santa Maria del Mar, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, ordenarà diaques Luis Fernando Acosta, Carlos Barba, Carlos Barroso, Juan Ramon La Parra, Pedro Rivero, Josep Rodríguez i Ramon Santos.

• **CASAL LOIOLA.**— El segon dimarts de mes, de 12.00 a 13.30, a partir del **19 d'octubre**, tertúlia d'actualitat amb Lluís Flaquer; el **28 d'octubre, i el 4, 11 i 18 de novembre**, de 21.00 a 22.30, curs sobre *Només podem confiar en un Déu que no existeix: una introducció a la visió creient de l'existència*, amb Josep Cobo. Més informació: c/ Balmes, 138 – Barcelona, tel. 934 156 434, info@casalloiola.org, www.casalloiola.org.

GIRONA

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El **16 d'octubre**, a les 21.00, presentació del llibre *El retorn del fill pròdig* i videofòrum. Serà al Casal Bisbe Cartanyà.

Serveis d'higiene... Greenservice

- Desinsectació • Desratització
- Desinfecció • Control d'aus urbanes • Tractament de fustes

Greenservice us ofereix experiència avalada per la feina feta pel nostre equip tècnic, i us garanteix eficàcia i absoluta seguretat en els resultats.

GREENSERVICE

c/ Ramón Turró, 47 - 08005 Barcelona
Tel. 934 855 399 - Fax 933 090 890
Mòbil: 691 314 063 - 616 960 952
Greenservice@greenservice-ambiental.com
Visiteu-nos a:
www.greenservice-ambiental.com

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

- RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

ANNA BUNDÓ I MAURICIO CHINCHILLA OFEREIXEN UN ESPAI DE SOLITUD I SILENCI A BELLAVISTA DEL SILENCIO (COLÒMBIA)

«Acollim persones que necessiten sortir del ritme estressant de la ciutat»

Jaume Aymar i Ragolta

Anna Bundó i Mas (Vilanova i la Geltrú, 1962) i Mauricio Chinchilla Pineda (Tunja, Boyacá, Colòmbia, 1969) es van conèixer a Catalunya i es van casar fa nou anys al monestir benedictí de Nostra Senyora de l'Epifania a Guatapé, a prop de Medellín (Colòmbia). Des d'en fa tres viuen a Bellavista del Silencio, una finca rústica a Santa Helena Bajo, a Barichara, al nord-est d'aquell país, voltada de conreus i de boscos. Acullen a casa seva, en unes cel·les, els qui volen retirar-se uns dies en solitud i silenci. Des d'allà continuen col·laborant en diversos apostolats. L'Anna i el Mauricio col·laboren de fa anys en el programa *Ressò de festa* (abans el *Tren de les set*) de Ràdio Estel i també amb la Fundació Carta de la Pau adreçada a l'ONU i a la Fundació Catalunya-Amèrica.

Com són les persones d'aquest indret?

És gent molt senzilla, molt acollidora, amb una vida molt difícil, d'una gran fe. Treballen de sol a sol amb mitjans molt precaris. El camp aquí no està tecnificat: es treballa encara amb mitjans manuals.

Com viuen i celebren la seva fe?

Déu està present en el seu llenguatge i en la seva vida. A totes les cases hi ha una imatge de la Mare de Déu del Carme, patrona de les Veredas. També en gairebé totes hi ha una imatge del Sagrat Cor. Gairebé tothom porta penjada al coll una medalla o una creu, normalment de materials molt senzills però que significa molt per a ells. Quasi tots els dies de l'any, abans d'anar a dormir, en família, resen el Rosari. Gairebé totes les famílies de la Vereda pertanyen a un grup eclesial que es reuneix una vegada al mes per

treballar un lema. Enguany és «Som una Església que viu una espiritualitat de comunió».

Quina importància tenen els mitjans de comunicació en la vivència de la fe?

La ràdio és un aparell bàsic i fonamental. La tenen en marxa des de primera hora. A les cinc del matí s'emet la missa des d'una població a prop, San Gil, que gairebé tots els camperols segueixen mentre comença la seva jornada. Els dilluns a les cinc de la tarda també s'emet la missa, és l'hora que arriben al sopar. És impressionant com estan atents a aquesta retransmissió de l'eucaristia: alguns, en arribar la consagració, es descombreixen. Cada dia al matí, el rector de Barichara, Mn. Álvaro Velandia, té un programa a l'emissora comunitària Mirador Estéreo que es diu *Ecos del evangelio*.

Com és que ve gent a un lloc tan allunyat com aquest?

Precisament per això, perquè és un lloc apartat. Barichara, a més, és monument nacional des del 1975, amb molta vida cultural, i és una localitat on s'està promocionant molt el turisme.

Què ha representat per a vosaltres rebre persones d'arreu que es retiren uns dies a casa vostra?

Anem trobant persones noves que s'apropen amb la necessitat de trobar un espai i sortir de la ciutat i d'aquest ritme tan estressant i de sensació d'insseguretat que, sovint, es viu a la ciutat. Portem un ritme molt accelerat, les noves tecnologies ens mantenen solitaris però això no és la veritable soledat que vol dir endinsar-se en un mateix. Per a nosaltres representa molt acollir i estar obert i respectar aquests ritmes de solitud i silenci en una finca on es treballa també el camp. T'ensenyen molt la possibilitat que tu, per opció, tens, de fer-ho dia a dia. T'adones que tens un tresor a les mans.

Rauxa

L'enlluernament pels famosos

La vida dels famosos ocupa un lloc destacat en els nostres mitjans de comunicació. Programes i revistes «especialitzats» escampen als quatre vents les intimitats, les xafarderies i totes i cadascuna de les banalitats de determinats actors, cantants i, especialment, de tot un reguitzell de personatges sense ofici conegut o clarament corruptes. Per desgràcia, aquest submón farcit de frivolitat té un seguiment prou notable per part de la població, i els famosos, naturalment, n'estan encantats. Al cap i a la fi aquesta audiència fidel, majoritàriament de classe mitjana i baixa, és la que fa possible que ells

mantinguin el seu elevat nivell de vida sense haver de treballar. Podríem dir que si durant el feudalisme els pobres mantenien els rics a desgrat, ara ho fan voluntàriament. Aquesta dependència o fins i tot adoració cap a aquests autèntics paràsits socials és un bon indicador de les aspiracions reals d'una societat. Comptat i debatut aquest enlluernament pels famosos que viuen de no fer res indica la mena de vida a què molta gent aspira. Mentre aquest sigui el somni primordial de bona part dels ciutadans no podrem dir que tenim una societat normalitzada.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Jesús Renau
Jesuïta

Implicar-se per experimentar

Quan vols experimentar, què fas? En primer lloc cerques informació fiable. No qualsevol curiositat més o menys certa. Cal anar a les fonts. Estudiar i analitzar. Després si vols experimentar vas al laboratori, prepares els materials, t'hi passes hores de treball... i podria ser que realment experimentessis el que cercaves.

Per què vols experimentar Déu sense implicar-te com a persona? Si us plau, una mica de clarividència.

La ciència actual ha arribat a la conclusió que no es pot donar experiència objectiva sense implicació subjectiva de l'investigador. La curiositat, la necessitat o el desig poden ser un bon motor d'arrencada. Després cal implicar-hi temps, recerca, proves, treball... Com vols tenir experiència espiritual sense implicar-te?

Des de la curiositat, les ganes i els potser inacabables, no arribaràs a Déu; encara que Ell certament pugui arribar a tu. Encara bo!

Ens impliquem a la recerca de Déu quan anem on es reuneixen els creients, quan entrem en una església, quan cerquem els testimonis de la seva vida, i, sobretot, quan fem el salt a la fe enmig de dubtes. El camí vers Déu no passa per esperar que un dia se t'aparegui. No és el més probable. Ens impliquem a la recerca de Déu quan treballem pels altres, visitem malalts, estem atents a les necessitats dels veïns, lluitem per un món just, no discriminem i fomentem el perdó i un esperit obert a tots i totes.

Implica la teva persona, observa el que fan els creients sincers que coneixes, llegeix les Escriptures, estima els que no són estimats, treballa per la justícia i intenta viure com el millor dels amics de Déu.

Voldríem una fe fàcil, còmoda, permissiva, de vacances permanents... i situats en aquestes coordenades trobem com el més natural dir-nos: «No experimento, no sento, no entenc, no m'agrada, no necessito... no, no, no.» I quan implicat-te possiblement un dia arribis a creure entendràs, aleshores i no abans, que la fe és un do rebut, una gràcia d'Ell. No serà mai el que et pensaves, serà novetat, llum, escalfor i sentit, serà un amor confiat rebut i donat.

Mentrestant implica la teva vida en els camins de l'Evangeli, que de tan humans obren la porta al Misteri de Déu.

Jesús es girà i en veure que el seguien els preguntà: «Què busqueu?» Ells li digueren: «Mestre, on t'estàs?» Ell els respon: «Veniu i ho veureu.»